

ГРИГОРИЙ ВАТАН
ПРОФЕСИИ ЗА РЕЗИДЕНТИ
1974 Г., ФАНТАСТИЧЕН
РОМАН, ТОМ 1

chitanka.info

ПРЕДИСЛОВИЕ

Целта на това начинание е да изпитва и внедрява нови, попластични и етични форми на взаимоотношения между автор, почитатели и издател.

Изисквайки в I-я етап на този културсоциологически експеримент АНОНИМНОСТ, НЕУЧАСТИЕ В ХОНОРАРИ И ПЕЧАЛБИ и всенародно обсъждане на всеки вариант, международно движение „Асуин“ иска недвусмислено да изолира всички пишещи и критици без монада или със замъждяла монада — тези, за които име и възнаграждение са водещи.

Тъй се надяваме да привлечем не андроиди или техни жертви, а участници с пламтяща искра Божия, с перспектива да се включат в продължението на този роман не само като версавтори, но и на живо — по безкрайната верига от сродни души тук и в Космоса, на които се гостува безплатно и то само ако си „никой“.

Всеки желаещ да бъде „някой“ на тази изолирана планета е свободен да сключва своите договори с конвенционалните издатели. От „Асуин“ вие имате гаранцията за регистрация на литературна идея или илюстрация, а от „Арете“ — за защита на авторското ви право (ако желаете).

Който и да продава тази книга и нейните продължения, няма нищо общо с вътрешните кръгове на „Асуин“. Абонира се за Космоса само дотолкова, доколкото ни е отпуснал определен брой екземпляри от книгата за подаряване (и оборотни).

За версавторите на „Професии за резиденти“, както и за създателите на нови творби: нито капка кръв, нито един въоръжен супермен, нито един прозаизъм и цинизъм; без ужаси, алкохол, цигари, наркотици, свръхтехника и порно. Такива творби ще бъдат оставяни без последствие. Ако авторът не е гений от нов тип, който може да описва злото без долен натурализъм, то той трябва да спазва поне другия закон на Бялата Култура: преобладаващи образи и действия на

добрите герои, на Прекрасното. Отвратителното — само като редки доминанти, за драматизъм и напрежение, ако е необходимо.

Версиите си за продължението на „Професии за резиденти“, а който желае — и за подобряване на базовия роман, несъвършен в това отношение, изпращайте препоръчано на представителя на ААА-1 за България, на адреси: anhira@ns.comnet.bg, matriador@innocent.com, assouin@hotmail.com, inlania@yahoo.com.

И така — точно 10 стандартни машинописни страници с идеите за вашите версии. Продължете романа!

ЧАСТ ПЪРВА: ПРОГРАМАТА

„...И така, запомнете добре: както всеки път, вие трябва да отворите път на хората от вашите светове да слязат на тази планета. И както обикновено, трябва да откриете ония, които вече са дошли тук и са забравили своята истинска родина. Знаете: часът на Великата Трансформация приближава. Известно ви е от опит, че само оня, който е верен на своята собствена звезда, има шанс да попадне под наблюдение. И само оня, който дава право на чуждата истина, може да остане буден през следващите 12 милиарда години. Вие видяхте кои влизат в Новия свят. Няма друга Истина, освен хармонията между безбройните Истини!

Още веднъж, пожелавам ви успех. Всичко ви е пределно ясно. Новото този път е следното: всеки един от вас трябва да има професия. Но такава професия, която в най-малка степен нарушава равновесието в природата и човека.

Както винаги, отнемам ви паметта за вашия произход и за вашето пламенно братство и любов помежду ви. Нека само сърцето ви бъде водител.“

ЧАСТ ВТОРА: ИЗПЪЛНЕНИЕТО

1. АРИЕС — ЛИБРА^[1]

Хайнрих Ендерберг беше незаконороден син на есесовски генерал и руския. Както е известно, всички тайни *барети*, независимо от цвета им, нямат друг баща, освен Вожда и друга майка, освен Родината. А Хайнрих Ендерберг бе станал барета още преди своето раждане. Това влизаше в практиката на Генерала. Майката — съветска разузнавачка с чин полковник — беше на служба като дивизионен капитан във фашисткото разузнаване и, съответно, любовница на фон Ендерберг. Тя не успя да се опази от забременяване, защото хер генералът много обичаше лично да увеличава състава на черните барети, а неговото семе оцеляваше при всички случаи. Хайнрих бе подложен на неистова бомбардировка от медикаменти и свръхнапрежения от страна на майка си, но се роди изключително здраво дете. Кригел фон Ендерберг беше особено горд с качеството на своите хормони. Разправяха, че той е понаучил нещичко от ламите, по време на своите политически експедиции в Тибет...

Детето не познаваше родителите си, но всеки един от тях — и Генералът, и рускинята, разбира се тайно — го подготвяше за съответна барета. И така, още на 12 годишна възраст Хайнрих Ендерберг имаше двама бащи: Хитлер и Сталин; и две майки — Германия и Русия. „Дойчланд юбералес“ и Световната Революция бяха неговите люлчини песни. Майка му успяваше да го обработва така, че той можеше съвършено да пази тайна още на петгодишна възраст. А на 13 години знаеше перфектно 4 езика, владееше всички видове оръжия на действащите явни и тайни армии на Хитлер и Сталин; бе отличен шофьор и авиатор. Наричаха го „детето-чудо“, но истинското чудо се състоеше в това, че той чудесно се справяше със своята двойна вяра, защото аргументите и методите на баща му и майка му не се различаваха по нищо. Той все още не се бе ориентирал какво точно значи понятието „по-прогресивен“.

На 15 и 16 години Хайнрих Ендерберг /Федя Людмилин/ завърши в съкратен срок школите на английското и американското разузнаване. В последното се задържа на практика още две години.

Едва 18 годишен, Хайнрих Людмилин Болдън Джаксън беше най-голямото чудо в историята на тайната война и можеше да изпълнява всякакви задачи по цялото земно кълбо. Свиреше прилично на пиано, беше превъзходен и търсен кореспондент и разполагаше с неограничени средства, с явни и тайни паспорти за навсякъде, с право да транспортира каквото си ще оръжие през които си иска граници и да ползва кабините за телепортация. Тогава се записа и завърши като частен студент дипломация във Великобритания, математика в Бон и социална психология в Париж. Най-после защити с отличен и дипломна работа във Висшата партийна школа за държавни ръководители в Москва.

Когато се завърна в САЩ — след капитулацията на Хитлер и смъртта на Сталин,- по добра или зла ирония на съдбата роденият в нацистка Германия Хайнрих Ендербург най-после попадна в ръцете на един еврей. Последният се бе погрижил своевременно да открие в родословното дърво на Хенри един праядо, принадлежал към богоизбрания народ.

Както е добре или не чак толкова добре известно, великото семе на Авраама разполага с най-съвършеното разузнаване на света — още от самото сътворение, та до ден днешен. Споменатото благословено племе, което е призвано от самия Йехова да се възцари над света, никога не си е позволявало лукса да изпусне юздите на чуждите правителства и разузнавания. Нещо повече, то винаги е вършело това без другите да се усетят, като неотменно е разчитало на вездесъщата си религия: Печалбата. На Хайнрих не му беше съвсем лесно да свикне с новия си господар след „вярната“ служба при Хитлер и другите, но най-после единната цел победи. Толкова ли важно е, в края на краищата, кой точно ще се рови в трупа на планетата, за да вади от него тъй жизнено необходимите за човечеството суровини, вещи и привилегии? Всички велики идеи, всички национални и интернационални революционни вдъхновения, всички прекрасни лозунги и възвишени начинания могат само за някакви си десетина-двадесет години да се превърнат на пух и прах пред несъкрушимото обаяние на Оръжие, Икономика и Производство. Добре им лежи на тия опори на света очарователната кройка на идеята за „Отбрана“ и идеята за „Свещеното Право на Труд“ — добрият естет просто не може да не се възхити. Нейната глобална линия категорично се налага през

последните два-три века и едва ли е останал някой да не се замисли за нейния общ автор. Разбира се, срещу подобни насоки на размисъл — Хайнрих знаеше това твърде добре — бяха призвани да се борят всички идеологически институции по планетата, но Подялбата на плячката си остава в тайна, все пак.

В резултат на всичко това, във всеки разузнавач от ранга на Аврам Аарон в крайна сметка, би кристализирал най-превъзходният интернационален цинизъм. И последните остатъци от множеството бащи-вождове и майки-родини, с техните велики „юбералес“ и „световни революции“ се претопяват най-сетне в един-единствен, закономерен конгломерат: личността на свръхчовека, който служи на себе си и само на себе си. Служи — но вече в глобален мащаб и за собствено удоволствие; и си играе с политиката и съдбата на народите също както котката с мишката, преди да я изяде. Голяма работа е глобалният шахмат!

И така, един прекрасен ден Великият Неизвестен — абсолютен генералисимус на Глобалното Разузнаване и първи агент на Черната Дупка на Галактиката за нашата планета — спря ястребовото си око на Хайнрих Ендерберг, на безпогрешния Хенри Джаксън, защото бе дошло времето да предаде своята планетарна власт и богатство на нов приемник.

— Приятелю мой — говореше му той развълнувано една паметна вечер на чаша бренди в една кръчма на Нова Гвинея. — Аз ти предавам шифрите на скъпоценните камъни и монопола на златото. Ти усвои и най-горните степени на Прекрасното Мрачно Зидарство. Сега, пред лицето на Черната Дупка, ти си Новият Резидент и Управител на това разюздано племе в краката ти. Със снощната церемония ние ти възлагаме всички права и задължения на действителен монарх на планетата, за да подготвиш пътя на дългоочаквания Месия и да смажеш главата на неговия противник още в самото начало. Да ти е честито!

Още преди да те открия, ти вече сам бе достигнал до чудесната игра — най-хубавата на света, — играта на глобално разузнаване. Аз те наблюдавах дълго как изящно умееш да разпределяш плячката информация или богатство между големите лъвове по такъв начин, че всеки да остане доволен и да си мисли, че именно нему служиш.

Справяше се отлично и аз, откровено казано, за пръв път обикнах човек.

Аз вече имам много Спектрални барети и всички те дълбоко съзнават къде, всъщност, винаги е била главната опасност. Всякога е имало и са се мотаели в краката ни едни странни изчадия, от които главата да ти се завърти. Фантазиите им обаче, оказва се, съвсем не са фантазии, защото водят обикновено до реален социален ефект и, в крайна сметка, до продукция на единна енергия. Те развъртават населението да не търси нашата продукция, внасят пълен хаос в стройното потребителско съзнание, което създаваме от толкова векове и — в края на краищата — тия изроди вече са се превърнали в тумор номер едно на планетата. Една значителна част от техните хора ние успяхме да направим клиенти на опиатите, така че нашето не се губи. Но туморът напоследък неимоверно бързо се разраства. Твърде отдавна е известно, че от изстребване неговото набъбване само се ускорява. Трябва да се прилагат други средства. Ето в какво всъщност съм концентрирал усилията на всички правителства в момента. На практика, няма монарси, правителства и парламенти, които да не ми се подчиняват напълно. Гол още никой не е тръгнал и нито някой кмет е изхвърлил автомобилите от града си...

Най-трудното беше да пипна баретите. Ти имаш пет трапанации и двадесет микростанции в мозъка на различни принципи, за връзка с всяко разузнаване. Аз пръв се научих да подслушвам такива като тебе, защото моите хора навсякъде ми разкриват шифрите. Въпреки че запеленговане е изключено, аз не само ти знам координатите, но и редовно прослушвам всичките ти сеанси с твоите шефове. Като проучих твоите действия, аз си обясних най-после защо напоследък тоталното ръководство на политико-икономическия процес започна да ми се изплъзва. Трябва да ти съобщя, драги, че самоинициативи в тази област аз никога не съм допускал. И твоят случай щеше да бъде катастрофален за теб, ако не бях съобразил, че просто си решил да си поиграеш, защото иначе ти е скучно. Тази твоя великолепна игра ме изпълни с гордост и възхищение, защото, в действителност, няма по-голям творец от истинското ченге, стига то да е генералисимус на планета. Аз разбрах, че ти вече не бе робот, а индивид, който е решил да почне собствена игра. Трябва обаче да ти съобщя, че даже и аз не мога да си позволя такъв лукс. Защото и ние сме зависими.

— Не Ви разбирам, другарю Андреев — прекъсна го най-последно Федя Людмилин, когато вече се бяха съблекли и се излежаваха на нудисткия плаж. — Ето, ние дойдохме да проучим реалните възможности да се проведе и тук социалистическа революция. Всичко това, което говорите, звучи фантастично, а пък ние имаме реална задача и аз съм напълно на Ваше разположение. Какво, в края на краищата, значи всичко това? Че съм разкрит, разбрах, но какво общо има глобалното творчество с космологията? Аз съм проучвал специално въпроса за Черните дупки и гравитационния колапс и знам, че някои фантасти ги трактуват като „хищниците на вселената“.

— Глобалното творчество, драги, е една фикция. Всеки дявол винаги има над себе си по-голям дявол. Пълна свобода няма. Ножът виси над всички ни. Но на практика нашата самоинициатива е неограничена. От мене искат само редовни пратки Раздвоена психическа енергия. Щом успея да пусна кръвчица някъде — реално или на екрана; да прокарам някой нов закон, да включа нови производствени и пазарни мощности, аз Им подsigурявам нужната порция. Може смело да се каже, че без мене Черната Дупка изпитва нещо като кислороден глад. Дори аз си позволявам да й налагам някои дребни условия — все и от мене зависи нещо на тази скапана планета...

В този момент се приближиха мисис Керисън и мис Фани.

— Господа, вие сте ужасни кавалери! — нацупени се нахвърлиха те върху своите приятели от вчера, като се смееха високо. — Нито благоволихте да се окъпем заедно в океана, нито пожелахте да ни повозите на пирога. Никога удоволствието не е пълно!

— Спокойно, бебчета! — другарят Андреев сега се казваше мистър Бенжъмин. — Съвсем скоро ще видите такива неща, каквито нито една жена в пределите на нашата слънчева система не е изпитала...

— Вие сте веселяк, Айк! Оценяваш ли го, Фани?

— Оценявам го, Лиз. Късмет имаш ти, ами питаш ли ме мене какво ми е с този чудак Болдън. Англичанинът си е англичанин — егати късмета!...

— Не му се сърди, писанке: той е още новак тука. Мистър ти Болдън за пръв път попада на нуди плаж и, съгласете се все пак, за една синя кръв това не е малко изпитание.

— Ами! Изпитание! Та ние да не сме по-малко новачки от него? В края на краищата, когато за пръв път се съблякохме, вие вече бяхте тука. И... нищо ни няма...

— Представяш ли си, Лайза, ама можеш ли да си представиш?! Тоя Болдън не ти ли прилича досущ на пастор Блейк?

— Има нещо...

— „Нещо!“ Като две капки са! Можеш ли да си представиш сега да мине оттука пастор Блейк и да се види гол със своите най-ревностни хористки от Съборната Църква?

Госпожа Керисън прихна. Когато се успокои, каза:

— Ами дъртата пуританка мис Клавдия?...

— Ами мис Дороти Пинкертън!...

Младите веселячки се заляха в такъв неистов смях, че нямаха друг изход, освен да се нахвърлят да се борят с голите като тях победители във вчерашния конкурс „Мистър и мис Нова Гвинея-1970“. Айк прие борбата, но мистър Болдън се дърпаше.

— Глупчо с глупчо! — скимтеше Фани Синтън и с всичка сила го дърпаше да стане. — Като не щеш борба, хайде на гоненица!

— Каква ти гоненица, бе Фани! Не виждаш ли, че ако се изправи, цялото му британско достойнство ще щръкне като...

В общия смях най-последно се включи и Хенри Болдън, който не можеше да откаже на „Мис Нова Гвинея-1970“ удоволствието да бъде партньорка на „Мистър Нова Гвинея-1970“. Ето че едва се бяха изхитрили как да се отърват от любителите на автографи на този усамотен плаж за привилегирани лица, а мистър Болдън вече се канеше да си отива. Та това е недопустимо!...

— Мистър Бенжъмин, вразумете го най-последно!

— Хари, вразумявай се по-скоро! Приеми това като заповед на висшестоящ! — имитираше строг тон мистър Айк, когато вече окончателно беше победен с туш от „Мис Нова Гвинея — II място“, която сега гордо се разхождаше по тялото на своята жертва.

— Добре, но аз ще тичам пръв, а ти ще ме гониш — предаде се най-последно Хайнрих Ендерберг и като подплашен заек се втурна към върха на близката дюна. Фани Синтън го подгони яростно...

---

[1] Овен — Везни ↑

2.

— Сега на въпроса, Людмилине. До този момент аз само те наблюдавам — говореше с леден тон Великият Неизвестен на своя приемник, с когото се бяха настанили удобно в една пиروга и очакваха пристигането на приятелките си, отишли да се изкъпят и облекат. — Сега трябва да минеш в действие. Има нещо, което още не ми е ясно у тебе. Ти се държиш твърде странно за една нормална барета — държанието ти с това момиче ме кара да се замисля. Говоря с открити карти. Аз съм длъжен да те изпитам и ако не издържиш изпита — да те ликвидирам. Паралелно с това ще те запознавам с моите хора, защото вече няма никакво време. Ти трябва да ги поемеш. За пръв път ще действувам на риск. Нямам друг изход. Самият аз съм вече по бръснач. Ще ти зачисля най-силните и опасни личности на земята, които отдавна са в мои ръце, но ти трябва да ги провериш окончателно и да изпишаш работата по всички правила. Последната битка е съвсем предстояща.

— Аврам Аарон Хайнрих Ендерберг Людмилине Болдън Джаксън Педро Фън-Ли Ямамото и пр. е на разположение на Галактичното Тъмно Разузнаване!...

— Прибави „Клаудио Ариени“. Пръв съветник на министъра на културата в Рим. Документите и биографията — в петък. Как си с италианския?

— Завършил съм история и теория на изкуствата в Рим.

— Значи всичко е наред. Това бях забравил.

— Следва да узная задачата.

— Спокойно. Сега внимавай. Работата на пръв поглед е дребна. Както виждаш, не се касае за президент или нещо подобно. Надявам се, че това не те обижда.

— Доколкото зная, един планетен монарх и резидент на Черна Дупка не се нуждае от самочувствие в кукления театър на въшките...

— Повече от ясно. Но, все пак, има си нещо и в това. Не трябва да се губи формата. Резидентът обикновено е неизвестен: имало е и резиденти-скитници, и разбойници, и доживотни затворници и

каторжници. Но друго си е да си накърви човек пръстите. Пък и обикновено самата работа го налага. Има упорити монарси, които няма кой друг да ги срине, ако сам Резидентът не е заеме, за да даде нужното направление на политиката за няколко десетки години. Тези работи са ти известни, няма какво да ги дъвчем сега.

— Знаете, че ми е безразлично. Изпълнявам всичко. За това съм подготвен.

— Тъкмо безразличието ти ме кара да съм нащрек с тебе. Но не за това е сега въпросът. Касае се за един италиански професор, който е на път да ни бръкне в здравето. У него има и яка американска жилка, готви се да реформира законодателството. Той пише книга за скритите Евангелия и за формите на брака и майчинството, която може страшно да ни обърка конците, ако не и да ни погуби! Ако излезе, тази книга може да повлияе и на папата — аз имам опасения за това — и тогава ще бъде нанесен най-страшният удар в историята на Черната Дупка. Ако Ломбарди пробие, световната революция е нищо! Той готви революция в самата структура на интимното битие — и успехът му ще значи успех на Най-Големия ни Враг. Ако законодателството на Европейския парламент разбере ефективността на тази подла идея, то веднага ще я приложи. Те ще се повлекат по някои изкушаващи показатели, но после вече ще бъде късно. Папата и патриархът също могат да си отвлекат вниманието от основната задача и да сложат ореол на самотната майка! Да, именно те, които ни извършиха най-голяма услуга в обратния смисъл. Защото без безчестието на свободната майка щяхме да видим категорията държава през крив макарон!

— Точно там предполагам да са свършено наясно. Не е възможно тъкмо ония, които моделират обществения морал и общественото мнение, да им е изпила патка ума. Семейство значи деца, а деца значи грижа. Грижа значи страх от глад и студ или пек, а страх от глад значи потребители, работна ръка и войници. Връзката между семейството и държавата е азбучна истина за всеки студент, държал политическите си изпити. Тъкмо Църквата няма тъй лесно да се хване на каквато и да е въдица. И то в една епоха, когато така добре е укрепила позициите си в морално-правната система на брака — точно в управляващите среди.

— Укрепила е грънци... Разводите отдавна са лавина. Едно време езичниците, а наскоро и марксистите така си представяха държавата: без брачна обвързаност. Дип че им намирам занимавка и на всички ония, които се изхитрят да се отклонят от брака. Иначе не зная за къде сме. Направо трябва да си дигаме чуковете от тука. И все пак, раздвоена енергия най-добре се генерира в брака.

— Е какво толкова опасно има тогава? Църквата няма лесно да се заблуди, тя ще се бори до дупка.

— Там е работата, че професор Ломбарди й е намерил цаката. Той е открил оригиналните текстове на Стария и Новия завет и ги е подложил на анализ с радиоактивен въглерод. Зная ги, автентичните са. Аз лично ги бях блокирал на сигурно място в самото леговище на звяра. Как се е докопал — не зная. Ако има боза на тоя свят, сега може да се очаква най-голямата.

— Малко знам за тези текстове.

— Като резидент, трябва да знаеш. Всичките ми бомби и оръжия с целия им тротилов еквивалент са абсолютна нула пред тази зараза! Попадне ли сред масите, нашата е свършена.

— Тогава Ломбарди е мой. Задачата — ясна.

— Нито следа от книгата, разбираш ли?! И всичките копия на автентичните документи — в огъня!

— Някакви особености?

— Твоята задача е да се ожениш за дъщерята на професора. Ако прецениш, направи й бебе. Налага се да им се нанесе такъв удар, че на бащата завинаги да му изхвъркнат от главата всички бръмбари за реформи в брака. Уважаемият професор Ломбарди е член и на законодателната комисия и главен съветник в тайния международен център по моделиране на общественото мнение и морално-етичните реакции. Но тепърва ще има да опитва вкуса на онова, което се нарича традиция, род и религия...

— Детайли?

— Още утре ти купувам служба в Министерството на културата. Вероятно пръв съветник на министъра. Сеньорина Ломбарди е дипломиран изкуствовед и критик; тя има, като баща си, фантазии и амбиции. Бъди готов за назначението! Биографията и документите — допълнително. Бъди готов за приема, на който ще бъдеш поканен в

най-скоро време. Ти си работи по другите задачи, но считай тази за централна.

Най-после от брега се зададоха Лизи и Фани. Те весело завикаха и замахаха с ръце. Пирогата на двамата резиденти зави към плажа. Този следобед не мина тъй весело, като сутринта. Праведните протестантки бяха много опечалени, че на тези интересни мъже им се налага тъй внезапно да заминат...

Само след един час Хайнрих Ендерберг бе вече във въздуха, на един реактивен изстребител. След като се приземи на съюзническото летище край Вечния град, той веднага се усамоти в една празна катедрала, защото бе получил сигнал за екстрена операция. Няколко дни си бе дал отпуска, за да откъдне в Нова Гвинея и да се срещне с Великия Неизвестен. Затова бе изключил централно станциите в мозъка си. Аварийният сигнал обаче прозвъня още когато кацаше. Трябва да пусне всички набрала се записи. Крайно време е. Интересно кой ли е аварийният?

Гласовете в мозъка започнаха да говорят:

— Тук „Чайка“. Тук „Чайка“. Според координатите, кацате в Италия. Тъкмо навреме. Налага се незабавна смяна в ръководството на Мафията. Изпращаме нашия човек. Държавна практика — 20 години. Останалото — допълнително.

— Говори „Кентъл бийч“. Говори „Кентъл бийч“. Новият папа готов. Подгответе подмяната.

— Аз съм „Брайстър“. „Брайстър“ говори... Новата партия за Африка в опасност. На кораба — червена барета. Светкавична намеса! Координатите — след връзка.

— Тук „Йосиф“. Тук „Йосиф“. Обработка на правителството за производство на детски видеоигри — приключена. Проучете въпроса за внос. Военно-патриотичното възпитание иска незабавно наводняване на пазара.

— „Йокида“ вика „Катама“. „Йокида“ вика „Катама“. Срещата на президента във вторник с представителите на ЕИО не трябва да се състои.

— „Кио Ко Дзао“! „Кио Ко Дзао“! Три самолета с наркотици кацат утре в Копенхаген. Посрещачът изчезнал. Проучи случая незабавно и вземи мерки.

— Тук съм аз. Тук съм аз. Приемът — в петък. Пълна бойна готовност! Назначението — утре. Довечера 19,00 — в Сан Паоло за документите. И запомни: от днес никаква лъжа и никакво насилие — под каквато и да е форма. Настава най-важната среща в живота ти!

Ендерберг разтърси глава. Неизвестният може всичко! Фантастично! Направо в мозъка! Без никаква техника...

В мозъка ли?! Как в мозъка?... Всъщност, това не беше дори и мисъл — гореща вълна внезапно мина през цялото тяло на новия резидент, когато осъзна това. Думите на Шефа дойдоха направо откъм сърцето! От странната констатация силна спазма сви сърцето на Хенри и той почти се задъха. После изведнъж изпадна в състояние на неизразима радост и щастие.

Веднага след това в главата му сякаш забучаха с пълна мощност всичките 20 вградени микрорадиостанции:

— Сине мой, Аароне, бъди готов! Документите — в 19,00 в катедралата „Сан Паоло“. Утре назначението. Приемът — петък. Всички средства — позволени и задължителни. Ако е нужно — взривяване на фамилия Ломбарди. Ръкописът на книгата — готов за печат.

Аарон си отдъхна.

Значи — всичко е наред. Колко странно нещо е преумората. От какво всъщност чак толкова се беше преуморил?...

3.

Вероника-Лучия Ломбарди беше гордостта на своя род. Изумителната ѝ красота и грация — още когато беше съвсем малка — винаги правеха силно впечатление на всеки, който я видеше за пръв път. Нейният божествен профил, дългите ѝ италиански мигли и цялата горда въздушност на това прелестно момиче бяха причинили не малко неприятности на десетки, ако не и вече на стотици италианци и чужденци с гореща и млада кръв. Пък и по-старите — при внезапната ѝ поява някъде — въздишаха така искрено и дълбоко, че получаваха от благоверните си съпруги по някое ужасно ръгване в ребрата или жестоко настъпване. Но нейният жив, весел и приятен темперамент, изисканите ѝ обноски, нейното непринудено и мило отношение към всички, разоръжаваха моментално и жени, и мъже и караха едните да въздъхнат облекчено, а другите — да си представят крепостта още по-недостъпна. В Рим вече бяха излязли няколко стихосбирки, посветени на нея. Още на 18 години тя бе отхвърлила 14 предложения за женитба. Двама младежи — единият от Рим, а другият веронец — се бяха самоубили, оставяйки сърцераздирателни писма.

Сеньор Лучио Ломбарди беше професор-доктор по частно право, със специализация по социална психология на малките групи. Той бе апологет на една крайно опасна за Италия доктрина, според която брачните закони трябва да се демократизират и видоизменят коренно. Ученият твърдеше, че престижът на родината няма да се издигне кой знае колко от строгото ограничаване на разводите^[1], защото имало реални процеси, които се извършват и като психо-социална, верижна реакция извън законите — в подсъзнателната, несъзнателната и неформалната сфера, — и които са отвъд всякакъв контрол на индивида и обществото. Невъзможността да се оформи правно фактически изконсумирания брак, генерирала, според професора, тежки и неизлечими заболявания и престъпления. Италианската престъпност, кой знае защо, д-р Ломбарди нарича „сянка на италианския морал и закон“.

Професорът дори има смелостта да направи непредпазливата прогноза, че ако законодателството не подсигури пълна материална издръжка на майката, независимо от това дали е женена или не; че ако църквата не намери в себе си сили да сложи на тази майка ореола на Светата Дева и — представете си! — ако самите проститутки и монахините не започнели да раждат деца под материалната и морална закрила на цялото общество, то престъпността, извращенията и болестите щели постоянно да се увеличават. Той дори представяше разни математически модели и прогнози в икономически план, като говореше нещо за закъсняващ икономически ефект, свързан с разлагащото влияние на църковния морал. Сумите, които държавата и народът щели да пожертвуват за издръжка на майките, щели след години десетократно и стократно да се възвърнат поради някакво си блестящо физическо и душевно здраве на новите деца и следователно — увеличаване самата производителност на труда... От само себе си се разбира, че в лицето на лекарите, бандитите и църквата бедният професор по този начин си спечели най-големи врагове. Само адвокатите се радваха донякъде, защото ако се облекчеше законът за разводите, това перо щеше да стане златна мина за тях, както е във всички нормални страни.

Вероника Ломбарди в това отношение бе на нож с баща си. Нейното сърце изпитваше все по-остра нужда от любов, но тя знаеше, че здравите нрави и силните закони са призвани да ограждат с пълна сигурност крехката добродетел, която покълва тъй трудно в този развален свят. Та нали сам той, татко Лу, толкова години ѝ бе говорил за святата длъжност на християнското семейство — този единствен спасителен остров и представителството на Бога на земята? Нали тъкмо великият Рим направи това зашеметяващо откритие — защитата на частното право, което поставя дивака и канибала на тяхното място и дава възможност на всичко възвишено и благородно да расте към небесата на добродетелта? Не, папино греши, ужасно греши! Той иска да отвори вратите на крепостта и да пусне в святата обител философията на Лукавия, който вече залива света с най-страшните пороци на ада. Това не е никаква свобода — това е слободия и то слободия с възможно най-скверните последствия! След чистотата на монахинята, чистотата на християнската съпруга и християнската майка е най-угодна на Господа. Пресвяти Домине! Просветли разума

на татко Лу и му помогни да не довърши своята пъклена книга. Кълна ти се, Спасителю, че аз ще направя всичко, на което е способна една дъщеря на Исус Великолепния, за да не погине душата на моя земен баща.

Господи Исусе! Света Майко Богородице, закрилнице на чистите! Нали именно ти посвещаваше толкова години своите нищожни рабини в тайната на Великия Избор? Ето, ние избрахме тебе, Спасителю, за единствен Жених на душата ни и Ти дадохме брачна клетва за тайно монашество и вяност. Вън козните на Сатаната, вън съблазънта на Лукавия! И ти, Майко на непорочните, блажена санкта Чечилия — закрилнице наша благодетелна! Бди вечно над своите отрочета и им дай трошици от своето божествено вдъхновение — за да не погинат и последните — ония, които не могат да вкусят от нетленното причастие другояче, освен чрез свещеноедействието на образите и звуците. Благослови, Майко, немногобройните си дъщери, които поемат бремето на света, за да прославят името на Отца и Сина и Светаго Духа чрез музите. Само заради тебе, всеблага и пречиста, отидохме ние в просторните зали и университетите станаха нашето главно оръжие. Ето, облякохме паметта и ума си в познанието за древни и нови изкуства — за да не бъде похулено името на Добрия и да не излезе скверно слово от сърцето на тоя свят, че дъщерите на Бога не владеят светското знание. Затова изпълнихме твоя девиз, майко Чечилио, и твоя завет, о мой орден на непорочните! И аз давам още веднъж обет пред лицето на Великолепния: Един Бог на небето, една мисия на земята и един съпруг за сърцето и плътта ми — ако това се наложи в името на Твоето дело. Да бъде твоята воля, Матер пречиста, да бъде, Амен!

---

[1] В Италия разводите не са разрешени. ↑

4.

— Мамина, статията! Най-последно! Мамина?

Констанца Ломбарди не чу дъщеря си. Тя беше погълната изцяло от грижата, салоните на нейната надежда отново да бъдат най-зашеметяващото зрелище на аристократически Рим. Ревностната йезуитка не бе допуснала нито за миг мисълта, че културата и блясъкът в нейния дом могат да съдържат нещо плебейско или вулгарно. Но гордата синя кръв на патрицианката не пропускаше случай да докаже на Италия, че дъщерите на Исуса на Страшния Съд отварят широко вратите си за всичко ново и възвишено. В душата на Констанца Ломбарди — жена със здрави челюсти, прекалено умно чело и поглед, който точно знае мястото на всеки човек и на всяка истина — живееше в странна симбиоза вечната война на Исуса с порядките на Содом и Гомор — и амбицията на една доблестна гражданка, майка и съпруга, твърдо решила да продаде дъщеря си на възможно най-висока цена. Защото поведението на сеньор Ломбарди от няколко години ставаше все по-скандално и по-скандално и очите, с които хората гледаха напоследък този стар папски и кардиналски дом, вече бяха малко по други.

— О, мамина, не чуваш ли? Най-последно статията дойде! — отново прозвъня божественият глас на Вероника. — Чу ли най-последно? Пуснали са я цялата. Не се ли радваш, карриссима?

Благородната дама най-последно чу — и само след минута вече разполагаше в кръг с властния си показалец домашната аудитория.

— Колумбина миа! Първата голяма статия на Верони! Ах, Господи! Сеньори и сеньорини, никой да не е посмял да шукне! Сеньор професоре, четете, ако обичате. И от рода Ломбарди най-последно да излезе нещо свястно. Мълчание сега!

Професор д-р Лучио Ломбарди се огледа със смесени чувства в очите и, все пак, гордо зачете първата голяма критическа статия на дъщеря си:

ЕДИН УНИКАЛЕН ДЕБЮТ

Първата самостоятелна изложба на младия Франсуа Леоне е един неочакван шок за Рим на претенциите. Всяка мнителност, всяко високомерие тук се стопяват мигновено. Всички ние сме потресени. Господа професори, уважаеми критици и специалисти, аз пиша направо. Не се съмнявам нито за една хилядна част от секундата, че изразявам общото мнение, поне що се касае за шока. Аз съм напълно убедена, както сте убедени и вие, че платната на Франсуа Леоне са нещо безпрецедентно в световната история на изкуството. Съвсем ясно е, че преценките и възхищенията всеки момент ще избухнат в пресата и по телевизията. И всички ние няма защо да си обясняваме временната мъртва тишина преди взрива: причината е ясна. Това бе само шеметът, загубата на съзнание, ослепителността на мълнията, която удари така внезапно над Рим, Италия и света!

Ни най-малко не държа да се извинявам пред когото и да е било за тона, с който говоря. Нещо повече, ще си позволя да изкажа предположението, че да се мълчи цели два дни след откриването на тази крупна изложба, не е последствие само на зашеметяването. В края на краищата, всичко това е нещо прекалено фантастично и да се използват стандартни концепции за него би било, най-малкото, непредпазливо. В края на краищата, съществуват високи и изпокон века утвърдени институции на вярата и морала, които имат първата дума. Кой у нас, в Италия, който държи на своето професионално реноме, би дръзнал да пожертвува всичко, което е постигнал?

И тъй, първият отклик можеше да бъде от страна само на някой, който няма какво да губи и който е дълбоко убеден, че всъщност няма какво да се загуби. Защото съществуват някои сериозни основания да се твърди, че позицията на Светата Църква във връзка със случая Франсуа Леоне ще бъде далеч от очакванията на скептиците. Служителите на Господа във века на културата и науката вече не веднъж са доказвали своята компетентност по редица въпроси, които никой друг не би посмял да развързва. Форма, която води към Бога не може да не бъде свещена.

Аз съм подтисната само от едно: защо тъкмо на мене, тъй слабата и неукрепналата в майсторството на преценката, се падна непосилната задача да откrehна първата страница на неговата слава — славата на гения Франсуа Леоне? Нека не звучи нескромно. Това не е

поза. Аз действително много съжалявам, че това не бе сторено от някой от нашите най-крупни специалисти.

И какво е, всъщност, всичко това, обяснете ни? Иконопис? Голо тяло? Класика, романтизъм, реализъм? — Или най-последната дума на модернизма? Или космическа фантастика? Аз не се наемам да отговоря. И, разбира се, скоро не бихме могли да очакваме отговор. Може със сигурност да се твърди само едно: това не е еkleктика. Интеграция, синтез, панстилизъм — трудно може да се подбере терминът. А може би е нещо съвсем друго? Интеграция на стилове и епохи, синтез на техники и композиционни решения; синкретизъм на комплексното естетическо въздействие. Едно смело разчупване на самата квадратна рамка, която, според автора, е главното оръжие на злото на нашата земя.

Но Идеята, самата Идея! Как би могло да се обясни страхотното внушение на авторската идея, без тя да изплува като пропаганда над самата същност на изкуството? Как да наречем пропаганда философията на Франсуа Леоне, след като от всяко платно ни гледа лице със своя собствена истина? И, все пак, как всички тези стотици, тъй потресаващо различни идеи и образи, всички сюжети и състояния, всички стилове и техники, са подчинени на едно уникално, великолепно художествено единство!

И каква деформация! Просто човек не може да повярва на очите си, че такова нещо е възможно. Имало е много майстори на състоянието, но фотографи. Има не малко апологети на деформацията, но безобразното неизбежно върви по петите им. Може ли някой да посочи художник, при който да не се получава това разминаване? Деформация, която не нарушава пропорцията на закономерната красота! Красота, която не може да се срещне никъде в действителността! Виждал ли е някой такова съчетание? Да огънеш линията, да видоизмениш формата — и това да придаде характер и индивидуалност, отношение и душа, и з к у с т в о — не е ли това целта на всеки художник? Отражение без деформация е нищо — това е азбучна истина. Но защо мъдреците, когато рисуват, не смеят да деформират натурата? Разбира се, защото са мъдречи: мъдрецът затова е и мъдрец — той се съобразява със закона. Той ни разкрива принципи и закони, сили и форми, които са непознати за нас. Но той знае, че всяка лична намеса ще внесе невярност в изображението и оттам —

опасност от лъжа. Мъдрецът е учен в космически мащаб — а както е известно, всеки учен е длъжен да представя нещата такива, каквито са. Артистът, от своя страна, може да вземе натурата за модел, може и да не я вземе, но той не може да върши друго, освен да твори нови стойности в битието. Никакъв закон не е длъжен да слуша, освен закона на уникаума. Истината у твореца е уникална; съчетанието на обективните и субективните отражения — абсолютно неповторимо! Но колцина са гениите-художници, които в стремежа към себеизраз не са накърнили мъдростта? Красотата може да е само тогава красота, когато все пак е израз на някакви духовни закони, на някакво съобразяване с Истината, на някакъв вид хармония. Ето това е разбрал или усетил живописецът Франсуа Леоне — и ни поднася сега една художествена действителност, която едва ли скоро ще може да бъде надмината от някого по въздействие.

Къде досега доброто и прекрасното е било тъй мощно подчертавано чрез тъй гениално усетена мяра в деформацията? Къде индивидите са били така поразително разнообразни в своята възвишеност и идеалност? Как е възможно един ангел на Леонардо в днешния век да бъде разработен в толкова много изразни превъплъщения, без това да е сецесия? Къде се е чуло и видяло фонът на тези класически ангели да бъде в съзвучие с лъчезарната техника на импресионистите, без това да е еkleктичен кич? Еkleктизъм на стилове? — Нищо подобно! Това е синтез! Това е интеграция! Това е самото съвършенство!

Това е божественото вдъхновение на гения Франсуа Леоне, който, за пръв път в историята на човечеството, демонстрира тъй безотказно триумфа на древната истина, че доброто може да бъде красиво, а красотата — безконечно добра.

И това не са суперлативи. Защото всички вие видяхте и виждате какво става в изложбената зала с картините на този чародеец. Казвали са някога философите и пророците, че когато някъде се роди истина, тя ражда чудеса. Лурд не е само един, но Лурд не е и само в лоното на Светата Църква. Лурд на Пресветата Майка на световите — божествената красота и хармония — е и широкият свят. Само там може да се провери доколко е възможно да живеят в единство различните художествени откровения. Стига над всичко да цари Чистота!

И какво, наистина, има чак толкова да се говори. Цял Рим от сутрин до вечер се извървява вече от два дни да гледа неща, които никой никога не е виждал, освен в църква или в пещера. Какви удивителни изцеления се извършват от само себе си с болни и недъгави пред картините на Франсуа Леоне! Дали в човешката душа не се крие образът на един друг свят, от който тя е дошла? Дали девиците и ангелите на художника, заплували с класическа плътност и яркост в атмосферата на някакви фантастични панорами и сънища, не са всъщност последици на онова Царство, което е обещано на праведните? Защо мнозина твърдят, че образите на Франсуа Леоне понякога едва забележимо оживяват и се движат, а други казват, че чували музика, като гледат космосите зад тях?

Ние ще оставим това на теолозите, психолозите и мистиците — нека те обясняват тия странни явления. А дали първата ерупция на творческия космос Франсуа Леоне е изкуство или нещо друго, това е отделен въпрос. Може би именно това и е причината, поради която изкуствоведите не се решиха веднага да вземат отношение.

Разбира се, всеки критик трябва да изкаже и своите несъгласия. В случая това е една крайно неблагоприятна задача. И, все пак, чувствавам се длъжна да взема отношение тъкмо по този въпрос, който спира специалистите най-много в техните официални оценки и който едва не стана причина платната на Леоне въобще да не видят бял свят.

Става дума за упоритата голота на всички тела — без изключение. Сякаш дрехата не е нещо задължително в света на целомъдрието и доброто! Защо е тази нескончаема навалица от простолудие в залите на художника? Само поради надеждата за изцеление? Съмнително... Има платна, пред които свежда очи дори и опитният изкуствовед, ако той все още има нещо общо с морала и вярата.

А може би тъкмо това е причината, която кара моите колеги и учители да мълчат? Те не знаят каква позиция да заемат. За съжаление, трябва да се признае, че най-много изцеления сред простолудието стават пред цикъла „Приятелките на Соломон“. Не говори ли това, че душата на света е все още безнадежно старозаветна? Защо предимно дълбоко вярващи се изцеляват пред циклите от Новия Завет? Нали и там всички са голи? Трябва да бъдем докрай откровени и да признаем, че скандалните картини с Мария Магдалина не бяха допуснати от

комисията. Не беше допусната и една неоправдана от никаква гледна точка картина под заглавие „Светото семейство“, където до Йосиф и Мария с младенеца се мъдри и голото тяло на една друга жена, която гледа с голяма любов и недвусмислен израз на очите бащата на нашия Господ. Тази картина и цикълът „Мария Магдалина“ са откупени от една психиатрия, където оказват своя лечебен ефект по кой знае какви, пак непознати нам, нехристиянски закони на психиката...

Като се изключат тези чисто концептуални странности на Франсуа Леоне, неговото безпрецедентно творческо дело — не може да има съмнение в това — ще намери положителен отклик в лоното на светата църква. Ние имаме основание да твърдим, че не е изключено нашият духовен отец и пастир на цялото праведно християнско войнство в скоро време сам да вземе отношение към този случай и причисли гения на сеньор Леоне към сферата на свещенослужението и светите тайнства. При тази напреднала фаза на модернизация в богослужението, едно подобно отношение не би било в разрез със светите канони на вселенската църква. Всички спорове около непогрешимостта на папата, непорочното зачатие, каноническите и неканоническите книги, Светото Предание и Светото Писание; всички разногласия с Източната православна църква и с другите църкви относно произхода на Светия Дух, естеството на първородния грях, безбрачието на свещениците и пр. и пр. могат да продължават и ще продължават, но за нас важното е, на практика, коя вяра дава предимство на Великото Тайнство Творчество. Може ли или не може тайнството творчество да очиства човешката душа от греховете и да я възвисява към Бога? Ето въпросът, който вълнува не само философите-естетици, но и най-модерните направления на нашата, вселенската, римо-католическата църква. И явлението Франсуа Леоне е едно неопровержимо доказателство за това!

И, все пак, ние трябва да изразим своите опасения. Голотата на човешкото тяло е нещо свещено и нейният божествен произход е осветен още в началото на Светото Писание. Нещо повече — съзнанието за голотата е вече начало на греха. Но има ли право голотата да излиза наяве във святото тайнство на брака? Що за идея иска да ни внуши Леоне със смелото въвеждане на повече от две голи тела на едно платно? Това е нещо съвсем различно от масовите сцени у класиците. У Леоне се усеща мощното привличане, интимната близост

между членовете на всяка група образи. Къде е гаранцията, че тук не се промъква тънката стратегия на прелюбодеянието? Или, най-малкото, кой може да предпази народа от погрешно възприемане на авторската идея? Как може да се изобразяват толкова огнени или нежни погледи и движения между членовете на една група голи мъже и жени, които са повече от двама? Не е ли това удар в самата същина на християнското учение? — Ето въпросите, които вълнуват блюстителите на целомъдрието и църковния морал и които могат да станат причина за евентуални големи неприятности, свързани с цялото творческо бъдеще на гениалния живописец. Ние не споделяме напълно опасенията за подобна опасност от тази гледна точка и имаме сериозните пълномощия на съвсем отговорни среди да твърдим, че тези странности подлежат на тълкуване.

Явно е, че в самия мироглед на чародееца Франсуа Леоне има нещо, което очаква преосмисляне. Но самото явление — по това не може да има спор — било то изкуство или нещо друго, е начало на нова епоха в културната и духовна история на човечеството.

Вероника ЛОМБАРДИ

Последните няколко реда професор Ломбарди прочете с дрезгав глас. От осанката му в началото на четенето не беше останало нищо. Уважаемата му, вечна спътница в живота, сеньора Констанца Ломбарди, гледаше дъщеря си с неистово възхищение, но не пропусна да забележи промяната във вида на мъжа си и изсъска с патрицианско презрение:

— Краят на твоята статия, Верони, изглежда не се хареса на сеньор професора. Откакто се върна от онзи гнусен симпозиум в Щатите...

— Любезна сеньора Констанца Бочерини, ако обичате, запазете квалификациите си за вашите събрания със светите отци и старите девиси... Не помрачавайте радостта ни от дебюта на нашата скъпа Вероника!

Татко Лу прегърна щастливо своята умна дъщеря и после пое кафето си. Констанца Ломбарди не мирясваше:

— И точно така е, ако искаш да знаеш! Ако питат за мене, аз не бих и стъпила в това съмнително светилище на Лукавия, нито бих позволила да се мъдрят тия голотии и в къщи, но твоите доходи...

— Мамо! — болезнено извика Вероника.

— Вие ме знаете. Знаете много добре и какво става с къщата на Констанца Бочерини. И ако разрешавам в този молитвен дом на римски папи и кардинали да стават какви ли не представления и изложби, то е само защото този дом трябва да се върне в лоното на Отца и с нокти, и със зъби. Имуществото на Ватикана си е имущество на Ватикана -и той едва ли има намерение да си затваря очите още твърде дълго. Има и други професори и художници, които се сещат по-често за Христа; а някои млади момичета по-добре умеят да ценят достойните мъже на този свят...

С тези думи сеньора Констанца бързо излезе и тръшна вратите към покоите си.

— Татко, аз се тревожа. Мама пак ще получи криза.

— Да, скъпа. Във висшето общество на Рим едва ли има друга патрицианка, която да е владяла чувствата си по-добре от твоята достопочтена майка. И обстоятелството, че напоследък... Тези циклични кризи... Тези припадъци... Точно сега, пред приема...

Баща и дъщеря загрижено се умълчаха.

— Сеньорита — обади се смирено леля Лондина. — Искате ли да ви гледам на кафе?

— Не сега, скъпа. Моля ви, позвънете веднага на доктор Туинсън. Кажете му, че сеньората отново е зле и че аз го моля да дойде незабавно, като се подготви да остане и на приема.

В този миг от покоите на Констанца Ломбарди се чу гласът на хармониума. Майка Констанца рядко бе пяла така плътно и красиво. „Аве Мария“ се издигаше властно във въздуха на високите салони, проникваше в душите на смълчалите се близки и прислугата — и изведнъж Вероника се разплака. Тя стана внезапно и бързо потъна в същата врата, където преди малко беше влязла потомката на кардиналите.

— Горката Вероника! — промълви леля Лондина. — Сеньор Ломбарди, нали няма да дадете детето в ноктите на някой случаен човек? И господин Леоне, и господин Туинсън — и колко още други млади господа — са червиви от пари, и са умни, и са таланти... Но за госпожица Вероника е нужно нещо друго. Тя не е създадена за света!

— Не знам, Лонди. Сеньората е хвърлила око на Туинсън... засега. Ако знаеше, че тъкмо той ме покани на онзи симпозиум в

Америка, щеше очите да му издере. А той великолепно се разбира с нея. Нека я полекува. Тя го слуша като агънце. Умее, дяволът му, да говори с езика на 220 йезуити, взети заедно — и, странно, резултатите са добри. Наистина е голям специалист...

— При това, сеньоре, повтарям ви, господинът е червив от пари. Неговата частна практика в Рим е станала нещо пословично. В богатите къщи взима ужасни хонорари, а бедните лекува без пари. Вярно ли е, сеньоре, че за своята клиника е купил вече тридесет картини на този ужасен Леоне?... Не ви ли прави впечатление, че откакто у нас идва доктор Туинсън, Негово Преподобие Канио Бочерини не е стъпил тука? Представяте ли си, такъв световно известен католически професор по психиатрия като него — и изведнъж... някакъв си чужденец... Трябва да ви доверя нещо, сеньор Ломбарди... Сеньор Бочерини дойде веднъж, когато нямаше никой от вас и се срещна със сестра си. Те се караха жестоко за нещо и после негово преосвещенство излезе по-червен и от рак. Ужасно беше ядосан. Сигурно нещо заради къщата...

— Да, „Палаццо ди кардинале“ е сложен възел. Само ти ме разбираш, Лондина, въпреки че си...Аз лично съм готов веднага да изляза оттука, но Констанца... Виждаш, тя иска по-скоро да ожени Верони за колкото е възможно по-изгодна партия, за да може най-после да успокои своите духовни среди. Нека стане пак на черква палатът им, нямам нищо против. Само детето ми да не закачат. Въобще, ужасно неприятна история...

— Ако питате мене, сеньоре, госпожицата не е родена за...

— Известни ми са вашите позиции, сестра Лондина...

— И все пак има люде избрани...

— Има, сестра Лондина. Впрочем, какво става с вашето сърце? Струва ми се, че напоследък по-често ходите на лекар?

— Аз не за това, сеньоре...

— А пък аз точно за това. Но да оставим тая вечна латерна, Лонди. По-добре кажи ми какво мислиш за Франсуа Леоне.

— Не зная какво да мисля, сеньоре. Откакто тия негови картини са окачени тука, аз съм на голямо духовно изпитание. Отец Сагитиниус ми е обещал, че скоро църквата ще ни събере да ни изясни от кого са вдъхновени тези картини: от Бога или от Сатаната... А иначе господин Леоне е като ангел. Ако неговото изкуство е от Духа и ако

женитбата на сеньорината е неизбежна, аз предпочитам сеньор Леоне...

— Как хубаво ви светнаха очите, сестра, когато казахте, че го предпочитате...

— Вие сте ужасен, ужасен, сеньоре! Сатаната е постоянно във вашите мисли, внимавайте! Затова не обичам този чужденец Туинсън — той ви влияе. Вие бяхте друг човек, господин професоре!

— Нищо, нищо, сестра Лондина... Аз съвсем не исках да кажа това, което си помислихте. Аз просто направих проба, да видя какво ще си помислите... Народът, който е много проклет, казва: „Който се брани от мухи, на него най-много налитат“... Хайде, не се сърдете. Кажете, сестра, какво мислите за Франсуа Леоне, обича ли той нашата Вероника?

— Ужасно влюбен е, сеньоре. За никого не е тайна, че французинът Франсуа Леоне рисува едва от половин година насам. Преди това никога не е рисувал. Първата му картина всички я помним...

— Да! Удивителен, удивителен, странен случай... Да нарисуваш човека, преди въобще да си го срещал...

— Той не продава портрета на сеньоритата на никаква цена. Той му се моли като на Богородицата, сеньоре — над леглото му е. И оттогава, като зарисува — няма спиране. Денонощно работи. Обича я, господин Ломбарди, до побъркване я обича. И ние разбираме от някои работи... Пък кой ли не знае вече...

— Вие изведнъж застанахте на други позиции, сестра Лондина. На какво може да се дължи това?

— Вие знаете. Отец Сагитиниус счита, че не е изключено картините на Франсуа Леоне да са от Бога.

— А вие какво считате?

— Ние нямаме право да считаме. Има си кой да счита заради нас.

— Аха, изплю камъчето!

— Вие ме обиждате, господине. Ако не ме беше изпратил тук самият отец Сагитиниус да спасявам душата на Вероника Ломбарди, нямаше да остана повече нито минута! Даже сеньората се държи с мене по-добре, отколкото вие...

— Откъде да знаеш, мила Лонди, може пък аз да съм изпратен от самия Господ да ти спасявам на тебе душата...

— Нечестивец сте вие, сеньоре! Не ме гледайте така! Аз ви зная като почтен човек.

— Никак не те гледам, Лондина, просто аз те обичам като човек, защото имаш добро сърце. Ти пак виждаш в другия неща, които всъщност ги няма. А човек вижда само това, което се намира у самия него... Ако вие бяхте лишена от плът, никога нямаше да я виждате у другите. С какво се занимават старите дами? Само с осъждане на плътта у другите. Знаете ли как се нарича това на езика на психиатрията? Чувала ли сте понятието психически онанизъм? Не допускате ли, че забраните на религията са особена форма за генериране на психическия онанизъм? Не знаете ли, че оргазмът у религиозните и моралистите се изтегля в мозъка и човек го преживява именно когато има кого да съди? Какво разбирате вие от всичко това? Превърнали сте природата в дявол и го гоните постоянно, а всъщност денонощно се сношавате със самия него в собствения си мозък, като му давате право да съди и да клюкарствува!

— Ах, ето накъде биете вие! Показахте ли си най-сетне зъбите! Аз нищо не разбирам от този куп мръсотии, които изтърсихте, но отец Сагитиниус ще ви отговори! И ще ви отговори, ще видите! Не случайно е завършил девет факултета. Той и психиатрия е завършил! Не можете да му се хванете на малкото пръстче! И ако искате да знаете, той има големи шансове да...

— Да стане папа, нали? Тежко и горко тогава на всички ни! Ако и той е такъв страхопъзльо пред дявола като вас...

— Вие искате да ме изпъдите, сеньоре, виждам го! Не искате да влияя на сеньорината. Кажете ми го направо, защо ще ме измъчвате. Аз по-скоро бих предпочела да издържам на характера на сеньората, отколкото на вашите „добродушни“ приказки! О, ако сеньората, при нейните връзки с папата, беше от „Исус с Тръните“, а не от „Исус със Страшния...“

Професор Ломбарди се изсмя така гръмко и неудържимо, че сестра Лондина видя съвсем ясно адските пламъци, които излязоха от неговата гнусоречива уста...

— И ние знаем пословици, сеньоре — каза тя с лъснали от напрежение очи и се прекръсти: — Колкото си прав, толкоз да си

здрав!

— Охо, и клетви значи разрешава вашият орден! Е, няма що, хубави тръни има тая разновидност на Исус...

В този момент Вероника излезе с просветлено лице от стаите на майка си. Сестра Лондина изтича към нея и разплакана я прегърна.

— Госпожице — поклони се един от току що влезлите камериери. — Още един вестник за вас. Папският орган. Изпращат ви го от Министерството на културата.

5.

— Да се надяваме, че с Божия помощ мълчанието на курията за тази изложба ще бъде преодоляно — смирено каза Клаудио Ариени, новият главен съветник на министъра на културата.

— Сеньоре, разкажете ни нещо за себе си! — искреше с цялата си същност благородната домакиня — многоуважаваната и достолепна сеньора Констанца Ломбарди. — Та вие направихте цяла революция! Ето, гостите вече пристигат, а госпожицата се е затворила в стаята си и чете и препрочита вашата статия, може би за стотен път вече. Още от първите редове тя заяви, че нищо не разбира от изкуствознание и че вашият стил и мислене били нещо фантастично. А отзивите на нейните професори за досегашните ѝ работи не са никак лоши — те дори я считат за голямата надежда на художествената критика.

— Ами, ами!... — стеснително, но с достойнство отговори сеньор Ариени. — Дребна работа. Това явление изисква сериозен анализ, а не някаква си статийка като моята. Ако имах време, бих се заел, но да знаехте какви грижи имам на главата...

— Сеньоре, нямам честта да ви познавам — намеси се професор Ломбарди. — Тук обикновено се събира цветът на духовния Рим и вашето присъствие сега за мен е една приятна изненада. Как така изведнъж се появихте в нашите води? Изглежда идвате от чужбина, защото сеньора Констанца Ломбарди познава всички...

— Вашата статия, уважаеми сеньоре, е цяло откровение за нас — прекъсна съпруга си със змийски поглед благородното майчино сърце. — Не мислете, че ви лаская. Това не е в нравите на нашия кардиналски род. Разберете ме добре. Аз имам сериозни основания да говоря така. А ние обикновено говорим откровено. Вие виждате, че Вероника, все пак, не може да намери изход, при цялото ѝ възхищение от творчеството на Франсуа Леоне. Аз също успях да хвърля око на статията ви. И считам, че у вас има нещо решително ново, макар и старо като света. Аз подозирам, че отец Сагитиниус не може да няма пръст в тази работа. А може би и самият папа. Простете ми, сеньоре, че говоря така откровено, бих била учудена, ако една толкова

категорична статия в папския вестник не е координирана с мнението на Безпогрешния... Вие имате стил на изкуствовед, но гласът на светата вяра тръби през вашите уста. Простете още веднъж за любопитството, но имате ли, наистина, някакви пълномощия от най-горе?

— Има такова нещо, сеньора. Но, струва ми се, по този въпрос е още рано да се говори. Знаете ли, някои обстоятелства... Очакват се известни промени... Може би ще се измени чувствително и отношението по проблема за някои стари владения на Светата Църква... Просто досегашният либерализъм...

— Владения?... Какво искате да кажете?

— А, нищо определено, сеньора... Някакви слухове...

Констанца Ломбарди пребледня цялата, а после потъна в пот.

— Аз исках да довърша за случая Франсуа Леоне, сеньоре... Вие го утвърждавате по един изключително неочакван начин. Законите на светата вяра не могат да се разклащат. Вие по удивителен начин ни обяснихте, че всъщност в картините на този художник няма нищо противно на Христовия Дух. Вашите философски и духовни размишления потресоха Вероника: тя не се и надяваше, че на въпроса може да се погледне и от тази страна — и то от най-отговорно място.

— Италианската култура, сеньора, винаги се е съобразявала със светите канони на църквата. Изключенията са едно недоразумение...

— Ах, сеньоре! Уважаеми доктор Ариени! Какво не бих дала да убедите съпруга ми в тази вечна истина! От душа и сърце желая да поспорите с него. Въобще, чувствувайте се винаги поканен у нас!

— Вижте какво, уважаема Констанца Бочерини — намеси се пак професор Ломбарди, — аз сега нямам намерение да уморявам нашия гост със спорове по най-неразрешимите проблеми на света. Пък и другите гости вече трябва да почувствуват нашето внимание. Що се отнася до поканата на съпругата ми, сеньоре, аз се солидаризирам с нея напълно. Говоря ви откровенно: идвайте колкото ви е възможно често.

— Благодаря ви, почтени сеньори. Не зная доколко ще ми бъде възможно да ви гостувам пак. Аз съм ужасно зает човек. Договори, срещи, симпозиуми, пътувания, въобще... А, може би, вие някой път ще ми погостувате? Апропо..., знаете ли, сеньори, аз искам да купя някой старинен дворец в околностите на Рим. Аз съм се откъснал от

обществото през последните години. Нашият дворец, където отраснах, е нещо наистина импозантно, но аз искам да оставя в него на спокойствие моите родители да прекарат старините си. Аз има да уреждам маса приеми, пък имам и някои църковни планове, та... Бихте ли ми съдействували? Вие познавате най-добре Рим. Държа да направя покупката незабавно, независимо от цената.

— С удоволствие, сеньоре! — усмихна се сдържано кардиналската издънка, но от очите ѝ изскочиха такива снопове искри, че едва не подпалиха госта и завесата зад него...

„Гад такава мръсна! — чу сеньор Клаудио Ариени мисълта на професора, посветена на неговата съпруга во Христе. — Сега ти се падна вече най-голямата риба. Хайде, хвърляй мрежите и я лови! Вероника е вече на 25, а кардиналската къща може всеки момент да те изхрачи, без да ѝ мигне окото...“

„Сладък, сладък мой сеньор Ариени, момченцето ми! — плисна го на свой ред гореща и мътна вълна откъм най-интимната същност на домакинята. — Ах, ако можех да легна сега под тебе и да сме си самички в моите покои! Ужасно силно ми действуваш, сякаш си самият Сатана! А те готвя за моята скъпа щерка... Изглежда, най-сетне, ще трябва да се вслушам в предпазливите намеци на доктор Туинсън — кънтеше в главата на Ариени нейната трескава мисъл. — Тогава и припадъците, и кръвното, и спазмите щели да изчезнат само за две седмици. Чудни са пътищата ти, Господи! Кардинал Бонифаций най-после ще дочака нощна гостенка...“

— Вероника! Вероника, защо се бавиш! Ела най-после! — чу се малко по-късно гласът ѝ от другата зала.

.....

„Неизвестни, Неизвестни, чуваш ли ме? Ето, всичко тръгна по мед и масло. Мерникът тука беше съвсем банален. Толкова време и усилия заслужаваше да се хвърлят, примерно, за генерален секретар на някоя голяма партия или за държавен глава... Все пак, мога ли да зная по-точно защо очакваната книга на професора е по-опасна от всичко друго в момента?“

Клаудио се беше извинил, че не е съвсем разположен и помоли да се разходи из градината. Сега вървеше бавно из пустите алеи и напрягаше мозъка си да се свърже с Великия Неизвестен.

„Аз предвиждам последствията“ — чу най-сетне отговора той. — Защо? Защото ако ти не успееш, бъди сигурен, че цялото наше дело е загубено. Някога ще говорим надълго и нашироко. Точно след един месец и четиринадесет дни земята трябва да получи силна порция контраенергия от Черната Дупка. Ти знаеш, че дупките поглъщат всичко наоколо си на огромни разстояния, пък и не само през третото измерение. Черните Дупки се нуждаят от честотите на Раздвоената Психическа Енергия, а такава получават само когато успеят да развратят някое човечество. Но възможност за друг изход и избор винаги има. Ето, ти сега извика Великия Неизвестен и помисли, че напругаш мозъка си, а всъщност извика със сърцето. Затова и ти се обаждам аз. На това всъщност предстои да се научи сега човечеството! Такава е епохата, която настава на тая земя: епоха на сърцето. Днес борбата е станала решаваща. Ако оста на тая планета не се изправи, победата на Черната Звезда е неминуема. Грешеш, като мислиш, че това изправяне ще стане изведнъж. Важен е началният импулс. Той бе даден отдавна и процесът се развива. Твоята работа не е да предизвикаш внезапно изправяне. Повече катастрофи не трябва да има. Ето, сега ти разкривам всичко. Скоро вашата слънчева система ще излезе иззад един дълговековен облак космически прах и пред вас ще блесне с всичката си красота центърът на галактиката. Ще видите, че светлината може да има и други скорости. Въобще, цялата физическа вселена я очаква една коренна трансформация. Всички полета ще преминат с едно ниво по нагоре. Целта обаче на Черната Дупка е да разшири сферата на своето влияние и да попречи на колкото може повече цивилизации и индивиди да преминат съзнателно в Новия Свят. Сегашният Вакуумен Удар, който се очаква, ще бъде особено силен. Ако човечеството не отдели адекватно количество раздвоена енергия, Черната Дупка ще се свие значително. Такива са периодичните закони на нейната пулсация. Ако агентите ѝ на земята подсигурят нужната психическа енергия, Черната Дупка ще достигне границите на слънчевата система. Сега е нужна намесата на поне двама души на земята, които се обичат истински. Такива засега не виждам. Затова те срещам с онази, която единствена носи твоята специфична полярност и единението ти с нея би могло да поеме почти цялата сила на Вакуумния Удар. Ако успееш веднъж или два пъти да постигнеш с нея Пълното Единение, в гените на всички плодни семена ще се отключи

нова програма. Ще започне ускорен растеж. Земята ще се изпълни бързо с небивали плодове и истинско жито. Климатът ще се измени. Производителите няма да правят вече чипс и пуканки. Легендата е вярна. Жената бе онази, която отвори Черната Дупка във вашата галактика — жената е онази, която може и трябва да я затвори.

Кл. Ариени: — Аз съм проучвал много задълбочено легендите за грехопадението. Дълбоко убеден съм, че те имат космологически смисъл.

В. Неизвестен: — Психо-космологически. Човекът моделира космоса.

Кл. Ариени: — Това е субективен идеализъм. Религия чиста проба.

В. Неизвестен: — Това е самата действителност. „Измите“ ги измисля Черната Дупка. Тя има нужда най-вече от тях. Докато не сблъска „измите“, които сама е създала, тя не може да расте. Черните дупки растат само от сблъсъци на разкъсани същности. А „измите“ са раздробени части на Единната Истина.

Кл. Ариени: — Това вече е диалектика. Или, в най-лошия смисъл, еkleктизъм...

В. Неизвестен, доволно: — Добре си си научил урока.

Кл. Ариени, безстрастно: — Ставаше дума за жената.

В. Неизвестен: — Някога земята беше превзета именно чрез жената. Жената, независимо от това дали е жена или мъж по тяло, в сегашната фаза на човечеството няма енергетично тяло^[1] от вечен порядък. То е още в латентно състояние. Затова жената се нуждае от енергията на мъжкия принцип. Тя не може да черпи енергия от космоса направо. И няма нужда да бъде обвинявана в това. Тя трябва да се храни от корените на живота. Затова и, на практика, почти всяка жена — независимо дали е мъж или жена по плът — изпада в енергийна криза, когато остане сама. От само себе си се разбира, че тази енергия трябва да бъде набавена с цената на всичко. За да задържи източника на енергия до себе си, жената е готова на неимоверни отстъпки. Но изплъзне ли се той от радиуса на всмукване, жената остава без въздух. По-богатите личности-жени си набавят нужната енергия чрез вълните на възхищението, отправено към тях. Те се занимават и с изкуство, и с какво ли още не, само и само да насочат

погледите към себе си. Ако лишиш една такава жена от аудитория, както обикновената жена — от мъж или обществено одобрение, тя неминуемо полудява или се съсипва само за няколко години. Жени с вечно енергетично тяло досега почти не съм срещал. А на практика в Интегралната вселена^[2] жена от вашия свят досега не е попадала. Ако жената остане без мъж или без обществено одобрение и възхищение, тя се озлобява и започва да черпи енергия чрез критически вампиризм. А този вид вампиризм е ежедневната практика на укорите, силното или безкрайното говорене, одумването, преценките, чувството за собствена правота и чужда неправота. Щом съумеят да ядосат или унижат някого, жените (или мъжете-жени) спукват чрез афектацията или отегчението на жертвата нужното им количество капилляри, изсмукват през пространството изтеклата от това енергия — и се успокояват. Те подсъзнателно се специализират в технологията на психическия вампиризм, като атакуват с възможно най-несправедливата забележка, най-болезнения за жертвата сарказъм или поведение. Но, както казах вече, тази операция може да се извършва почти изключително на близки разстояния. Така, Черната Дупка наложи преди няколко хиляди години сегашната система на семейството на вашата земя, както и въобще практиката за групиране на свръхблизки разстояния в бита и производството. Това беше най-главната стратегия на Черните Цивилизации, които нямаше как другояче да слязат на земята. За да си поддържат живота, източникът на раздвоена психическа енергия трябва да им е под ръка. Единната енергия на човешкия дух се разцепва поради липса на свобода и хармония; пространството се напълва с тревожните вибрации на раздвоената психическа енергия и потенциалът им в аурата на земята става толкова висок, че възбужда в ограбения мъж най-свирепа и безотговорна агресивност. По този начин черните дупки на вселената завземат първо жената у човека, чрез нея завземат мъжа — и после цяла планета, звездна система, галактика. Успяват да дебалансираат циклите и енергиите, създават непоносими условия за живот, изкривяват, например, оста на една планета и я разпъват на кръста на четирите годишни времена. В условията на зимата, добивът на храна и топлина трябва да става чрез труд — и това вече е основната цел на Черната Дупка.

Кл. Ариени: — Казва се, че тъкмо трудът е създал човека. Какво е това: истина или лъжа?

В. Неизвестен: — И истина, и лъжа. Зависи какво точно значи труд. Сега нямам време да обяснявам това: вече се безпокоят за тебе. Скоро ще те повикат. И така, цивилизацията и сегашната човешка „култура“ не са нищо друго, освен методология на Черните Дупки на вселената за освобождаване на раздвоена психическа енергия и на дебалансирана природна енергия и за всмукване на тези енергии от същите тези дупки, които са вампирите на пространството. Това показват изследванията на Белите Лебеди на Вселената.

Клаудио не изчака да го повикат. Той влезе от друга врата и мина през една пуста зала. И изведнъж чу друг глас, който идваше от нечие горещо сърце в една от съседните стаи:

— Това е наистина гениално! Този Клаудио Ариени е един уникал! Всъщност, това е единственият начин да спася всички тия прекрасни мъже, които изгарят по мене. Извън великолепната мисъл, че критерий на Божиите дела е чудото... Присъствува ли чудото на изложбата на художника Франсуа Леоне? — Присъствува! Какво има да се умува тогава? Ама тези чудеса можели да бъдат от Лукавия... Виж ти за колко просто нещо се е сетил съветникът: цитирал е просто отговора на Исуса, когато фарисеите го обвиняват в същото... Царство, разделено на две против себе си, вече е на погибел. Значи Сатаната воюва срещу себе си... Аргумент, който спасява радикално бъдещето на Леоне, поне в Италия.

Но и другия извод. Въпросът е да се отблъсне ли дори едно живо човешко сърце? Нима не ни учи на същото нашият свят Орден? Исус Великолепният иска от нас да славим Господа не само с молитва, а и с изкуство — с музика, с образи. Спасявайки безумно влюбените чрез творческо вдъхновение, дъщерята на Санта Чечилия може да спечели и слава за Господа. Ето, чрез този човек сега светицата ми откри пътя! Аз ще създам един център на Славата Божия, в който ще има все повече концерти, литературни вечери, прожекции, изложби, представления. Нека светът види какво може Непорочният! Ние ще бъдем свързани с неразривно приятелство и беззаветна любов — любов платонична, чиста, божествена. И колкото по-невъзможно е за ония, които ме обичат, да се приближат до плътта ми — толкова по-вулканично ще кипи тяхното вдъхновение; толкова по-могъщо ще

превръщат те своето плътско възжелание в изкуство. Исусе, любими мой, аз ще ти остана вярна! Аз няма да се ожения за никого, за да не отблъсна стотиците таланти и гении, които съм призвана да водя по пътя към Тебе — по лъчезарната пътека на Исуса Великолепния. И чрез тях — хиляди и хиляди нещастници, жадни за красотата на Истината!

Вселюбомъдра майко Чечилио! Вдъхни ми сили да овладее сладката премала, когато си представям срещата с този вълшебник на словото. Казват, че бил млад и хубав... Ах, Господи! Защо снощи ми се стори, че портретът над леглото ми се усмихна?... Кой си ти, Клаудио Ариени?

„Аз съм оня, когото очаква душата ти от незапомнени времена и с когото си призвана да положиш основите на Царството Божие на земята! Приеми ме, прекрасна, защото аз те обичам и ти ме обичаш с най-силната обич на тая земя. Не си ли спомняш?“

„Ах, Господи Исусе Христе! Боже мой, всеки момент ще се побъркам! Кой говори така ясно и сладко в сърцето ми? Аз губя съзнание, Господи, причернява ми пред очите! Ах, може би всеки момент ще се побъркам! Как ще изляза сега оттук да се запозная с него? Ето, вече два пъти майка Констанца ме вика и тропва на вратата ми... Господи, Господи на силите! Домине ностро, Спиритус Санктус — спаси душата ми! О, аз загивам, Сеньоре — аз, гордостта на кардиналските родове и на светата вяра!...“

От вечерното небе въздъхна сладка прохлада през огромните прозорци на Санкта Паласо. Римските пинии издигаха ръце в гореща и страдна молитва за спасение, а дърветата в парка тръпнеха и вече започваха да събличат разкошните си дрехи — макар все още с голяма съпротива — под напора на октомврийския вятър. Всичко земно е преходно, всяко цъфтене и зреене отдавна бяха изчезнали, и сега, в изтръпналата вечер, ръцете на съдбата започваха да брулят първите листа на многоцветните есенни илюзии. Мечтите на чистата красота все още здраво се държаха о вейките на яворите и трепетликите, на дивия кестен и канадската топола — но вече трепереха с всичка сила. Още две седмици — и разсъблечената градина щеше да остане насаме със съдбата си — сама с огромната си и истинска любов — насаме с Истината. Зад полуоткрехнатата врата Вероника Ломбарди за пръв път

през живота си нямаше сила да излезе. А небето бе станало по-червено от кръв.

За пръв път чу повече от един глас:

„Приеми я, Аароне, тъмен син на Незнайния! За синовете на Нощта няма забранена наслада. За тях всичко е възможно, всичко е достъпно. Приеми я — и я изхвърли като непотребна черупка на буницето на живота... Ето, сега само с едно кимване на главата ти ще имаш най-желаната италианка в Рим. Плати на горделивите с фалшивото злато на прославата и позора! Няма насилие и съдба за ония, които сами не ги раждат за другите!“

„Приеми я, Ауриене, сине на светлината! Сине на зората и изгрева! Това е Онази, с която след един месец и четиринадесет дни трябва да посрещнете поредната черна вълна на Вакуума и да превърнете порцията раздвоена енергия в Единна. Само един работник имам сега в Европа освен тебе, който владее това изкуство. Ако не работеше той, Европа досега отдавна да е потънала. Но сегашното земетресение може да е катастрофално. Само един воин няма да стигне. Нужни са най-малко двама. Подготви своята свещена съпруга за великата мисия, която ви се възлага, защото броени години остават до окончателната победа над Черното Слънце! Затова вакуумните му имплозии през тези години ще стават все по-мощни и отчаяни. Но това са само предсмъртните му гърчове. Заедно с душите, които са негови, то ще остане да спи 12 милиарда години някъде далече назад, в 13-та сфера. А вие ще минете в Новия Свят. Там мисъл, чувство и действие са единни и те са за всички.“

„Сине мой, Аароне, приемнико мой любими! Аз за пръв път от толкова много векове обикнах човек и това си ти. И ето — силата ми отслабна. Аз те обикнах тебе, а баретите на Тъмния Спектър не трябва да имат сърце. Сега силата ми изтича и преминава в тебе. Аз нямам повече сили за зло. Остава ми само Черната Мъдрост. Сега цялата ми надежда е само в тебе. Чрез мен все още всичко можеш да знаеш. И недей да мълчиш толкова дълго, като те викам! Отговаряй веднага. Поне можеш да дадеш знак, че в момента си зает. Не ме карай да те подлагам на аварийно изпитание! Зная, че задачата ти вече не е така лека, както мислеше в началото. Ти отсъствуващ от връзката, защото сигурно си обикнал и се занимаваш със сърцето си. Това е недопустимо! Ние нямаме друга майка, освен Нощта и друг Баща,

освен Разцеплението. Наши са всички удоволствия и всички жени, но една жена — никога! Това е смърт и за черните, и за белите барети — да го знаеш от мен. Сърцето е ненужен боклук. Когато великият план на Владетеля успее, ние ще бъдем само воля и устрем — и никакво чувство няма да може да ни се опре! Чувството е празна загуба на енергия и време, смърт за всяка барета. Има само едно законно чувство — верността към Нощта! Вероника също е в ръцете ми, но професор Ломбарди е оръдие на врага. Не забравяй професор Ломбарди! С дъщеря му прави каквото си щеш — ако искаш, играй си на любов; ако искаш проиграй я на карти — но професор Ломбарди не забравяй. Затова те изпратих в дома му.“

„Велики Неизвестни, можеш ли да ми обясниш нещо малко по-подробно?“ — запита Клаудио Ариени и отговорът, както и целият диалог, отново протече със светкавична бързина:

„Питай“

„Защо Черният Спектър разрешава на баретите от отделните тъмни цветове да ликвидират противника физически, а на самите Спектрални барети това е забранено? Аз зная — ти ме преведе из всички лабораторни области: физическата, или по-скоро веществената смърт не разрушава психоплазмата. Аз видях стотици пъти по време на война или на престъпление как психоплазмата на убития — с цялата ѝ идейна структура и емоционални стереотипи — се вмъква в тялото на убиеца и реформира неговата собствена психоплазма. Така и най-чистият апостол на свободата, когато дойде на власт, неминуемо се превръща в оръдие на Черната Дупка. Ролята на всички наши биопсихоплазмени работи по вселената е да създават тоталитарни или потребителски режими, които не се съобразяват с конституцията на Космоса. Хората не знаят, че мнозина от онези, които ги управляват или ограничават в ежедневиия живот са наши работи. Само така се генерира разединена енергия. И, все пак, защо войната не се транспонира изцяло в психическа? Защо още не си обучил и отделните цветове барети да се отучат от физическото убийство? Това просто не се оказва ефективно. Отнемането на психическата свобода дава много по-мощна продукция раздвоена енергия.“

„Тъкмо в това ги специализирам сега. Но овладяването на територии все още не може да стане без кръв. Трябва да храним и закона за равновесието. Колкото кръв на животни е пролята, толкова —

по специална пропорция — и човешка кръв трябва да се пролее. Ние сме само палачи — нищо повече. Но от това Черната Дупка има двойна сметка: веднъж — при клането на животното, втори път — при клането на човека. Всички ние не веднъж сме се чудили как враговете могат да си позволят такава очевидна, двойна загуба. Те са на мнение, че процесът на самоосъзнаването и законът на свободната воля са алфата и омегата на живота и не жалят нито време, ни огромни загуби, само и само някога, някой си — може на десет века само един човек — да стигне до техните позиции. Ние обаче сме по бързите процедури. Раз — раз! — няма какво много да се усуква. Разбира се, мръсната работа на палача се оставя в ръцете на отделните цветове барети. Ти знаеш: черните барети са тоталитарните политически режими — пък те могат да се боядисват както си щат; черно-сините — фанатичните идеологии и църкви, които се борят против другите истини или не ги приемат; черно-жълтите — всички научни и технологически институции, които се занимават с изваждане и преработване органите на планетата; черно-оранжевите — всички творчески съюзи и индивиди, които се борят за име и създават естетически бомби за продукцията на раздвоена енергия; черно-червените — продуцентите на раздвоена енергия чрез хиперактивност на видовете афектации и оргазми; черно-зелените — нашите прекрасни организатори на всенародния бит, които се борят с нокти и зъби за поддържане на потребителските инстинкти. Има и други черни цветове в комбинации — знаеш ги и вече започваш лично да ги контролираш. В невоенно и некатастрофално време всички те специализират именно нашата главна стратегия — състаряване на човека и унищожаване на нервната система и вътрешно проливане на кръв.“

„Вътрешно?“

„Да. Ние разчитаме на мирната цивилизация всъщност много повече, отколкото на природните и военните ексцесии. Религията, Моралът, Общественото мнение, Индустрията, Пазарите, Битът, Масовите изкуства проливат денонощно и целокупно много повече външна и вътрешна кръв, отколкото някаква си война. Пък даже и всички войни досега, взети заедно, не могат да се хванат и на малкото пръстче на религията и цивилизацията по продукцията на разединена енергия. Законът, Приумиците и Машината вършат много по-добра работа от войната. Най-вече нравственият закон, който създаваме във

всяка религия и идеология, веднага след като си разчистим сметката с нейния създател. Това е шперцът — това е «забраненият плод» от «дървото за познаване на доброто и злото». Успееш ли да прокараш нравствен закон, като използваш и коригираш думите на врага, ти си победил вече. Тогава пускай всички други змии. Първа обаче винаги е черната със синьото по гърба.“

— Аз сега проучвам оная на жълтите пръстени. Разбрах, че нейната цел е да създава хипокинезис — чрез бита и транспорта; хипомнемия — чрез печата; хипологизис — чрез електронно-изчислителната техника; хиповиталис и преждевременно остаряване и смърт — чрез хранително-вкусовата промишленост; хипоаудия и акустически стрес — чрез радиото и шума; хиповизия — чрез телевизията; психиатрични и органични поражения — с насилственото отнемане на законното индивидуално пространство чрез морала и домостроителството; белодробни заболявания — чрез генерирането на прах и пр. и пр. Въобще, нашата наука има за главна цел да продуцира разединена психическа енергия чрез създаване на правила и вещи-патерици, които да изземват функциите на действащите и латентните човешки органи.

„Да, но ти проучи по-основно синята. Тя е специализирана да отнема свободата чрез фабрикуване на фикс-идеи. Тя изработва чувството за вина пред определена нормативна система, била тя религия, идеология или обществен морал. При всяко отнемане на свободата се спукват стотици хиляди капилляри, загиват милиони клетки! Тялото на човека е бойно поле с безчислени мъртъвци — ежедневно, ежечасно, ежеминутно! Тази, всъщност, най-страшна и повсеместна война, ръководена от Седемте Змии, поражда вътрешното отчаяние, злобата, алчността, отмъстителността, похотта, унинието, съперничеството, ревността, насилието, лакомията, лъжата. Ето къде се разбалансира единната енергия! Повтарям обаче, запомни веднъж завинаги: най- първо — черната усойница със синия гръб! Дори царичката на змийския спектър — самата Черна Кобра — не може да се разгърне въобще, ако не пусне първо синята усойница. Като обясниш на туземното население кое е праведно и кое — грешно, вече можеш да си спокоен. Започва идейно- нравствената кибернетична комедия. Черната кобра намесва своята груба полиция само там, където някой не е повярвал. Всичко друго играе и на сцената, и зад кулисите — в

своя най-интимен живот — тъкмо оная пиеса, която ти си съчинил. За съжаление, има един неприятен закон, който хваща и нас: всеки вид змия да се явява на хората пред някоя важна акция на Черната Дупка. Добре че масите не разбират от космическа семиотика. И така — пуснеш ли синята усойница с черния корем — гледай си кефа. Всичко вече си тръгва само. Успееш ли да пипнеш веднъж центъра на ценностната ориентация и второсигналната цензура — можеш да си дадеш отпусका няколко века. Тогава вече се отдай без никакъв страх на Удоволствие и Игра.“

„Минавам в атака“ — бяха последните думи на Аарон Безпогрешния — или проф. д-р Клаудио Ариени, първият съветник на някакъв си нищо и никакъв министър на културата... Връзката му с Великия Неизвестен изведнъж се прекъсна и настъпи огромна и безначална тишина. В тази зала все така нямаше никой. Ако той, в този момент, беше погледнал в другите салони, щеше да види как хората се движат, мислят и говорят безкрайно бавно. В трескавата честота на неговия духовен живот не веднъж му се беше случвало да наблюдава големия театър на човечеството като един нелеп филм, пуснат от някого на възможно най-бавните обороти. От стените на празната зала, в този най-важен момент на живота му, го гледаха като живи голите ангели и девиси на Франсуа Леоне, плуващи сред своите толкова различни един от друг сънища и космоси.

Една врата пред него започна да се отваря с най-прекрасната бавност, която е способно да възприеме съзнанието на свръхчовека. Оттам започна да излиза — бледна като стената зад Нея — най-пленителната жена на Европа, Азия и Америка; възпитаничката и най-добрата певица на колежа към църквата „Санкта Чечилия на Иисус Великолепния“, току-що защитила с пълен отличен дисертация по теория и естетика на изящните изкуства; наследница на най-древен патрициански, кардиналски и аристократичен род — Вероника-Лучия Ломбарди.

— Сеньоре! — изтръгна се една кадифяна спазма от гърдите ѝ.

Хайнрих Ендерберг Аарон Безпогрешният включи на пълна мощност всичките резерви на своята титанична воля, за да не я прегърне. Той не можеше да си даде ясна сметка дали стонът на италианката и нейните неизказано предани очи в момента се бяха обърнали лично към него или към нейния Сеньор на небето...

Само след миг жената, която му беше определена от небето и ада, падна в безсъзнание на пода.

Първият съветник Клаудио Ариени излезе бързо в салона.

— Доктор Фенимър Туинсън! — каза той повелително.

---

[1] Етерно тяло ↑

[2] Всемирът, „холосът“, цяловселената или Божествения свят, за разлика от духовния. ↑

6. ДЖЕМИНИ^[1]

Проф. д-р Фенимър Туинсън беше подвижен човек. Нямаше нито едно кътче на света, където той да не беше надниквал. Удивителната магия на Познанието и Общуването — на прословутата Информация и Контактите — го гонеше като бясна винаги на път, всякога към нови простори на мисълта и делото.

Още когато беше на шест месеца, майка му започна да му води доволно странен дневник. Малко по-късно, цяла колегия от учени — психолози, психиатри, педагози — започна денонощно да дежури около „малкия живак“ със своите апарати и магнетофони, защото Фени изведнъж беше започнал да говори на няколко познати и непознати езика. Анализът на записите водеше до най-объркващи изводи, основани на пределната яснота на някои съвременни фрази и на цели речи, примесени с отломки от средновековни и най-древни наречия. Последните се реставрираха с най-голямо старание от специалистите и моментално се публикуваха в психологическите и филологическите циклостилки. Работните хипотези бяха най-различни: от размразяване на генетична памет до спомени от преражданията. Не липсваха и учени-петдесетници, които виждаха в детето-чудо „новото откровение на Духа“ и „тържеството на Огнените Езици“. По-късно, когато проучваше религиите и сектите, Фенимър Туинсън се сприятели много с тази многобройна по света църква, която ту го удивляваше със своите явни чудеса, ту го размиваше неудържимо, когато някой брат получаваше дарбата на общо молитвено събрание да се моли като „някой си светия Джакомо Казанова“ или като парен локомотив... Както и да е, но повечето петдесетници по цяла Америка сега виждаха над него — почти във всяка община имаше поне по един брат, „вярващ с дарби“, — да летят бели гълъби и да светят бели звезди; защото над обикновените хора, по правило, имало дяволи, змии и черни звезди... Учените едва можаха да изтръгнат малкия от ръцете на вдъхновените чада на истината, които съзираха в брат Туинсън бъдещия водач на праведниците от петдесетия ден, продължителят на делото на ап. Павел и Ян Амос Коменски.

Обаче съвременните и древните изказвания на самия Фенимър разтревожиха родителите му не на шега. Учените бяха на същото мнение — и когато един ден момчето започна да вика на чист американски някакви нелепици относно „скверността на дрехите“ като „творение на Лукавия“ и почна при всеки удобен случай да се разсъблича, родителите му се подписаха и той бе вкаран в психиатрия. Борбата му с дрехите датираше още от пеленаческа възраст, но до този момент още никой не й бе отдавал толкова сериозно значение.

В психо-неврологичното отделение, където бе настанен Фени, имаше още един рядък случай като неговия. Това беше едно момиченце от Швеция. То въобще не допускаше да го облекат или когато го обличаха заспало, то машинално се разсъбличаше, без да се събужда. Майката на нещастната Нунгрен плачеше денонощно и беше станала на вейка. Всички лекари бяха дигнали ръце от детето и още не смееха да почват с лекарства и шокове, защото Нунгрен беше само на три годинки.

В тази ужасна обстановка за душевното развитие на Фени и Нунгрен, най-после се намери един психиатър, който пое на себе си отговорността и пушна момченцето и момиченцето да си играят заедно в едно специално заградено място на парка. Фенимър се нахвърляше с нокти и зъби на всеки, който искаше да го прибере, но чичко Дениъл той беззаветно обичаше и за него беше готов даже...да се облече. Този крупен успех на Дениъл Паркинсън по-късно можа да се прехвърли и в лечението на Нунгрен. Нуни не се бореше, когато искаше да я облекат, а просто веднага заспиваше. По едно време мислеха, че нейният „психологически екхибиционизъм“ е съчетан със сънна болест.

Опасенията дойдоха оттам, че започнаха да виждат децата все по-често да се милват и прегръщат. През топлите летни дни те дори заспиваха прегърнати и представляваха най-дивната картина, която можеше да си въобрази някой майстор-пасторалист. Защото не липсваха и кученца, и агънца, и какви ли не още лечителни трикове на новия доктор /впрочем, децата не знаеха, че е лекар — той беше „добрият чичко от приказките“, който също като тях ненавижда болницата и ужасните доктори в бели престилки, които искат да се обличаме/. Първият голям удар на Паркинсън беше самото негово разсъбличане гол. Децата така се привързаха към него, че Нунгрен, която нямаше баща, започна да му вика „мили татко“. Никой, за нищо

на света, не бе в състояние да раздели Фени от Нунгрэн, нито двамата — от „чичко и татко Дениъл“. Един черен ден обаче Паркинсън бе извикан по спешност в правителствената психиатрия на Белия дом за консултация, и откъдето, по странни причини, не се върна. Говореше се, че бил обявен за побъркан, шпионин или не знам още какъв си и сега се водеше безследно изчезнал. Враговете му в клиниката веднага ликвидираха неговия метод, за да не бъдат обвинени и те от целомъдрената наука за „насадители на разврат“ — и Фенимър и нещастната Нунгрэн отново отидоха зад решетките.

Те се гледаха от далечните болнични прозорци по цял ден, късаха се от плач и Нунгрэн заспиваше, а Фенимър обикновено припадеше от изтощение. Един ден, когато го водеха на преглед, Фенимър успя да се изтръгне от лапите на санитарите и скочи от стълбището на третия етаж. Да, той беше наистина необикновено дете.

Два месеца лежа целият в гипс. От тогава за цял живот му остана белег на лявото рамо. Белегът приличаше на буквата „N“ и може би затова Фенимър запомни завинаги името на Нунгрэн. Тази буква се издълба дълбоко и незаличимо и в сърцето му, като никога незаздравяваща рана, която изигра решаваща роля през всичките години на неговото бурно детство и юношество.

След като се „излекува“, Фенимър Туинсън заскита с родителите си по цяла Америка. Техният „Вилис“ с фургон беше видял всички възможни пътища, баири и аутостради. Пътуващ кореспондент, баща му, мистър Туинсън, пращаше сензационни информации по всички възможни вестници и списания и пишеше пътеписи. Беше много нашумял и търсен заради пресекващите дъха случки, описания и сюжети. Той вземаше материал направо от живота на средния американец, но никой не вярваше, че всичко, което Джек Туинсън пише, е чиста истина. Пък дори и да измисляше всичко от игла до конец, пак щеше да му бъде простено и да го четат с настървение, защото всичко, което човек може да си помисли, в Америка е възможно. При това Джек Туинсън бе изненадващо добър разказвач. И най-простата случка той можеше да предаде с такъв виц, с такъв ироничен подтекст, че първото нещо, което търсеха обитателите на новия свят във всеки вестник и списание, бе неговото име. Така звездата му гря цели осем години.

По този начин малкият Фенимър се научи да чете още на три години. Той не знаеше що е приказка. Майка му, разбира се, избяга, а баща му нямаше време за възпитание. Приказките на Фенимър Туинсън бяха кореспонденциите на неговия родител, които детето веднага изчиташе от игла до конец и ги запомняше наизуст. На седемгодишна възраст той вече беше енциклопедия на бащиното си творчество и умееше да разсмива от сърце гостите или, по-скоро, домакините, при които те бяха в момента на гости. Епиграмите и епитафиите на мистър Джек пък бяха връх на всичко. Всички припадаха от смях. Мистър Туинсън никога не се спря, за да изучи прилично сина си, както си му е ред. Училището на Фени беше цяла Америка — такава, каквато е. А неговият татко бе умен и учен и не общуваше само с простолюдието. Той описваше и срещите си с големи и известни личности, взимаше интервюта, и като им придаваше формата на сериозни информации, пускаше вътре такъв тънък виц, че всеки нормален читател можеше да се спуга от смях. Интервюираше артисти; интервюираше губернатори и техни съпруги; интервюираше религиозни лидери и техните бабички; интервюираше бизнесмени, изобретатели, философи... Малкият Фенимър беше усвоил един отвратителен навик, в най-сериозният момент да зададе такъв въпрос, че истинското намерение на бащата изведнъж да лъсне с цялата си комичност и сам интервюираният, комуто беше известна славата на тази американска журналистическа звезда, загубваше изведнъж цялата си пуешка важност и се заливаше от смях под начумерения поглед на мистър Джек, който дърпаше сина си за ухото; но скоро и сам той предаваше фронта. Рядко, само когато обектът на тази наслада бе някой изключителен тъпак или темерут от класа, Фенимър изяждаше пердаха, а баща му се чудеше как да скърпва конците.

Приятели на Фенимър бяха всички котки, кучета, прасета, важни личности и хлапетии, както и птиците небесни. Най-сетне мистър Туинсън, един весел следобед, биде най-банално застрелян от някакъв непознат. Види се, някой не беше доволен от поредната дописка. Фенимър бе вече на 10.

Един евангелски пансион се погрижи за него. Той тръгна на училище с неохота и сигурно щеше да избяга още същия ден, ако в класа на госпожица Смит не се учеше отличната ученичка Бейзи Феликсън. Беше два класа по-горе от Фенимър. Той се постара да

завърши училището в нейния клас. Нямаше американски или английски писател, когото той да не беше изчел до 15-та си година, за да бъде достоен за рода на Бейзи. Защото баща ѝ бе крупен търговец на щипки за коса, а майка ѝ — пианистка.

После Бейзи замина. Фенимър тръгна след нея и ги следи през няколко щата, докато накрая не го хванаха, че се вози без билет.

Младежът беше отчаян. Точно тогава попадна на битниците и преживя с тях цели три години. Те му допаднаха страшно и той се закле през целия си живот да остане свободен човек.

После отново заседна по библиотеките, в една от тях работеше Елис Дейвидсън. Тя стана смисъла на неговия живот. Елис му отвръщаше с взаимност, но между тях все още имаше пропаст и Фенимър Туинсън реши да се заеме с образованието си. Записа и завърши класическа и английска филология. Проучи цялата световна литература, защото от малък езиците му се удаваха изключително много, макар че неговите „огнени езици“ отдавна вече не се обаждат.

Разбира се, госпожица Дейвидсън скоро смени фамилията си и пое с разумния си мъж към върховете на благополучието. Развръзката бе мъчителна и една нощ Фенимър констатира, че... се е съблякъл гол. От този момент той вече не можеше да контролира на сън старата си „болест“ и избягваше да спи по чужди места, защото на сън късаше дрехите си и всички чаршафи.

С голямо настървение Фенимър Туинсън се зае да следва социална психология със специализация по психиатрия. Неговата дипломна работа от университета, под заглавие „Структурно-типологичен анализ на характерните мотивации, кулминации и развръзки в световната литература“, сега прераствана в дисертация на тема „Видове потребности и чувства и корелативно-структурен анализ на психозите, психопатиите и неврозите“. След защитата, книгата му се отпечата и се преведе на няколко езика. Получи цели купища рецензии и вагони писма от почитатели и почитателки, поради което трябваше незабавно да се скрие в друг щат, защото иначе работата ставаше невъзможна. Името му стана легенда — минаваше за един от най-крупните неофройдисти и маркузеанци^[2] в Щатите. Но Фенимър Туинсън не можеше да не подложи теорията си на проверка. Наблюденията на писателите бяха богата основа, но за науката това не бе достатъчно.

Започна психиатрична практика. Изведнъж пожъна грамаден успех, но скоро разбра, че трябва да бръкне още по-надълбоко. Неговите „Лечебни резервати за свободни мъже и жени“ почти опразниха лудниците, но възникна нещо неочаквано — излекуваните манкираха и не желаеха да стават „нормални“, с всичките обязанности на граждани и семейни... Образуваха се цели колонии на избягали „нормални“ и техните водачи — излекуваните луди, които тръгнаха да търсят своето царство дълбоко из джунглите на Южна Америка. Доктор Фенимър Туинсън бе напипал някакъв главен изключвател на цензурата в психиката на цивилизования човек и с това не извърши никаква услуга на технотронното общество. Нещо повече, той не беше довършил своето цялостно изследване на човешката личност и сега къртовски трябваше да работи за освобождаването и на останалите душевно болни, у които беше блокирана потребността от творчество или свобода на индивидуалната изява. Оказа се, че блокиращите механизми на цивилизацията не са насочени само към органните потребности, но и към всички действителни духовни потребности.

Работата на Туинсън, по своята желязна логика, трябваше неминуемо да го доведе до въоръжена борба. Другите мислители, без да са психиатри и психолози, почти винаги са стигали все до този крайъгълен камък: да се ликвидират програмиращите режими. Фенимър обаче разбираше същността на задачата.

Третият, крупен труд на великия психиатър, бе със заглавие: „Неклинични и клинични форми на психопатологията и тяхната детерминираност от миросгледните типове доминанти“. Фенимър Туинсън от малък бе на нож с всички проповедници и философи и сега вече му се беше удал случай да се разправи и с тях. Той завърши и трета категория науки: история на философията, религията и идеологиите, след което обобщи изводите си в монографията: „Типологично-структурни корелации между основните идеофикси на човечеството и соматичните и несоматичните заболявания“. Веднага след това започна практика на широк фронт, основа „Психиатричен съюз на идеотерапията“ и проведе двугодишни изследвания и експерименти в неклинична обстановка, като се надяваше да хване болестта в началния период на нейното генериране. В статията си „Психопатологични генератори и законодателство“ Фенимър Туинсън изказа редица всеизвестни истини, но ги обвърза не само с негативния

личностен аспект на последствията, а и с огромните загуби за обществото и държавата. Той си позволи да завърши статията с горчивата констатация, че „може би комунистите по-добре ще проведат в своята държава подобни реформи, защото те имат монопол върху идеологията и индустрията — стига да могат да разберат социално-психологическата и икономическата ефективност на тези реформи“. Той споменаваше, че пълната ликвидация на църквата не била ни най-малко основната грешка на болшевиките, а напротив — база за едно здраво общество. „Ако имаше зад желязната завеса достатъчно интелигентни ръководители — пишеше той в статията си — да проумеят кои са реалните природни и духовни потребности на човека и да създадат условия те да бъдат задоволявани, комунизмът положително щеше да постигне своите глобални амбиции. У нас обаче такива коренни реформи по същество са невъзможни“. Тази статия бе лебедовата песен на Фенимър Туинсън на бойното поле на науката. Дадох му да разбере, че той „трябва да си затваря човката“ и да прекъсне връзките си с всички останали психиатрии, както и с неговата собствена, като започнаха да го следят дали няма някакви връзки с компартията и съветската идеологическа диверсия. Обществото, наречено „Психиатрически съюз за идеотерапия“ бе закрито.

Това бе преломен момент в развитието на Туинсън. Той продължи сам своите изследвания в голямата лудница на света и никога не се оплакваше от липса на материал за наблюдение и лечение. В резултат на няколкогодишен упорит труд, големият психиатър излезе със своя най-крупен шедьовър, в който полагаше основата на една нова категория заболявания, различни от душевните. Туинсън беше откривателят на категорията „духовни заболявания“, които свързваше с различните „спирогени“ и техните последствия — „спирозите“, „спиропатиите“ и „спироневрозите“, както и „спиро-соматичните“ болести. По същество „спирозите“ и спироидните болести, според големия учен, представляват неклинични „патоспирози“ и се изявяват в „амбициаторния синдром“ за строителство на неекологична цивилизация. Основен, общ симптом на всички спирози е наглостта и леснотата, с която духовно болният се вмесва в природните и душевни структури и процеси. И когато проф. д-р Фенимър Туинсън публикува своята „Периодична таблица на спирозите, спиропатиите и

спироневрозите“, включваща редовете и периодите на психозите, психопатиите, неврозите и обикновените соматози, славата му гръмна по цялата планета. От всички що-годе кадърни психиатри по цял свят той бе произведен за Менделеев на Медицината и неговият триумф засия с пълен блясък. Най-важното беше, че нулевият ред в неговата Таблица представляваше основните периоди на типичните „идеофикси“ на човечеството, „които генерират и катализират всички категории заболявания по съответните периоди“. Първият ред вече беше на „спирофиксите“; вторият — на „психофиксите“; третият — на „неврофиксите“; четвъртият — на „емофиксите“; петият — на „либидофиксите“, шестият — на „хипнофиксите“ и пр., и пр. Първият вариант на редовата структура на Таблицата не позволяваше да се получат константите, които бяха изчислени от математическата психиатрия по-късно. След необходимите корекции и размествания, стана възможна и теоретическата прогноза за т.н. „психиатрически лантаниди“, които визираха в празните си квадратчета възможните бъдещи заболявания на човечеството, ако то продължи да върви по пътя на религията и цивилизацията.

След малко упражнения, с Таблицата на Туинсън — или „Туинсъновата периодична таблица“ можеше да си служи всеки интелигентен човек. Все повече и повече специалисти и любители прилагаха успешно и мигновено лечение и самолечение чрез Таблицата на Туинсън. В практиката се установи, че не винаги в основата на едно заболяване стоят непременно „идеофикси“. В действителност, опорният пункт или изходното гнездо в таблицата — и съответно в структурата на човешката личност — можеше да бъде в който и да е ред първосигнални генератори. Най-често обаче се процедираше така: замествайки фикс-идеята на болния със съответната Естествена Природна Реакция или Реална Духовна Потребност от генералните редове и периоди, туинсъновите последователи жънеха небивали успехи. Констатираха се хиляди случаи на „спонтанно изчезване“ на рак, склероза или диабет; на психози, психопатии, неврози. Стотици хиляди жители на Америка — „континента на неврозите“ и Европа — „континента на психозите“ — намериха здравето си в „системата Туинсън“. Там е работата обаче, че скоро след като болестта им изчезнеше, пациентите се разболяваха от други болести или се връщаше предишната с някое видоизменение.

Туинсън разбра, че по самите „генерални редове и периоди“ на личността човечеството още не е наясно. Той седна да проучва аксиологията на еретическите учения, защото усещаше, че само там може да се намери нещо съществено.

Той не можеше обаче да се прости така лесно с голямото си откритие и седна, та написа едно „Допълнение към Таблицата на Туинсън“ с подзаглавие: „Наблюдателни и тестови методи за диагностиране на идеозите, идеопатиите и идеоневрозите, както и на спирозите, спиропатиите и спироневрозите“. Допълнението завършваше с предписания за законодателството и полицията, с цел установяване на строг контрол над всички духовно болни с „амбициаторни комплекси“.

В резултат на всичко това, опитите за убийство на гениалния учен-изследовател, мислител и лекар не закъсняха. Тогава за пръв път отново се обади един Глас на най-чист, литературен английски език:

— Скъпи Фенимър, твоята е дотука. Веднага си вземи най-важните неща и бягай в Европа. „Свободният“ свят не е за тебе. До три дни ще бъде направен опит да те убият!

Професорът отдаде това на преумората. Обаче точно след три дни през прозореца се стреля и Туинсън едва успя да се отърве с тежка рана в белите дробове, от която лежа няколко месеца без никакви гаранции дали ще оживее. Етиологията и терапията на неговия случай не се побираше в рамките дори на собствената му Таблица. Тогава Гласът отново се обади и каза:

— Фенимър, Фенимър, защо не послуша сърцето си? Доктор Туинсън е лош ученик на самия себе си...

Когато стана на крака, още при първата възможност той замина без предупреждение. Цивилизацията нямаше нужда от неговите здрави хора и „свободни мъже и жени“. Повярвал в гласа на сърцето си, ученият се надяваше, че в Европа може да намери по-добър прием, отколкото в „света на неограничените възможности“.

Когато оздравя напълно — а това можеше да стане само в условията на „слънчева Италия“, — световноизвестният психиатър проф. д-р Фенимър Туинсън започна своята частна практика в Рим. Този път той бе много по-предпазлив и не лекуваше всеки, а всяко лечение се предшества от задълбочени и всеобхватни разговори с пациента. Едва в Рим неговите оздравели показваха стабилен ефект на

възстановеното здраве. Туинсън продължаваше упорито да търси връзка с еретичните космогонии и общества. Той беше добре приет и във висшето римско общество, въпреки очакваната яростна съпротива на Ватикана. По непонятни причини, папата мълчеше.

И един ден съдбата го среща с чудото Вероника Ломбарди. Неговата теория и лечебна методика на груповия брак в един миг се изпари като дим! Това стана на една изложба. Отнякъде се чуваше тържественото бучене на Бахова fuga и се издигаше към сводовете на залата-катедра, заедно с тънките, сини струйки ароматен дим от специални триножници.

Първо видя нейния портрет. Пред него се тълпяха маса набожни италианци и чужденци и се кръстеха. Фенимър видя с очите си как един парализик, когото донесоха на носилка, впери очи в портрета на тази странна Мадона — със земно кълбо в ръцете си вместо младенец — и после изведнъж извика. Стана, захвърли завивките си. Като специалист, д-р Туинсън бе наблюдавал такива случаи пред т.н. чудотворни икони и беше убеден, че тук главен лекар е автосугестията. Той знаеше и трика със сълзящите или подвижните очи на подобни икони, които гледат вярващия под всички възможни ъгли и го следят. Но когато сам се приближи и погледна в очите Вероника Ломбарди, тези очи оживяха и лицето от портрета му се усмихна! Туинсън загуби равновесие, очите му се замъглиха и той едва успя да се подпре на една колона, за да не припадне. Когато се съвзе, той погледна крадешком към невероятната картина, където една божествена светица, с лице на кинозвезда и гола гръд държеше нежно земното кълбо, като майка. Около косите ѝ светна още по-силно светийската нимба, а земното кълбо започна да се върти. Туинсън изтича навън и не се спря чак до Палаццо дел Корто. Образът на Вероника Ломбарди продължаваше да му се усмихва приятелски.

И ето, сега д-р Фенимър Туинсън стоеше до припадналата сеньорина. Той самият не можеше да се помръдне. Нищо в мозъка му не подсказваше за възможната диагноза.

„Нормално италианско семейство — мислеше той. — Викат ме за майката, припада дъщерята. Божествена Вероника, професор Фенимър Туинсън, който е излекувал хиляди и хиляди болни и нещастни, не смее да се докосне до теб сега!“

— Моля ви, пренесете я в нейната стая — каза той.

Когато я сложиха на леглото, докторът инстинктивно вдигна очи. Над главата ѝ го гледаше от един портрет човекът, който го беше извикал преди малко. Това представляваше модерна интерпретация на Архангел Михаил, който убива с оръжието си Дракона на греха. Отдолу беше написано: „Франсуа Леоне: из цикъла «Синове Божии»“. Фонът на този образ бе космосът, черен като катран, сред който горяха като живи ослепително бели слънца.

„Странна естетика...“ — помисли си Фенимър.

— Извинете, сеньоре, откога познавате художника? — попита той Клаудио Ариени.

— Още не сме се срещали...

— Странно... А сеньорината? Извинете ме за въпроса, но аз питам като лекар. Това е необходимо, за да мога да я свестя и лекувам.

— Току що се запознахме.

— Абсолютно нищо не разбирам!...

Двамата, като по даден знак, погледнаха към картината над главата ѝ. Архангел Михаил гледаше право в очите на Туинсън и със своя стоманен поглед му казваше, че той няма да отстъпи ни на йота. По копието му прелетя електрическа искра.

На свой ред, Клаудио Ариени пребледня като платно. Туинсън излизаше с омекнали колена навън.

---

[1] Зодия „Близнаци“ ↑

[2] От съвр. философ Х. Маркузе ↑

7. ЛЕО И АКВАРИУС^[1]

Франсуа Леоне не можеше да се лъже. С цялото си същество той усещаше промяна. Космосите, сънищата, странните пари и сияния; структурите от скъпоценни камъни, както и самата тъкан на микросвета — всичко това, във фонвете на неговите картини, преди половин час престана да издава музика и настръхна в нищо необещаваща, оловна тишина. Всички образи, без изключение, станаха, един по един, пределно сериозни и мрачни. Нещо повече — портретите, където бе изобразена Тя, станаха съвършено неподвижни, лицето ѝ побеля и затвори очи. После изведнъж фонвете зад тях запулсираха с контрастен, бърз и равен ритъм, като биенето на тревожно сърце. Само по дишането можеше да се разбере, че Вероника Ломбарди е все още жива.

Великият художник премаля. Той се опита да стане от стола си, но не можа.

— Амина, Амина! — едва успя да извика сърцето му.

Амина дойде веднага, коленичи пред него и сложи глава на коленете му.

— Амина, какво става с Нея?! — извика той с последни сили. Устата му не се бе отворила въобще.

Амина повдигна главата си. Нейното крехко, прозрачно тяло, цялото от трептяща, звездна светлина, сега се напрегна до краен предел и едва видимите, хиляди и хиляди звезди в него, изведнъж започнаха да текат нагоре, а после — изведнъж надолу.

— Какво ще кажеш, Амина! През затворените ти очи се виждат страшни картини — защо не ги спреш, защо нямаш никаква милост? Нима твоята същност може само да отразява, да предвижда неотвратимото? Не можеш ли да се вмесиш? Аз те обичам, Амина, успокой се, обичам те... Ти си моята звездна сестра; ти си душата ми, ти си моята вълшебница-муза. Ти си ми всичко в тоя печален свят, скъпа, невинна Амина! Защо все още мълчиш и хората искат да те представят пред мен за някакво си въплътено момиче от далечна Русия? Ти си душата ми, нали Амина? Направи нещо, Амина, измени

хода на събитията, върни светлините от света на безкрайно малкото на техните места! Върни светилата по техните орбити. Смрази ги с твоята чародейна сила — не им позволявай да ме напуснат! Не давай да ми Я вземат, Амина! Без Нея аз съм загубен, сестрице, без нея съм мъртъв!

Звездните светлини в тялото на Амина се развълнуваха.

„Аз те обичам, сине на Бога, не ме карай на нищо! Когато ме повикаш, аз загубвам и ума, и дума — аз не мога да говоря с тебе по друг начин, освен така. Аз мога да живея само когато те обичам — и съм готова да направя всичко, всичко за тебе... Само за нея нищо не ме моли...“

Една картина точно зад монахиня Амения — картина, изобразяваща самата нея във формата на Мировата Душа — изведнъж се завълнува. Нарисуваното изчезна и на негово място се появи леко раздвижено, светливо море, в което вибрираха с неуловима тревожност милиарди и милиарди отражения на звезди. Глухонямото момиче от далечна Русия се хвърли към своя кумир и прегърна коленете му. То плачеше, без да издаде звук и го галеше трескаво, без да може да съобрази, че гали само краищата на неговия халат.

„Аз зная, Амина — говореше ѝ бавният пулс на Франсуа Леоне, — ти ме обичаш... Единствен аз зная, че ти не си жива жена, че не си никаква бегълка от някаква болшевишка Русия, а си лично мое творение, което, като по някакво чудо, слезе от картината и оживя. Ти си моята звездна сестрица, родена от собственото ми, бедно сърце. Аз зная, ти чакаш ласките ми — чакаш ги денонощно, чакаш ги много години и множество векове — подобно на манна небесна, подобно на жива вода! Аз зная какво ти е нужно, за да се родиш окончателно на тази тъй далечна от твоята родина планета, където съм аз... Но ти искаш прекалено много от мен. На мене не ми трябва в обятията същество от звезди... На мен ми трябва Тя, Тя, Тя! — Онази, която е всичко за мен на този, на другия, и във всички останали безчислени светове; в рая, в чистилицето и във всички владения на преизподнята! На мен ми трябва жива жена: огнена, дива, страстна — жена, от която се губи съзнание. Ах, мое звездно видение, защо оживя тъкмо твоят портрет, а не Тя — Оная, която живее само на две крачки отук? Каква зла магия я държи така упорито на платната, където извиках светлите сенки на душата ѝ? О, моя Амина! Всички картини и образи оживяха, откакто те нарисувах именно теб. Не можеш ли да направиш от

платната да слиза жива и Тя? Ти си ангел и прорицателка, чудодейка и жрица! Ти ми показваш хилядите, безгранично прекрасни и различни един от друг светове и човечества; само в твое присъствие всичко наоколо започва да диша и пее, да говори на своите непонятни наречия, да поражда алюзии за минали преживявания и бъдещи хоризонти на всяка отделна съдба... Не можеш ли да направиш от платната ми да слиза и Тя?“

Монахиня Амения стана, с мъка и бавно — по-бавно от самото течение на вечността, — вървейки към своята звездна картина назад, вдигна тънките си ръце и простена:

— Добре! Ще я имаш! Само че трябва да ми помогнеш да се върна на своето платно. Тогава ще угаснат всички други твои картини, ще млъкне хармонията на сферите от твоите светове и всички стотици недъгави, болни и смазани хора, които са се излекували досега, ще се разболеят отново. Аз самата ще изчезна така, както се появих — и няма вече да ме видиш никога, даже и на върха на своята четка, даже и в твоите сънища! Аз ще умра, за да може животът ми да се прелее в нейния. Само онзи, който обича душата ти, може да слезе от своите гравитации и химери и да дойде завинаги с теб. Но помни и това, че в онзи момент, когато единият от двама ви си помисли нещо лошо за другия, в същия миг ще загубиш и нея — завинаги!

...Великият художник премалая. Той се опита да стане от стола си, но не можа... Всички вселени, видения; орнаментите от кристали, неземните, флуидични димове и проблясъци, както и самото брожение на микровсемира — всичко това изведнъж престана да звучи като орган небесен и хор на деца в катедрала, напрегна се като пред катастрофа и във въздуха се възцари апокалиптична тишина. Душата на Световите едва се долавяше сред многочислените острови и купове от звезди, но сърцето на Франсуа Леоне можа да различи нейните тревожни очи, които постепенно угасваха с последен проблясък на отчаяние и надежда. С всичките фибри на гърба си, с цялото си разкъсано на два свята същество, Франсуа Леоне усещаше как любимата му картина на Голата Богоматер — Вероника Ломбарди зад него — започна да излъчва инфрачервена светлина.

— Не! — разнесе се като гръм дивият ужас на художника в полунощната тишина. Викът му отекна многократно в сводовете на неговото огромно като катедрала ателие. — Върни се, Амина, аз те

обичам, върни се, не ме изоставяй! Върни се, сестрице Амения, какво ще правя сега сам на света? Тя не ме обича, Амина, тя ще ме убие още с първата си любезна, приятелска дума! С всички сили те моля и те заклинам, Амения Неколькова, върни се при мен завинаги!

— Това трябваше да стане, защото Вероника Ломбарди бе на смъртно легло — прокънтя между сводовете един мъжки глас.

Само за няколко секунди портретът срещу Франсуа Леоне започна да оживява. С крайчеца на окото си потресеният живописец разбра, че голата Богоматер Вероника Ломбарди и всичките други картини с нея отново възвръщаха естествените си цветове. Очите им се отваряха, а онези от тях, които бе нарисувал със затворени очи, започнаха едва доловимо да се усмихват.

Пред огромното бъдеще на художника, само на два метра от него, сякаш събуждаща се от сън, както винаги бяла и съвършено гола, се раждаше и рускинята-емигрантка, монахиня Амения Неколькова.

---

[1] Лъв и Водолей ↑

8.

Според слуховете, монахиня Амения Неколькова била избягала от един руски манастир, бе преминала границата и сега се подвизаваше в Рим. Тя знаеше великолепно френски, английски и италиански език и вън от дома на Франсуа Леоне общуваше с всички съвсем непринудено и свободно. Тя минаваше за една от малкото живи православни светици, чийто път е осеян с духовни подвизи и чудеса. При това нейната блестяща борба в лоното на самите отцепници от единствената истинна църква — източноправославната, — й спечели бърза слава. Всъщност, основната причина, която въздържаше Ватикана да причисли творчеството на живописеца Франсуа Леоне към феномените на модерния католицизъм, беше именно присъствието на монахинята от вражия лагер. Всички знаеха, че картините на Леоне без Неколькова нямаше да се превърнат в чудотворни икони.

Напоследък отношението към монахинята се бе рязко раздвоило и нейните противници — папистите и съветските православни дисиденти — считаха, че Амения не е никаква светица. Самият факт, че живееше почти постоянно у тоя враг на Царството Божие, Франсуа Леоне, бе вече достатъчен. Чистите чада на Исуса Смирения, Който ни насочва към тесния път на православната истина — път без показност и външни ефекти — знаеха много добре за козните на Лукавия. В Писанието съвсем ясно си е казано, че когато светът заговори за „мир и безопасност“, значи, дошло е времето. Първо ще се явят лъжепророците, после ще царува три години Антихрист и после вече ще стане съвсем ясно кои са овци и кои — кози. Онзи сквернописец Леоне може да прилича на светия, може с Амения Неколькова да правят всякакви чудеса, но я им задайте въпроса, Франсуа Леоне кръстен ли е? Причестявал ли се е някога Франсуа Леоне? Ходил ли е въобще на църква и как си представя той богослужението и пътя на спасението? Научила ли го е тая самозванка как да се кръсти? О, ние знаем защо е изгонена тя от манастира „Света Параскева“...

Друга фаланга религиозни — горещи привърженици и поклонници на монахиня Амения и на художника, — разбира се, също цитираха цели купища не по-малко убедителни аргументи в тяхна защита из бездънната съкровищница на Евангелието. Но най-силният, най-поразителният факт си оставаше обстоятелството, че, в края на краищата, около светицата и всичко, до което тя се докоснеше, ставаха чудотворни изцеления и всякакви други знамения. Тя бе вече обърнала в правата вяра и няколкостотин христови овце от кошарата на вероотстъпника Рим.

Това, което поразяваше всички, бе нейният дар да говори с всеки на неговия собствен език. Имаше случаи, когато политици и големи учени си отиваха от светицата потресени.

Говореше се, че Неколькова Амения вечер общувала със звездите. Срещала се била с пратеници на различните слънца и светове и разговаряла с тях. Тя също четяла през цялото си свободно време еретични книги и бесовски писания и владеела тайните на всички древни и съвременни мъдреци. Разправяха също, че в момента, освен с Франсуа Леоне, тя работела и с някой си Раздолин — неин сънародник-дисидент, — с когото извеждали Единната Теория на Всемира по метода на Теорията на Множествата и Мултивизуалните комплексни системи. Въобще, до когото се докоснела, той мигновено получавал просветление в областта, в която работи.

Самата монахиня Амения не знаеше истинското си име. Монашеското ѝ име бе измислено в манастира „Света Параскева“ от нейната духовна майка и наставница, игумения Синаития, която бе дълбоко убедена, че с това име нейното скъпо духовно чедо няма никога да претъпи дверите на греха. Откъде идваше фамилията Неколькова, бе неизвестно. Хилядите деца на войната бяха доволни и от това, което имаха.

Малката светица още на двегодишна възраст била взета в манастира. Тя почти не виждала какво става около нея, защото постоянно нощем гледала към небето, а денем се скривала някъде и имала вид на светица, която размишлява дълбоко за съдбините на света. Тя често разговаряла с ангели божии и със светиите, но така и не разбрала никога защо е необходимо да спасява душата си и от какво точно трябва да я спасява. Монахините и отците от сутрин до вечер се мъчели да ѝ набият в главата истините за греха и порока, за да има

понятие за козните на лукавия, но тя не могла да проумее абсолютно нищо от това дори до последния си ден в манастира, когато била вече станала на осемнадесет години. Последния път тя се била подложила на деветдесетдневен пост, като засилила до краен предел всеощните бдения и молитви; казвала наизуст всички евангелия, молитвеници и тропари — но в края на краищата не могла да получи откровение къде точно се крие Сатаната и от какво именно тя трябва да спасява душата си. Най-после, една нощ, всички икони в параклиса се раздвижили и ѝ заговорили. Лицата им се изменили до неузнаваемост, дрехите им изчезнали и във въздуха се понесла странна, смайваща музика. Амения вече не била в състояние да произнеса никакви молитви, в които се споменава за грях и спасение, а изрази като „помилуй мя грешната“ завинаги изчезнали от речника ѝ. Това създадо силно брожение в манастира и дори в цялата епархия — защото на Амения много се надявали да стане главна светица на православните славяни и руси. Тя имала неблагоприятното и наивността да разкаже за вида на иконите в нейните откровения и видения и по тая причина чистите девизи божии и нейни сестри по духовно подвизаване вече много нощи не могли да намерят сън в килиите си от явно възмущение и негодувание или по други причини. Но когато вече се готвела да разкаже и новостта, че не само светиите и богородиците са голи като младенци, но и сам Господ наш Иисуса Спасителя, тогава станало най-важното знамение в нейния живот. Голямата чудотворна икона на Христа Благославящия изведнъж оживяла повече от всички други и уж проговорила:

— Мое чисто и свято чедо Амения, бъди благословена! Ето предавам ти заповедта на Отца Ми: замине веднага за Франция, намери синът божий Франсуа Леоне и го заведи в Рим. Помогни на делото Божие чрез твоя избран от Господа любим и съпруг Франсуа Леоне да се обезсилят козните на лукавия на тая земя. Защото настават усилни и славни времена. Вашият свят е пред прага на Царството Божие. Обичайте се, работете и дерзайте!

Понеже Амения съобщила за решението си незабавно да напусне манастира и да се омъжи, повдигнали се големи духовни прения. Игумения Синаития не искала да я пусне за нищо на света и трябвало да се отнесе въпросът до самия патриарх Тарапонтий, за да каже той своята тежка дума. На всеуслушание, след една утринна, писмото му било прочетено. То гласяло:

„Оставете отрочето Христово да напусне с миром убежището на светата обител. Само който е видял греха, може да има понятие за грях. Пуснете девицата и не се тревожете за нея — нека тръгне по повелята на своята душа из пътеките на света. Коего е Божие — при Бога се връща; което е от света и кесаря — в света и при кесарите погива. Ние можем само да се молим за нея и да просим Отца нашего небеснаго и Сина всемилостивия да направляват стъпките на сестра Амения по пътищата на този греховен мир — и да ги направляват в светлина. Наблюдавай, чедо мое възлюблено, как живеят хората от света, вникни в тънките и хитри козни на Лукавия и се моли само на Господа Отца нашего православнаго и на всички ангели, архангели и прочие чинове небесни, които са до един православни! Нека те спасят душата ти от греховните сънища и видения и те научат най-после що значи грях и от греха очищение. Амин.“

9.

— Гледай, започват!- възкликна светицата и се сгуши гола в скута на великия образописец. Те седяха, прегърнати в едно голямо кресло. Полумракът на ателието се осветяваше само от самосветещите картини по стените.

— Пак започват! — потвърди Франсуа Леоне и се съсредоточи в една от картините си.

Там Архангел Михаил, надянал, кой знае защо, тъмни доспехи и криещ меч и своето огнено копие зад гърба си, вече питаше нещо черния дракон пред себе си. Художникът изведнъж спря да милва Амения. Той усети погледа на чудовището върху себе си.

„...Защото той засега не е тъй опасен — промълви Амения Неколькова с мъжки глас, като в транс. — Чрез картините си той я обединява, но понеже продава някои от тях и, най-вече, понеже е вече известен, с това още в същия миг я разединява. Ако не беше така, нито ти, нито аз щяхме да издържим на вибрациите на тези картини.“

Архангел Михаил бърже хвърли оръжията си на земята, доспехите му блеснаха с небесна светлина и той отново запита нещо някого. Драконът се вкамени и останаха само контурите му, а нажеженият до бяло космос през него и зад него проговори с нежен глас:

„Това е и така, и не е така. Той ще има да заплати за парите и славата, но той е от нашите. Сърцето му, вярвай ми, е сърце на извор. Погрижи се за своя побратим.“

Последва нов въпрос. През снагата на нарисувания архангел преминаха златисти вълни. Но изведнъж драконът оживя и изпълни картината с плътност и мрак. Архангелът се смали и се превърна в точка. Амения Неколькова потрепери и отново заговори с първия тембър, който беше прозвучал в началото на днешното наблюдение. „Онзи — говореше тя — също е в ръцете ми, защото взима пари за лекуването. Освен това, той си позволява да развързва стотици и хиляди хора, вързани от собствената си мисъл. Сигурен ли е той, че когато ги накара да осъзнаят заблудата си, с това ги е излекувал

завинаги? Нима е възможно една илюзия да се изкорени без дълго и тежко страдание? Хората мъкнат своите вериги, защото без тях биха полудели от страх. Наистина, на пръв поглед, и той, като оня, лишава бездната от огромно количество раздвоена енергия, но това е само в началото. Робът по ум и сърце винаги си остава роб! Когато му свалиш веригата от ръката, той веднага ще я закачи на крака си. Робът не иска да повярва, че се е родил свободен, защото са му обяснили, че е роб. Защо пациентите на този прословут психиатър след време се връщат при него със същата или със свършено друга болест? Защо самият «гений на идеокатарзиса и истинотерапията» сега е в тежка депресия и не може да намери метод за самия себе си? И, въобще, има ли смисъл да кърпиш непрестанно чорапа от едната страна, а той да се разплита от другата? Не е ли това преливане от пусто в празно?»

Живата точка в ъгъла на картината се завълнува и по жълтите искри, които заизлизаха от нея, Франсуа Леоне разбра, че архангелът зададе въпрос.

„Защо? — отговори му Драконът — Нищо подобно! Лекарите са много необходими. Те се грижат от сутрин до вечер и от вечер до сутрин да върнат нашите генератори по местата, където тази енергия става разбалансирана.“

Последва още едно заискряване.

„Защо езикът на змията е раздвоен? — запита ужасният тембър през устата на Аминия Неколькова. — Защо тъкмо змията е главният изкусител във всички легенди? Мисли по този въпрос!“

Бяло, фосфорическо сияние изведнъж излезе на вити, орнаментални линии от избледняващата фигурка на Архангел Михаил и просветли цялата картина:

„Ние минаваме и през Бездната, и през школите на Слънцата — беше отговорът на змея и люспите му бляснаха ослепително. — Имаме това право. Ние не сме като туземните монарси. Те заключват истината на противника в девет ковчега с деветдесет катинара, но нима може един борец да стане силен, ако не се бори с противника? Наистина, аз съм този, който внушава на монарсите да задушават противоположните истини, но то е, само защото аз нямам сметка от прекалено силен и прекалено умен монарх. На Бездната ѝ е нужно монархът да бъде мразен с бездънна омраза от народа и същият този монарх да гърми с името си в душите на простите. Славата на деспота

е най-голямата комедия, на която може да се наслаждават зрителите на световите, но за Бездната това е основен източник на живот. Самата Бездна обаче никога не може да си позволи лукса да си затваря очите пред противоположните истини, защото от яснотата на ситуацията зависи ходът на битката. Ние искаме да се укрепим реално и на тази планета, а не като нашите маши и пионки — да строим гигантски, лъскави кули върху основа от лозунги. Най-заветната мечта и илюзия на вожда е да създаде династия, но вождовете на тая земя обикновено са поразени от историческа слепота. Всяка династия, по закона на простото двойно правило, се ликвидира от революция и обратно. Нашата сладка работа е да доим и едната, и другата, и да инжектираме на техните кравешки мозъци илюзията за историческа мисия и непогрешимост.“

„Ти говориш наистина като светлите врагове — преведе, без да ще, на глас Франсуа Леоне една черно-бяла плетеница, която точката създаде върху картината на света. — Не значи ли това, че и твоята власт, като реален монарх на планетата, все пак трябва да има изгрев и залез?“

„Разбира се, че има — отзова се светицата и отново потрепера в ръцете му. — Аз съм робот на Черното Слънце на Галактиката и като такъв нямам вечен живот. Ние нямаме жива искра в себе си. Затова нямаме никакво време да вървим по омразния, бавен път на белите. Ние бързаем, защото знаем границите на времето, което ни е определено. Ние не можем да бъдем безотговорни към времето си като хората. Но хипнотизирайки хората, ние можем да продължаваме своя живот твърде дълго. На нас не ни трябва от тях нищо друго, освен разбалансиране на духа и плътта им, на тяхната взаимна любов. Най-важното е да се постига постоянно късото съединение между тях. На практика, това продължава вече осем хиляди години!“

Архангелът запита още нещо, но този път Франсуа Леоне не можа да разбере смисъла. На платното се появиха няколко светящи ята бели лебеди и се гмурнаха право в центъра на Бездната, зееща с черната си пустота — някъде там, където беше нарисувана Опашката на Дракона.

„Разбира се, че минават“ — отговори Аминия Неколькова.
Точката веднага зададе нов въпрос.

„Това аз винаги имам предвид — отговори с гласа на светицата изобразението на Ламята и из ноздрите ѝ излезе червен пламък. — Но аз те обикнах и затова сега аз съм вече в ръцете ти. Една Ламя се познава по това, че никога не може да обикне. Тя се пази от любовта като от молитва! Но това съвсем още не значи, че ти можеш да ми се изплъзнеш. Моето знание, трупано с хилядолетия, е като планина пред твоето. Аз дебна всяка твоя мисъл! Винаги мога да изискам Бездната да те ликвидира. Грешка от моя страна е изключена. Черната Дупка в тая галактика сега разчита изцяло на мен. А аз избрах теб, защото те намерих най-съвършен за тази работа. И защото вече нямаме друг изход. Великата Нощ си отива. Денят хлопа на вратата ни! Ние трябва да грабнем колкото може повече Раздвоена Енергия, ако искаме да останем. Планът на Черноликия е гениален. Ние имаме шанс да се промъкнем и в Новата Вселена. Сега обаче всичко вече е в твоите ръце. Ако излезеш предател, самият ти пак си погубен. Който е приел нашите методи, той загива с нас.“

Като каза това, Драконът отново се превърна само в едва видим контур и фигурката на Архангел Михаил започна да расте. Тя растеше все повече и повече, докато, в същото време, очертанията на Дракона се смалваха на свой ред и станаха на точка. Там, където трябваше да бъде сърцето на архангела, се отвори и разпространи по цялата площ на картината, на хиляди вълнички, друга картина. Художникът и монахиня Амения видяха ясно как в една стая известният психиатър д-р Фенимър Туинсън беше застанал на колене и държеше ръката на сеньорина Вероника Ломбарди. Тя беше вече в съзнание и смутено му се усмихваше. Фенимър Туинсън я гледаше с такъв унес, че въобще не се сещаше да отдръпне ръцете си.

Франсуа Леоне скочи бързо от креслото. Той падна на колене пред образа на своята мадона, наведе глава и така мълча дълго време.

— Твоята жертва я спаси, не се безпокой вече за нея — каза тихо Амения Некольцова от креслото. — За съжаление, сега чашата няма да отmine приятеля Фенимър.

И наистина, д-р Фенимър Туинсън повдигна глава инстинктивно и за втори път се вгледа внимателно в портрета на Архангел Михаил, който висеше над леглото на сеньорината.

— Доктор Клаудио Ариени! — извика той ужасен.

Бледната му пациентка кимна в знак на потвърждение, със затворени очи. В същия миг Фенимър Туинсън падна в безсъзнание на пода. Дойдоха хора и го изнесоха. Копието на Архангел Михаил светеше нажежено до бяло и се готвеше да се забие всеки момент в миниатюрната ламя, която се мяташе като бълха в левия ъгъл на картината. Гигантът изпущаше на всички страни ослепителни мълнии; и за всички, които имаха очи да виждат и ум да разбират, бе станало ясно, че битката всеки миг ще завърши с победа на истината и святостта над вековния враг човечески.

В този миг Рим и цяла Европа усети предупредителен трус. Сеизмографите и всички чувствителни хора го почувстваха.

— Франсуа! — скочи от креслото светицата-монахиня. — Много те моля, смили се!

Великият живописец стоеше, гордо застинал със скръстени ръце, и с цялото си същество очакваше развързката. Той бе изпаднал в творчески екстаз и за титаническото му вдъхновение като че ли сега нямаше граници. Ателието тътнеше от подземни удари на тимпани, симфонията на всемира, във всичките му картини, вече достигаше своето пределно крещендо — и всеки момент, в ритмичното светване и угасване на милиардите светове, можеше да се очаква нещо ужасно или велико. Сега всичко беше в ръцете на твореца Леоне.

— О, велики Леоне! — шепнеше умоляващо светицата в краката му и го молеше: — Не допускай всичко да почне отново, както започна преди. Сътвори този път нещо ново, различно! Ето, твоят брат Фенимър реши да поеме част от удара. Не можеш ли и ти да направиш нещо за тази нещастна планета?

На картината архангел Михал вече вдигаше копие. Той произнесе молитва и Драконът от бълха се превърна отново на дракон.

— Не ти ли се струва, че този дракон е премного тъжен?- попита монахиня Амения. — Има ли някой, който да е страдал повече от него на тая земя заради човешките отклонения?

— Права си, светице. Помни, ти се застъпи!

И с един бърз, безпогрешен жест, великият сътворител Франсуа Леоне грабна една тънка четка, взе с връхчето ѝ малко титанвайс направо от тубата — и нанесе искра от слънце в сърцето на Дракона! Тази жива искрица мигновено пусна светло коренче и стъбло към опашката и главата на това ненаситно чудовище.

10.

— Сеньорита Верони, искате ли да ви гледам на кафе?

— Да, лельо Лонди, да! Ах, колко ужасно е всичко, което става наоколо! Мамина припадна, д-р Туинсън го няма... Мама иска веднага да се ожения, иначе щяла да умре. Ах, ако не беше мамина, щях да се самоубия, вярвай ми: ужасно, ужасно съм оплетена!...

— Ето, аз съм готова с кафенцето. Изпийте го, скъпа. Ааа така!... Сега да почакаме...

— Лельо Лондина, ако една християнка и благородница изведнъж се влюби до смърт в някой мъж, а той не я търси, какво може да се направи?

— Зависи, скъпа, зависи...

— Една дама от висшето общество... при това християнка... не може да го потърси първа, нали? После... ако въобще не е сигурно, че и той я обича?...

— Не зная, мила, не зная... Това са сложни работи, светски...

— Мъжът, истинският мъж, пръв трябва да претъпи границата. А лельо Лондина, ако други хора пострадат, когато тяхната обожаема се омъжи?

— Нека пострадат! Който не е обичал Бога повече от всичко, нека да страда — така му се пада! Една обикновена християнка извън тесния път не може да спаси повече от един мъж. Така зная аз. Всичко друго е грях, сеньорина! И вашите изкуства, и вашите философии, и вашите платонични приятелства — всичко това е съблазън, грях, димна завеса пред очите на Спасителя. Казано е: или — или! Има грях на плътта, има грях на сърцето, има и грях на очите. Лукавият дебне отвсякъде! Пътят към Бога е само един — и той е прав. Вие знаете, драга сеньорина. Нашата църква — вратата на отец Сагитиниус и моята вяра — вратата на истинските, същински християни, не одобрява делото на вашата „Санкта Чечилия на Исус Великолепния“. Великолепието, скъпа моя, е похот на очите и смърт за душата. Затова ние не го одобряваме и правим всичко, което е по силите ни, за да не се набляга в богослужението на пищната външна форма. Отец

Сагитиниус казва, че образите смъкват човешката душа на земята, а небето се нуждае от молитва, от съзерцание, от проучване и изпълнение на Писанията. Отец Сагитини много уважава езичника Платон, сеньорина Вероника. Във вечното Царство художници, писатели и тем подобни очеблудци никога не могат да влязат. Те си остават в царството на сенките — нищо повече!

— Това е много крайна позиция, мила. Аз съм спорила с вашите хора. Между тях почти няма културни личности. Извинявай, не искам да те обиждам...

— Животът на праведника, Верони, трябва да бъде като опъната струна от земята към Царството Божие! Царството Божие не е от този свят. Това тук е светът на Лукавия и нашата цел е и може да бъде само една: пълно самоотдаване на Духа, пълно и беззаветно служене Нему и само Нему! Отец Сагитиниус...

— Кафето е вече изсъхнало, лельо Лонди. Ще ми гледаш ли?

— Отец Сагитиниус върши и чудеса, мила! Ти и целият Рим знаете много добре това. „Чудесата“ на сквернописеца Франко Леоне...

— Франсуа...

— Не ме прекъсвайте, сеньорита. Чудесата на тоя плътски образописец не идват от Бога! Чудо голямо, като ставали толкова много чудотворни изцеления! Дяволът също може да лекува — и то как! Лекува, та пушек се вдига. Какво му пречи на дявола да лекува своите си, за да могат отново да се отдадат на плътта и насладите? Друго трябва да се лекува, госпожице: трябва да се лекува душата. Ето, самият, вашият доктор — онзи де, американецът — да не мислите, че и неговото изкуство не е от лукавия? Ще дигне той някого на крака, ще му върне здравето — и какво ще тръгне да прави тоя мех, пълен с гнусотии? — Пак своето си!... Душата трябва да се лекува, Вероника Ломбарди, душата, а не тялото! Тялото е немошно и съвсем временно, бързопреходно. Ето, вие сама помните много добре: когато засвири след службата на нашия орган сам отец Сагитини... Не бяхте ли вие първата, която се разплакахте и казахте „Господи, Господи, къде съм била досега!...“ В твоята душа, чедо Божие, има небесна искра и отец Сагитиниус забеляза това. Отец Сагитиниус не забелязва всекиго... Ето, аз вече толкова години съм в църквата и само два пъти съм говорила лично с него. Вие сте от избраните, сестра моя небесна, аз може да не съм нищо пред вас...

— Не говори така, лельо Лонди...

— Ние сме дошли на тая земя, само за да се спасим. Има кой да спасява другите. Затова отец Сагитиниус не благоволява да обръща внимание на всекиго. Има случаи — и те са стотици — когато той е гледал през очите на големци и кардинали като през стена. Дума не им е обелвал. Не всеки е достоен да се докосне до небесната Истина. Затова мислят отец Сагитиниус за горд. А, всъщност, той пред Исуса е нищо — нищожество: той сам казва това. Нима не е гордост и самомнение да мислиш, че ние, смъртните и грешните, имаме право да спасяваме? Вие самата сте се оплела много в тази заблуда, сеньорита! Вие не спасявате никого: вие само раздражняте хората, карате ги да ви желаят не само чрез плътта на тялото, но и чрез плътта на сетивата. Вие ги развърщавате, сеньорита... Вие не знаете, драга, че Иисус с Венеца — истинският Иисус — благоволява само към юродивите. Всеки показан блясък, всяка извивка на дрехата, всяка дума, с която вие се защитавате, че сте прави, че сте нормални, че сте културни — това е суетност и тщеславие, сеньорина! Юродивите во Христе никога не се оправдават; никога не желаят да се представят за по-прави и по-умни. Бог е оня, който съди за нашата праведност. От грешници и лукави ние не искаме оценка — нека се оценяват дяволите. Светът само това върши: всеки всекиго оценява...

— Лельо Лондина... всичко това е много интересно, но... аз след половин час трябва да излизам... Няма ли да ми погледнеш чашата?

— Може и да не я погледна! Слушай ме, дъще на Силния, защото откъде да знаеш: може сам Бог сега да говори през моята уста! Вие сте под влиянието на тая сатана Амения Некольцова, която има наглостта да се нарича монахиня и са я направили на светица. А тя, прочее, знаеш ли тя какво върши? Знаеш ли, че са я виждали чисто гола в ателието на оня дявол? Знаеш ли, че тя чародействува и се занимава с еретически писания? Така е, млада госпожице, пътят към Господа минава през страшни изкушения. Сатаната сега е дошъл лично на нашата бедна земя, та да може да изкуси и малцината избрани, които са останали верни на Спасителя. Ето: вие също попаднахте в ноктите му — вие от малка сте в неговите кървави нокти, Вероника — и погубихте вече толкова много мъже... Да ги изброявам ли, нещастно дете?

— Сестра Бонифация!...

— Не плачете така, сеньорита! Успокойте се. Ние сме кротки и смирени по сърце, но когато става дума за истината... Запомнете от мене, душице: един е Спасителят на света, един е Спасителят на душите — това е „Исус с трънения Венец“! Ако е за спасяване, ето, сега ви го казвам: аз също съм изпратена в този дом да ви спасявам. Изпратил ме е лично отец Сагитиниус, защото той държи на вашата душа. Но, за разлика от вас, ние не мислим, че ние спасяваме. Ако успея да ви обърна към Исус със Венеца, то не аз, а именно Той ще ви е обърнал, а аз ще спася своята собствена душа, защото ще съм изпълнила възложената ми мисия. Днес аз ви се откривам направо. Вие се намирате пред пропаст, сеньорита, сестра Вероника Ломбарди, и ние сме длъжни да ви кажем това. Още една крачка — и вие сте напълно загубена! И нашите скромни отци имат очи да виждат... И то не по-зле от Амения Некольцова. Само че разликата е в това: тя вижда миналото и бъдещето, а отец Сагитиниус вижда Истината. Това имаше да ти кажа.

— Ах, леличко моя Лондина, свята сестра Бонифация! Аз ще умра, мила леличко, откъде идва този ужасен плач у мене?!...

— Душата ти плаче, дете мое, душата ти плаче! Защото усеща, че бездните на пъкъла всеки момент могат да я погълнат. Я дай сега чашата си, бедно момиче, дай я ти казвам — нали искаше да ти гледам?...

— Не искам вече, сестра Бонифация, абсолютно нищо не искам!

— Дай чашата да ти гледам, коломбина, не се дърпай сега. Няма вече „не искам“: ти се намираш в твърдата десница на Исус с Трънения Венец — и той е решил да ти каже Истината! Но истината може и да се вижда — това знаем ние... Я погледни, ей тука, в чашата си, я добре погледни. Има ли нещо тука?

— Има, сестра Бонифация: съвсем ясно се вижда: ястреб!

— Ястреб, разбира се, ястреб е, дано Бог го убие! И знайте сега, сестра Вероника, и слушайте ме, и запомнете този момент завинаги, да знаете, че сам Господ ви е говорил! Всичките чародейства на оня пъклен художник не могат сега да се сравнят даже и с една фигура от твоята чаша, дете мое. Защото сам Бог днес присъства и в моите думи, и в чашата!

— Вярвам, сестра Бонифация...

— Такааа... Ястребът, значи. Мисълта на Лукавия. А какво виждаш в ноктите му?

— Има нещо...

— Има не, ами има!... Това е чучулига, дете, не виждаш ли? Съвсем ясно е изрисувана!

— Е... добре... Има ли някакъв изход?

— Има, разбира се! Я погледнете ей тука: какво виждате, сеньорита, зад ястреба?

— Вижда се... една голяма светлина. Пък и в сърцето на Ястреба като че ли свети... някаква малка искрица...

— Никаква малка искрица няма, ти си измисляш! Пък и да има — ти помни, че Лукавият винаги е хитър. Той всякога може да имитира светлината. Не се заблуждавай! А виж, онази, голямата, истинската светлина зад Врага Человечески е нещо друго. На какво ти прилича по форма?

— Прилича на нещо... ама на какво?...

— Я се вгледай, вгледай се по-добре!

— Да речем, пак нещо с крила...

— Нещо с крила... Гълъб е това, сеньорита, чист гълъб Божий! Гълъбът над Исуса, Духът Светий! Вижте как гордо е настъпил той Ястреба и как святка окоето му, макар че гълъбът е птица смирена!

— Има една светла пътечка от сърцето на Ястреба до сърцето на Гълъба...

— Няма никаква светла пътека! Въобразяваш си! Овците са си овци, козите са си кози! Едните ще наследят вечен живот, а другите вечно ще врят в геената огнена. За тях — само плач и скърцане със зъби! Вие сте обсебена от лоши духове, чедо мое. На вас постоянно ви се привижда нещо, което не е. Но вие можете да бъдете спасена, Вероника Ломбарди! Вие не сте родена за този свят и душата ви знае много добре това. Оставете синовете на Лукавия да погинат в собствените си мрежи! Има бесове в човешки тела, които никой не може да спаси.

— Аз правя всичко това само заради майка Констанца, сестра Бонифация... Майка Констанца ще умре, ако не се омъжа веднага...

Сестра Бонифация този път нищо не отговори.

Тогава Вероника Лучия Ломбарди се хвърли към нея, падна на колене, прегърна я и се разрида от цялата си душа. Когато се поуспокои, каза:

— Заведете ме при отец Сагитиниус.

11.

„Аз съм «Брайстър». Аз съм «Брайстър». Баретата ликвидирана.“

„Говори «Кентъл Бийч». Говори «Кентъл Бийч». Днес 18,00 — на преговори с новия папа. Благодарим за подмяната.“

„Тук «Чайка»... Тук «Чайка»... Операцията блестяща. Сега обърнете внимание на списанието на ЮНЕСКО. Да се проведе чистка в редакцията и сред отговорните за изданието в ръководството. Има опасност да престанат да се занимават с археология и диви племена и да се заемат с действителна култура.“

„Насреща «Йокида». Насреща «Йокида». Благодарим за операция ЕЙО. Подменете въпросния посланик.“

„Тук «Мин Сяо». Тук «Мин Сяо». Неутрализаторите на лазери получихме. Подготви експорта на неутронната партида.“

„Аарон Безпогрешни, действуй! Обектът излиза от къщи. Посока: катедралата «Сан Антонио».“

«Неизвестни, кога най-после ще се видим с тебе?»

«Сега ли намери да питаш? Тръгвай веднага! Аз съм разкрит и арестуван. Но за мене времето е море. В момента съдбата на всички ни е в твоите ръце. Ако днес не успееш, мини в крайния вариант — утре взриви печатницата с готовата продукция. Книгата на врага не трябва да излезе от там!»

«Да но това...»

«...е „тип генератори, вариант просташки“... Знам, че си знаеш урока. Но, ако днес не направиш предложение за женитба на дъщерята, бащата няма да отложи книгата с една седмица. От него зависи сега дали книгата ще излезе веднага или ще я забавят, за да може да довърши предговора. Този предговор не трябва да бъде довършен, нито е необходимо да се публикува мнението на професор Риналди. Аз зная много добре, че ако взривим печатницата, Ломбарди ще се вбеси и ще напише десет пъти по-опасна книга. Ако пък ликвидираме самия Ломбарди — ще се пръкнат още хиляда като него. Но Големият Импулс е пред прага. Ние нямаме друг изход. Избирай.»

«Няма какво да избирам. Пиленцето ме чака с нетърпение.»

«Не те чака с никакво нетърпение. Току що я изпуснах и я обработиха по друга програма. Аз и с тази програма работя, но сега подобна настройка може да се окаже фатална. Вероника Ломбарди не трябва да се срещне с отец Сагитиниус. Иди ти при него. И без това имаш среща насрочена.»

«Срещата ми е с папата.»

«С един куршум — два заека.»

«Значи... той... Сега всичко е ясно. Само едно не разбирам: как ще стане папа англичанин с протестантско образование?»

«Този въпрос ти го задаваш?»

«Не съм получил още никакви подробности. Затова.»

«За Сагитиниус после. Ти само му предай тази вечер нужните документи и не допускай да влезе момичето. После я атакувай. Денят на Черния Квант ще е страшен, ако не успееш! Ако само за един ден книгата на баща ѝ се прочете от 100 души, те ще избълват цяло море единна енергия и ние сме свършени. Ти знаеш: 100 заряда единна енергия значи средно сто милиона заряда раздвоена. Затова борбата за всеки отделен човек е на живот и смърт! А врагът не си дава толкова зор, защото виждаш: самата структура на човека е защитена. Ние не си правим никакви илюзии. Работата е да грабнем колкото може повече енергия. А искрата не можем вече да пипаме. Бе то някога...»

«Значи, у нас няма Искра?...»

«Що за идиотски въпрос! Ти нещо не си в ред, „Безпогрешни“!»

„Напълно в ред съм. Ние сме психо-биологически автомати на Черната Вселена, които могат да мислят, да се наслаждават и да действуват. Това го знаем като две и две четири. У нас има програма на самосъзнание, програма на съзнание, подпрограма на логика, програма на нагони и най-важната програма — подчинение на Центъра. На практика имаме всичко. Владеем и управляваме всичко. У нас липсват глупостите «подсъзнание» и «свръхсъзнание», защото те не могат да се програмират. Те са оръжие на светлия враг. Това, приятелю мой Неизвестний, го знаем всички — буква по буква.“

— Тогава кво има да се бистри! Ти по-добре побързай.

— Работата е там, че не разбирам едно нещо. Ти, приятелю, страдаш за нещо. Страдаш дълбоко и все по-често и по-често въздишаш. Мислиш ли, че никак не те чувам? Освен това, ти вече

няколко пъти ми казваш, че си ме обикнал. Робот да страда и да обича... Какво е това, според тебе?

— Млък! Млък! Млък ти казвам! Не говори! Не говори! Мълчи, ти казвам, лайно такова!

— Аз мълча, Неизвестний. Сега ти говориш...

— Млък! И изпълнявай незабавно заповедта! Посока — катедралата „Сан Антонио“. Обектът е на половината път. Излизай веднага! И — млък! Млък, ти казвам!...

— Слушам черната заповед, млък!

— Млък, бяло куче, ти казвам...

— Млък, бяло куче, млък, слушам...

— Не ме принуждавай да те разглобявам преждевременно, ей! Мислиш, че не мога аз сам да си свърша работата? И поздравявай по устава, като ти се казва!

— „Дано никога не се видим, дал ти дяволът зло, болен и умрял бъди, пожелавам ти всичко най-лошо!...“

— Ах, ти гад мръсна, не мога да ти отвърна със същото, твоята мамица... Не остава нищо, освен да те наругая с най-долните пожелания на враговете! „Ха довиждане!“ „Дал ти бог добро!“ „Бъди жив и здрав!“ и „от все сърце ти желая всичко най-хубаво“... Хак ли ти е сега! Чу ли го? А да ти е на гърба всичко това! Заслужи си го...

12.

Сватбата на министъра на културата, професор д-р Клаудио Ариени, с дъщерята на видния професор по социална психология на малките групи и по сексуална физиопсихопрофилактика, професор Лучио Ломбарди, се отпразнува най-тържествено в частния дворец на новия министър. Разбира се — след като се състоя внушителна церемония на бракосъчетанието в новата катедрала на църквата „Санта Чечилия на Иисус Великолепния“. Всъщност, довчера това бе катедралата „Сан Антонио“, в която служеше отец Сагитиниус — сега папа Сагитиниус I. Новият папа от край време беше напълно убеден, че гласът, който говори в главата му, е гласът Божий.

Женитбата на двата богати аристократически рода предизвика още промени и изненади в столицата и из страната, както и в чужбина. Новият министър на културата се оказа доскоро изчезналият син на една благородна, но пообедняла римска фамилия. Срещу една солидна сума в брой, благородната фамилия напрегна паметта си и разпозна своето скъпоценно чедо, от което се беше отървала още преди 28 години. Така че патрицианското достойнство на почтената сеньора Констанца Ломбарди беше удовлетворено напълно.

Злите езици разправяха, че всички тези събития са се започнали само преди един ден и една нощ. Горката сеньорита Ломбарди имала някаква голяма мъка и тръгнала към църквата „Сан Антонио“, с надеждата да се изповяда лично пред отец Сагитиниус, когато една черна сянка се вмъкнала преди нея в църквата. Щом почукала и помолила да бъде приета от Негово Преосвещенство, защото ѝ бил назначен час за изповед, лично отецът излязъл с каменно лице и ѝ казал, че сега не може да я приеме и че едва ли някога това има смисъл да стане, тъй като той не е уверен, че сеньорината е избрала правия път. Той ѝ наговорил грубо куп неща, които римските, словоохотливи езици, разпространяват в най-различни варианти. Във всички тези невероятни измишльотини обаче се повтаря твърдението, че Вероника Ломбарди не била достойна за монахиня към ордена „Сан Антонио“ и че отец Сагитиниус я бил насочил уж към светския живот, ако искала

младата християнка да направи добро на своята църква и на всички свои приятели от нейното общество за космични изкуства. Строго, но все пак насърчително, отец Сагитиниус даже намекнал, че се очаквала смяна на папата и че, може би, новият папа щял да бъде твърде благосклонно настроен към инициативите на „Санкта Чечилия на Исус Великолепния“... От Вероника Ломбарди се искало само едно: да спечели на всяка цена симпатиите на министерството на културата и на президента. Разбира се, всичко това, по всяка вероятност, са зловни измислици и празни клюки, защото на всички е добре известен фанатизмът на отец Сагитиниус и неговата люта омраза към лъжата и козните на дявола.

Имаше в Рим обаче още по-безпощадни злоезичници, които разправяха, че още като излязла от „Сан Антонио“, объркана и разнебитена душевно до крайна степен, Вероника Ломбарди се срещнала ненадейно със самия министър на културата, сеньор Клаудио Ариени. В почти безумно състояние тя се затичала към него и го прегърнала, след което той я качил на колата си и цяла нощ тя не се върнала в къщи...

Ала всичките тия врагове на щастливата двойка не можеха да си обяснят, защо младоженката се държа така странно по време на сватбените церемонии и на самото празненство. Тя ту се притискаше предано и щастливо към своя съпруг, ту гледеше хладно и тъжно пред себе си, сякаш нямаше нищо общо със своята собствена сватба. Присъстващите смятаха, че за една религиозна и образована сеньорина с толкова благородно сърце, отдадено до този момент тъй вярно и непоколебимо на Санкта Чечилия и Исус Великолепния, един такъв рязък обрат в живота ѝ не можеше да се отрази по някакъв друг начин. Какво се беше случило между двамата през нощта преди сватбата, никой не знаеше. Но всички, които познаваха до този момент Вероника Ломбарди, бяха на мнение, че след тази нощ в нейните очи и движения живее съвсем друга жена. От предишната ѝ осанка и мъдър, жизнерадостен дух, не бе останало нищо. След всеки изблик на най-нежна преданост към своя съпруг в очите ѝ, изведнъж лицето ѝ се вкаменяваше и тя поразително заприличваше на майка си Констанца Бочерини.

— Ако искате да знаете, сеньоре, аз правя всичко това само заради майка си! — каза му тя ледено, още докато си слагаха

пръстените.

— Е, и заради доброто име на Санта Чечилия... — отвърна той, не без известна ирония.

— Това, което направихте с мене тази нощ, аз никога няма да ви го простя! Никой никога не си е и помислял, че може да се държи така с Вероника Ломбарди...

— Сеньора, вие сама дойдохте. Никой не ви е викал насила.

— Вие, сеньоре, притежавате някаква необяснима власт над сърцето ми и трябва да разберете, че така, изведнъж, не беше почтено от ваша страна да става... това... Това се нарича хипнотизъм, изнудване, изнасилване! Преди да станат законни съпрузи, благословени от...

— Скъпа Вероника, нима ти не преживя най-сладкото и най-силно нещо, което може да се преживее на тази земя?

— Нищо подобно! Сатана! Съблазнител! Никога не съм си представяла, че на този свят може да има нещо по-отвратително!

— Хайде, хайде! Ами накрая, към сутринта?...

Органът и хорът гръмнаха с цялото си величие и заглушиха отговора на Вероника Ариени. Вечната и неразривна во веки веков връзка между двете половини Христови, които отсега нататък трябваше да бъдат едно неразлъчно цяло, беше най-после узаконена пред Бога и пред света по всички канони и правила. Кумове бяха самият президент и съпругата му. А там, където би трябвало да се намира блажената тъща Констанца Ломбарди, можеше да се види, само с премрежени очи, ослепителната фигура една достопочтена дама, изтъкана цялата от искри и достойнство.

В сърцето на професор Ломбарди, напротив, се бореха най-противоречиви чувства. Неговата голяма книга, с откритите апокрифи и неговите тълкования, която щеше да излезе всеки момент, бе всичко друго, освен приятелство с църквата и държавата. Юридическият и църковният брак, като главна стратегия на репресивното общество, той предлагаше да се замени със свободни отношения между свободни мъже и жени. И това се отнася както за простосмъртните, така и за католическите и всички останали свещеници и монаси. Църквата и държавата трябва да поемат морално и материално освободената майка, без обаче да се бъркат във възпитанието на децата. Но какво ще остане тогава от църквата и държавата? Как да им се обясни, че

щастливият и свободен, и здрав човек, ще е по-полезен за обществото, отколкото днешните души-инвалиди? Лучио Ломбарди дълбоко се замисли. А, може би, връзката с министър-председателя и с папа Сагитиниус I може да не е случайна? Пламъче на колеблива надежда светна в очите му...

На сватбата не дойде нито един мъж от салоните на Вероника Ломбарди за свободни изкуства и ултраестетика. На д-р Туинсън съзнателно не изпратиха покана, въпреки че той беше вече здрав и ходеше само на контролни прегледи. С него не се бе случило нищо фатално на психическа основа. Просто скорошната рана в дробовете от огнестрелно оръжие внезапно се беше пробудила точно в този момент, когато той бе така необходим в дома на професор Лучио Ломбарди.

Избухналият като бомба модерен художник Франсуа Леоне също не присъства на сватбата. Още когато получи поканата, той изчезна безследно, заедно със своята монахиня Амения, а никой не ги беше виждал да излизат от къщи. От Русия дойде слух, че са ги видели в една пещера, високо в Кавказ, където поклонници тайно им носели провизии. Този блъф, явно, се бе породил от обстоятелството, че последната картина на Франсуа Леоне беше наистина една такава пещера с топъл извор в нея и езеро, където плуват двама, поразително напомнящи самия художник и светицата...

Композитора-неоромантик и неокласик Чезаре Калвино хората го видяха да свири на саксофон в един долнопробен бар, почти денонощно пиян. Неговите „Божествени видения“ изведнъж излязоха от мода и ги свиреха вече само в чужбина. Още трима поети — магически реалисти и мистици — изчезнаха някъде в царството на великата марихуана, а бащата на психо-киното полудя.

«Това, само по себе си, не е още нищо — говореше в мозъка на щастливия младоженец един познат глас. — Езикът на Великата Тъмночервена Усойница сега разкъсва гърдите на още трийсетина глупаци — а това са тридесет нови мощни потока Раздвоена Енергия! Ала излезе ли книгата на Лучио Ломбарди — тези трийсет глупака ще са само капка в морето.»

«Грешиш, Неизвестни — отговори му министърът на културата. — Всеки един от тия тридесет синове на Данте и Петрарка генерира с изкуството си милиарди и милиарди киловолтове единна енергия у своите почитатели!»

„Беше то, драги... Много скоро ще се почне старата като света обратна реакция. Винаги става така. От класицизъм и романтизъм, от неопредкласика и мистически реализъм или космизъм, Синовете на Настроението и Любовната Мъка винаги, закономерно и съвсем неизбежно минават на наши позиции! Аз ги хвърлям, отчаяни и озлобени, в света на реалните факти, в моето царство на безобразната деформация, в джунглата на формализма или пропагандизма. Техните образи се разболяват, техният стил се заразява навеки от вирусите на общественото мнение и маниакалните приумици — и те престават да бъдат таланти и гении. Техните нови творби започват да произвеждат значителни порции сатанинска енергия. Моите хора, които съм назначил да пишат за тях, наричат това «естетическо и идейно узряване на твореца» и техният предишен период се класифицира като «упадъчен» или «наивен». Още повече се грижа да просветя демоса относно случаите, когато «упадъчният период» се окаже в края на нечий творчески цикъл... Но ако им попаднат евангелията на професор Ломбарди, не само те, но и хиляди още други могат да се развратят и да отклонят вниманието си от най-важната задача, която ни е поставена сега от Владетелите на Центъра. «Свободната майка»! «Обезпечената майка»! «Всенародно служене, почит и поклонение на свободната майка и детето, родено от любов»!... Ужас и безумие! Ни на йота отстъпка на тази грозна доктрина! Аз оня долен мошеник от Витлеем му затворих устата и не разреших да излезе и буквичка от брътвежите му по този повод на бял свят, та на някой си Лучио Ломбарди ли... За какво, мислиш, смених аз папата? Ще ми се рови той в замразените евангелия!!!...“

„Драги приятелю — попита го развълнуван младоженецът, докато обикаляше с процесията из новите владения на Санта Чечилия, под тържествените славословия на хора и органа. — На мене все още нещо не ми е съвсем ясно. Светът днес е вече червив от сексуална революция. Виж Америка, Скандинавия, Франция...“

„Това няма нищо общо със сегашната сексуална революция. Става дума преди всичко за т.н. «свободна майка». Става дума за въздигането ѝ от религията и обществения морал за кумир номер едно на човечеството. Става дума за нейното и на нейните копелета пълно материално обезпечаване с жилище, дрехи, храна и пътувания — и всички други блага. Ломбарди иска да лансира гнусната идея, че тъкмо

това стои в социологическите основи на «истинската» религия. Той дори се осмелява да ми забива нож в гърба и да твърди, че религията имала свършено други цели и задачи и че, представи си, тя ставала излишна в момента, когато хората започнали да се отнасят с любов един към друг и да си дават свобода... Щуротии! Но виж: ако неговите амбиции пробият във Ватикана и Патриаршията, както вече пробиват на други места, с нас всичко е свършено.“

„Хитлер също въздигна свободната майка в култ. Не беше ли това пак твоя идея?“

„Разбира се. Тогава ми трябваха много черни барети. За баретите въобще, този вид майка е нещо незаменяемо. Обаче за демоса — сакън! И дума да не става! На мене ми трябват роби! На мен ми са нужни болници и затвори, нужни ми са казарми. Кой друг ще възпитава техните роища и стада? Ти знаеш ли какво съкровище за нас е майката-насилница? Кой друг ще им готви — на моите хора — такива чудесни ястия, от които хората стават добици и зверове? Кой друг ще им набива в тиквите програмата за ония ценностни ориентации, които са изгодни за нас? Има ли нещо по-продуктивно от ревнивия съпруг или съпругата в сферата на душевното разбалансиране? Има ли по-великолепен шедьовър на пъкъла от злата свекърва? Моля ти се! Това са открай века изпитани екземпляри и те трябва още дълго да си стоят на местото. На нас ни са нужни и развратници, и пияници, и никотиномани, и наркомани, и всякакви! Има си хас! Да се лиша аз от бавните и бързите самоубийци, продуцирани от брачните хистерии, мании, психопатии и депресии, заради някакъв си професор, някакъв си идиот Ломбарди! Ще го смачкам аз като дървеница!“

„И смачкай го! Така му се пада на мръсното говедо!“

„Ега пукнеш, лайно такова знаменито, Аароне Безпогрешни! Дано треската те тресне, дано чума те умори, дано бял ден да не видиш до края на живота си! Много съм ти благодарен, ти на всичкото отгоре умееш да ми правиш и това удоволствие...“

„Аз съм взел с отличен изпита по клетвени оргазми, Велики Неизвестни! Ако бабичките си спасяват живота с клюки и клетви, то защо и ние да не си доставяме този фън^[1] от време на време?“

— Да, ама никой друг не ми го е правил досега така като тебе. Котка да ти пикае на късмета!

— Въпрос на душевно сродство, шефе. Хайде сега да приключваме, че трябва да взема по-живо участие в цирка на живота си. Хайде, дано бъбрек ти се откачи; ега конска фъшкия те задави, ега пукнеш над жена без пеперуда, ега пръднеш, кога имаш диария! Всичко най-лошо, шефе, приятни кошмари...

Великият Неизвестен така диво се разсмя, че министърът на културата и професор д-р по теория и естетика на изящните изкуства не можа да удържи на свой ред усмивката си.

— Горкото момиче!... — се чу приглушен шепот от процесията.

---

[1] Кеф ↑

13.

Сватбеното празненство в залите на Палаццо д'Ариени беше в своя разгар. Домакинът, може би най-богатият младоженец в Италия, все още не можеше да се отърси от своето самовглъбение. Вероника Ариени трябваше да бъде превзета на всяка цена. Дните до Великия Импулс се брояха на пръсти и той чувствуваше с цялата си душа, че трябва да я превземе. Неговата прекрасна съпруга трябваше да се пробуди за него, да отзвучи на чистата му любов с всичките фибри на тялото и душата си, с цялата предана пламенност, на която е способна италианката. Ала ледената надменност на жените с гордо сърце бе застанала с цялата си непробиваемост сега между него и нея. Тя не можеше да му прости, че в своето бурно чувство той беше сринал с един удар кулите на нейното платонично въображение, жаждата на божествената девица поетическата прелюдия да продължава колкото може по-дълго. Той я бе поставил лице с лице не с насието и бруталността на мъжа, а с неизбежността на собственото и силно желание. И Хайнрих Ендерберг, който никога не бе имал проблеми с жени, при собствената си съпруга сега срещаше такава плътна и необяснима съпротива, че вече не знаеше какво да мисли. „И ние сме мнителни“ — беше му казала тя, когато се бе опитал да загатне за своите любовни условия, без които не започваше нито една игра. Но при наличието на различия и на пречки, безумната любов и изпепеляващата страст никога не може да избликне спонтанно у дъщерите на аристократи, кардинали и цезари. Те могат да умират, но своята любов те никога няма да изразят и признаят. Това е нещо ново за мене — вълнуваше се новият Велик Неизвестен. — Аз съм чел в романите, че такива жени са способни да умрат на място, но нито едно мускулче на лицето да не издаде чувството, което ги вълнува. Нещо повече — в скоро време това силно чувство у тях, по някаква странна, женска алхимия, се превръща в дива омраза; в една с нищо неоправдана, горда и жестока упоритост, в постоянно будно око за недостатъците и в жлъчен език. Такава жена не си поплюва: обидена и същевременно много страхлива, тя, при всяка следваща реплика, търси

начин да нарани по-болезнено, да унизи най-несправедливо мъжа, който не е благоволил да ѝ се подчини. Чувството за собствена правда и непогрешимост, подплатено от непоклатима самоувереност, предизвиква изявления, от които на другия става ясно колко тази обидена или вярна на себе си жена била уж безразличана към нас, до каква степен било безнадежно и невъзможно интимното приближаване към нея... Една колкото интересна за психолога, толкова и прозрачно плитка, просташка позиция...

И лъжейки другия и своето собствено, бедно сърце, горделивата и властолюбива партньорка не закъснява да ни изненада със своята нервна и физическа слабост. Тя може да се крие, но истината е една: внезапни припадъци; най-тежки циклофрени и психопатии, хистерични сцени и виене на свят; чернота пред очите; разни лоши и по-малко лоши разстройства на мензиса; камъни в бъбреците, кой знае откъде дошли, понякога страшен диабет, вдигания и спадания на кръвното, тромбоза, разширени вени и разни анемии, алергии, хистерии и какви ли не още красоти издават сърцето на горделивите! И никакви молитви, никакви ритуали, никакви изповеди и самовнушения, никаква „твърда ръка“ и „удавяне в работа“ не могат да им помогнат да се оправят... Жени като наследницата на Констанца Бочерини не могат никога да простят ономува, който дръзне да постави условие. Те наричат нещата „много по-прости“, но, същевременно, явно или не, държат като щит пред своята сърдечна простота своите собствени, упорити условия. Когато сърцето на такава жена се пробуди, то може да бъде предано и вярно до смърт. Но не изпълниш ли с нещо каприза му, то се затваря навеки за тебе. Такова сърце вече никога не може да се роди втори път. То е свършено, унищожено, изпепелено в адския огън на своята собствена гордост. От него можеш да очакваш само язвителни забележки, подигравки, поучения и — винаги точна преценка на недостатъците.

„Аз съм погубена, погубена, погубена! — мислеше в същото време Вероника Ариени. — Ах, Господи, защо ме сполетя изведнъж такава ужасна и сладка съдба? Ето, сега мама е доволна, целият род е доволен; онзи, чийто портрет виси над леглото ми, е вече с мене, а пък аз — какво? Защо ме разкъсват толкова противоречиви чувства и състояния?... Господи, Господи, този човек до мен е всичко за мене на този свят — и същевременно го усещам като мой похитител, мой

смъртен враг. Аз го обичам както никого досега и — същевременно — нещо в мене не може никога да му прости!“

На Вероника Ариени изведнъж ѝ се прииска с всичка сила да прегърне съпруга си, да почувствува неговата грижа, ласка, внимание. Тя усети, че Клаудио я разбра и я погледна топло. В същия миг обаче една млада дама се приближи и твърде интимно прошепна нещо на ухото на сеньор министъра. Той закима с разбиране, каза полугласно нещо като „Да, да, разбира се, утре вечер“ — и пак се обърна към своята божествена съпруга. Тя срещна погледа му със стъклени очи.

— Любезни сеньоре — каза тя ледено. — Аз съм готова да чуя вашите условия.

— Преклонението пред дамата на сърцето — отговори той изненадано и същевременно насмешливо — изисква да бъдат чути първо нейните условия...

— Вие ги чухте много добре и се заклехте преди малко в църквата. Всички други условия са от Лукавия.

Клаудио Ариени стана изведнъж сериозен, погледна надолу, едва забележимо стисна юмруци и каза с неочакван бас:

— Е, добре. Довечера аз ще ви прочета моите условия. Ако се наложи, ще съставим общ документ, под който ще се подпишем и двамата. В противен случай, аз не мога да зная какво може да се случи с църквата „Санкта Чечилия на Исус Великолепния“... и с Паллаццо ди Кардинале.

— Чакам вечерта с огромно нетърпение — процеди през зъби Вероника Ариени. — Докато сме заедно — само с договор!

...

И наистина — вечерта, когато останаха сами — сеньор Клаудио Ариени не закъсня да съобщи на съпругата си, че проектодоговорът от негова страна е готов. Той седна в креслото си, подаде един ситно изписан лист на сеньора Вероника Ариени и сложи пред нея на масата своята писалка.

— Моля да отбележите местата, които вие считате за неприемливи...

Един продължителен поглед, пълен с обида, гордост, молба и недоумение, беше отговорът на Вероника Ариени.

— И... всичко това... сериозно?

— Съвършено сериозно, сеньора. Аз не съм свикнал да ме контрират.

— Вие нямате право, сеньор Ариени! Никой, никой досега не се е държал така с мен! И аз имам някакво достойнство, сеньоре, ако смея да ви съобщя...

— Достойнство, по-силно от любовта, е чисто говно лайняно.

— А вие какво искате! Да се умилквам като някоя... и да ви помоля за прошка задето... Вие сте чудовище, Клаудио Ариени!

И най-прекрасната италианка в Рим, а може би и в цяла Италия, избухна в отчаян, неудържим плач. Клаудио Ариени стана, коленичи пред нея, хвана ръцете ѝ в своите и тихо каза:

— Вероника, да оставим всичко това! Ако можеш, прости ми, Вероника...

Тресейки се все още от плач, съпругата му издърпа ръцете си, помъчи се да се овладее и рече:

— Ще поговорим по този въпрос утре вечер, в 18,30...

— Утре вечер не мога, Вероника.

— Тогава никога! — извика, вече съвсем без да се владее, жена му. Тя стана и бързо се запъти надолу по стълбите.

— Вероника! — извика на свой ред Клаудио и се затича след нея. Той я настигна по стълбите, хвана я здраво за раменете и я задържа.

— Пуснете ме, ще викам! — истерично извика тя.

— И да викате, никаква полза. Тук сме съвършено сами, моя скъпа сеньора. Аз съм освободил всички и съм им заповядал да не ни безпокоят. Сега вие сте длъжна да ме изслушате, защото нямате никакъв друг изход.

— Вие сте варварин, господине. Дявол, изкусител, сатана! Ах, моя майко Чечилио и Господи, мой спасителю, какво съм ви направила чак толкова, какво съм ви направила!... Впрочем, аз съм безсилна пред грубостта и дивацината, признавам. Правете с мен каквото желаете, господине. Тялото ми вие осквернихте и може да осквернявате, но трябва да знаете, че аз ви мразя с всичката сила на злобата, с която може да мрази една прелъстена от сатаната християнка!

— Разбира се, любовта към врага, за която говори вашият Учител, сигурно изглежда точно така... Но, да не продължаваме в този дух, сеньора. Аз искам да ви помоля само едно и настоявам: седнете сега отсреща и се опитайте да се успокоите. Аз не съм варварин и

дивак, Вероника. Вие много добре знаете, че аз няма да мръдна и пръста си да ви докосна. Моят въпрос сега към вас е само един: защо пожелахте да говорим точно утре вечер в 18,30, а не веднага?

— Защото аз много добре чух, че утре вечер вие ще бъдете другаде.

— Разбира се, че ще бъда. Това е крайно наложително.

— Уважаеми сеньоре, аз не се женя, за да очаквам още на втората вечер съпруга ми да благоволи да се върне или да не се върне от някъде си!

— Това не е „някъде си“, Вероника. Аз твърде добре зная какво правя и никой досега не си е позволявал да ревизира разумността на моите постъпки.

— Струва ми се, сеньоре, че най-елементарното уважение към най-близкия човек в живота ни изисква, преди да уговаряме нещо с някого, да се позаинтересуваме дали, случайно, този най-близък човек не желае да дойде на тази среща!

— Извинявай, Вероника, но аз съвсем не подозирах, че онзи случай може да е станал причина за всичко това. Аз и сега се чудя: възможна ли е такава реакция от образована и културна жена като теб?

— Никой не ви е упълномощавал да съдите образоваността и културата ми и моите реакции. Аз зная едно: там, дето има любов, има и единство. Човекът, който обича друг човек, вече няма един център — той става двуцентров. Цялата си душевност той пренастройва по съвършено нов начин, той заживява в друг свят, сеньоре. Онзи, който обича истински, както вие имате наглостта да твърдите, той никога не може да извърши нещо, без предварително да е помислил, че то може да не бъде приятно на любимото същество. Истински любещият обожава своя любим и това обожание се изразява в непреодолимото желание да узнае какво точно е нужно на другия и как точно можем да му доставим по най-хубав начин всичко това. Аз, господине, нито в една секунда от нашия съвършено кратък и все пак ужасяващо дълъг съвместен живот, не долових даже сянка от мисъл да изоставите своите амбиции и да се попитате какво може да искам аз. Вие сте заледен връх, сеньоре, който знае твърде добре какво иска и постига своята цел с цената на всичко. Може да има много легенди и тайни около вас, но в това отношение вие сте ми ясен. Аз нямам нужда от такъв партньор и съпруг, господин Клаудио Ариени!

— Не ви ли се струва, че правите констатацията си малко късно?

— Напротив, тъкмо навреме. И ако искате да знаете, аз още в самото начало почувствувах с всички сили, че вие сте демон. Дори бях предупредена за всичко това. Вие сте изчадие адово, Клаудио Ариени! Всичко, което сторихте с мене през тази ужасна нощ, бе под хипноза. Аз не съм ви обичала нито за миг!

— Ах, така ли?...

— Точно така!

— Вие сте много горда, сеньора. Не слагайте преграда на нещо, което е по-силно и по-естествено от всичко друго на света. Нека оставим настрана различията между нас. Нужно ли е да го казвам с думи, Вероника! Ние се обичаме — това е истината — и ако нещо е в състояние да засенчи първото чувство, което ни завладя...

— Излишни приказки, сеньоре... Вие знаете моите условия. Вие имате своя свят и своите ангажименти, аз имам моите. Аз съм ваша формална съпруга от сега нататък и това ще продължава до момента, в който сеньора Констанца Бочерини и църквата „Санкта Чечилия на Исус Великолепния“ ще престанат да чувствуват острата необходимост Вероника Ломбарди да бъде свързана с човек като вас. Считайте нощта, която премина, за недоразумение, за хипнотично изнудване и изнасилване, за вечна пропаст между нас двамата! Това имам да ви кажа аз — нищо повече!

— Аз те обичам, Вероника! Никога нещо в света не е било по-силно от това, което става у мен в момента...

— С изключение на този гнусен лист, който ми подавате да подпиша... Такова нещо може да стане само в психиатрия, сеньор министре...

— Аз имам своите дълбоки съображения, Вероника!

— Ако не се лъжа, вие сам казахте, че съображения, по-силни от любовта, миришат на...

— Това е съвсем друго нещо, скъпа.

— Хайде де!... Съвсем друго! И „скъпа“ на всичкото отгоре!... Значи, вие имате право да ме обичате и да поставяте своите условия, а аз не, така ли? Сеньоре, да бъдем откровени. Още когато бях на осем години, една врачка ми предсказа, че Архангел Михаил е моят небесен възлюблен и че рано или късно ще го срещна на тая земя под формата на човек с високо обществено положение. Силата, с която се появихте

вие в моя живот и поразителната прилика с портрета от Франсуа Леоне над леглото ми, както и сънищата, породени от онова пророчество, изиграха своята роля. И ето, сега аз съм в ръцете на дявола, сеньор Ариени. А както е известно, дяволът винаги борави с подписи и документи. Вие сте ми съвършено ясен, сеньоре! Съпруг, който има тайни от съпругата си... Това, само по себе си, е напълно достатъчно. Вие не сте склонен ни на йота да се помръднете от своите позиции, а претендирате...

— Вие не сте се опитала нито за минута да ме изслушате, Вероника...

— Никакво изслушване! Дяволът, както е известно, много разчита да го изслушват. И стига приказки по този въпрос — считайте го за закрит. В цялата тази история не мога да разбера единствено позицията на отец Сагитиниус. Само това не очаквах.

— Отец Сагитиниус...

— О, и по това компетентен! Достатъчно, сеньоре... Не осквернявайте и последното, което... Впрочем, няма какво да се церемоним. Дайте договора да го подпиша.

— Няма смисъл, Вероника... След всичко, което...

— Има смисъл! Това бяха вашите брачни позиции, ако не се лъжа...

— Става чиста трагикомедия, сеньора... Ако вие го прочетете с това съзнание...

— Аз въобще няма да го чета, уважаеми. Аз искам само да го подпиша.

— Това не си ти, Вероника! Защо се държиш така? Ти сриваш всичко, още преди да е започнало. Ето, сега ще ти кажа една тайна: аз — с цялата моя мисия (не става дума за някакво си министерство) — вече няма да мога да направя нито една крачка без тебе. На мен ми е необходима жена, която да ме обича беззаветно и предано, независимо от..., която е готова...

— Аха, изплю ли камъчето? Значи, министерството е само стъпало за тебе. Не се и съмнявах, сеньоре. Но стига толкова. Нещата отдавна се въртят в омагьосан кръг. Всеки път се стига само до едно: „На мене ми е необходимо“... А какво е необходимо на другия — нито дума! Това ли е според вас любов?

— Нали точно затова предлагам да изясним своите необходимости и да ги координираме?

— С документ?!! Моля, достатъчно, сеньоре! Ако обичате, посочете ми коя е моята стая, защото съм уморена до смърт от цялата тази комедия. Ако не — правете с мен каквото искате — аз съм ваша. Парче лед в ръцете ви — ако ви се харесва. Във всеки случай, не е изключено след това и да се самоубия. Вие може би не познавате рода Бочерини.

— Твърде жалко, че започнах диалог тъкмо с него...

На другия ден един циганин намери в боклука зад Палаццо д'Ариени един смачкан и накъсан на парчета лист луксозна хартия, изписан наситно.

„Винаги може да дотрябва — помисли си той с надежда. — От такива боклуци човек никога не бива да се гнуси. Около големите къщи боклуците почти всеки път носят някаква изненада. Даже и най-големите гяволи понякога нещо им превърта и вместо да изгорят някое писмо, вземат, че го хвърлят на боклука... А подобни персони, по правило, са възливи не само с пари, но и с врагове... Сеньори, вашата мръсна мамица!... Благодаря ви от сърце и душа, уважаеми превъзходителства!“

И, наистина, само след половин час брачният договор между министъра на културата сеньор Клаудио Ариени и неговата благородна съпруга, грижливо възстановен и подлепен, бе вече в ръцете на сеньор Канио Бочерини — професор по психиатрия и роден брат на Констанца Ломбарди и — съответно — лют враг на нейната втора фамилия. Както и на един идиотски опасен професионален конкурент, който се бе домъкнал, кой знае за какъв дявол, чак от Щатите, за да мъти бистрите води на италианската медицина...

В резултат на всичко това, находчивият циганин яде, пи и се весели със своите приятели цели два месеца от съмване до съмване, като за целта нае и оркестър. Той нямаше и хабер от понятие за това, че понякога и резидентите на вселени допускат фатална грешка в живота си. Доколко бе грешка, знаеше само бившият шеф на Ниезвестния.

Професор Канио Бочерини, от своя страна, четеше с неопишуема наслада странния документ, като при всеки следващ ред си представяше все по-ясно и по-ясно огромните облаги, които можеха да

се изръсват от него. А странният документ гласеше, дословно, следното:

«ПРОЕКТО–ДОГОВОР

ЗА ПРАВАТА И ЗАДЪЛЖЕНИЯТА НА СЪПРУЗИТЕ КЛАУДИО И ВЕРОНИКА АРИЕНИ, СВЪРЗАНИ В НЕРАЗРИВЕН БРАК ПРЕД СВЕТА И ВЕЧНОСТТА ЧРЕЗ ЕДИНСТВЕНО ПРАВЕДНАТА, ВСЕЛЕНСКА ЦЪРКВА „САНКТА ЧЕЧИЛИЯ НА ИИСУС ВЕЛИКОЛЕПНИЯ“.

Аз, Клаудио Ариени, заявявам, че от мен, по отношение на настоящия брак, могат да се очакват следните права и задължения:

1. Да живея със съпругата си от един до пет дни месечно, само до 21 ч. вечерта и то в дати, предварително определени и координирани; изключения — само по уговорка.

2. В останалото време да не бъда търсен по никакъв повод от съпругата си и да не ми се иска никаква сметка къде съм бил и с какво съм се занимавал;

3. Съпругата ми е напълно свободна да няма или да има деца, но при всички случаи условията в горните параграфи не се ревизират;

4. Задължаваме се да не обсъждаме нашите интимни взаимоотношения абсолютно с никого, включително и на изповед. Всички възникнали проблеми да разрешаваме изключително и само помежду си;

5. Задължаваме се, в присъствието на други хора, никой от двамата да не изразява с думи или поведение каквото и да е студено или неприязнено отношение към гостите на съпруга;

6. Задължаваме се да подсигурияваме, всеки на другия, атмосфера на пълно доброжелателство, уважение и хармония, като и най-малкото сблъскване или грубост от страна на единия автоматично освобождава другия от каквато и да е била брачна отговорност;

7. Задължаваме се да изпълняваме всички желания на партньора при съответна предварителна уговорка за месечно редуване на това доброволно подчинение, стига желанията да не нарушават нито един параграф от настоящия договор;

8. Задължаваме се да помним, че бракът ни може и да не се окаже вечен и че той може да бъде фактически или юридически разтрогнат всеки момент, когато се констатира липсата на взаимно привличане и хармония в целите и начина на живот.»

В същото това време, докато мъдрият вуйчо четеше документа на своето бъдеще, неговата племенница се мятеше в леглото си, измъчвана от кошмари. Когато се събуждаше, лицето ѝ изведнъж застиваше в маска на пълно отчаяние и безнадежност и, кой знае защо, Вероника Ариени изпитваше непреодолимата нужда да се провеси от кревата надолу с главата. Усещаше как изведнъж тялото ѝ се вцепенява и тя трябва да направи гигантски усилия да мобилизира цялата си воля, за да раздвижи поне пръстите на краката си — и от там да започне съживяването на тялото. Страхотна сърдечна мъка внезапно беше заляла целия свят — и прекрасната млада жена усещаше как жестоко, нещо необяснимо разкъсва целия смисъл на досегашния ѝ живот — и тя се видя сама, ужасяващо, подлудяващо сама! Остра тревога за здравето на майка ѝ пробуждаше от време на време същото това унищожено сърце и — веднага след това — някакво непреодолимо чувство за собствената ѝ нищожност и непълноценност за това, че тя е безкрайно виновна пред Бога, пред душата си и пред Санта Чечилия на Исус Великолепния. Защото нейната грамадна саможертва можеше да бъде благословена и простена само от светиите от ордена на Констанца Бочерини — светици под върховното ръководство на великия Игнаций Лойола. Вероника се улавяше в страстно желание да се самобичува. Мисълта за отрова също блясна на няколко пъти в съзнанието ѝ.

«Сестра Вероника Ломбарди, обичате ли този човек?»

«Повече от самия Исус, о, отец Сагитиниус! Той живее в душата ми още от времето на моите детски сънища. Неговият образ виси над леглото ми няколко месеца преди да го срещна...»

«Какво те тревожи тогава?»

«Отец Сагитиниус, в този човек има нещо ужасно! Аз виждам едновременно и Бога, и Врага човечески в неговите очи.»

«Вероника Ломбарди, вярвате ли в Пресветата Майка?»

«Вярвам, отец Сагитиниус!»

«Вероника Ломбарди, обичате ли Исус Великолепния и неговата Санта Чечилия?»

«Вие, отец Сагитиниус?!... Исус Великолепния?...»

«Повтарям ви, чедо Христово: обичате ли своята вяра и своята църква?»

«Повече от всичко на света, отче светейши!»

«Щом е така и щом държите и на живота на майка си, оженете се тогава за Клаудио Ариени!»

«Клаудио Ариени е демон!»

«Клаудио Ариени ви обича повече от всичко на света. Клаудио Ариени, сеньорина, обича за пръв път в живота си. Сърцето му никога не е познало обич на майка и обич на жена. Той е минал през всички най-черни кръгове на ада, ала сърцето му е чисто като роса. Слушай сега, чедо, думите ми, защото сам Бог говори в момента чрез мене!»

«Преподобни отче Сагитиниус... как може човек, който обича, да пише за някакви си условия и да съставя документи за любовта? Ако става дума за условия, аз съм онази, която трябва да ги поставя...»

«Защо?»

«Защото... защото...»

«Сломи гордостта си, о дъще Сионова! Родът ти е род на кардинали и папи, но не забравяй и рода на баща си. Лучио Ломбарди е син на поети и философи!...»

«Ваше светейшество, тоя човек има някаква цел.»

«Що е, о дъще на Ева, корабът Божий без кормило? Ако жената помага на своя съпруг да върви към своята цел, знаете ли, вие, рожби на прегрешилата, колко много щяха да ви обичат вашите мъже?»

«Зависи каква е целта, отче.»

«Вероника Ломбарди! Смиреният раб Божий, който стои сега пред теб, е поканен да стане папа на цялото войнство Христово! А под крилото на Ватикана винаги ще се намери място и за Санкта Чечилия на Исус Великолепния. И за всичките им зали, галерии и експериментални студия. Ние преосмислихме някои неща...»

«Искате да кажете, отец Сагитиниус, че моето съгласие има някаква пряка връзка с всичко това?»

«Струва ми се че да, сеньора...»

Съпругата на сеньор Клаудио Ариени бълнуваше на сън и по всичко личеше, че много се вълнува. Ако някой можеше да надникне в нейните накъсани и неспокойни сънища, щеше да види не само образите на отец Сагитиниус и министъра на културата, но и фигурата на небезизвестния психиатър д-р Туинсън, който, кой знае защо, от гений на медицината току що се бе превърнал в голям ръководител и вдъхновител на Мафията. «Всяка кражба от частно и държавно съкровище е благословена — кънтеше в съня на Вероника гласът на д-

р Фенимър Туинсън, — защото ние сме ръждите и молците, които разяждат ценностите на тоя развален свят»...

На едно разтоварище на пристанище Неапол полицията забеляза нов докер. Той поразително приличаше на новия министър на културата сеньор Клаудио Ариени и полицията нямаше да забележи това, ако в документите на този странен докер имената и данните не се съвпадаха до последната завъртулка с тези на господин министъра. Докерът биде незабавно арестуван за кражба на документи и съдбата му щеше да стане изведнъж твърде незавидна, понеже в същия момент се получи съобщение, че сам Клаудио Ариени е изчезнал. Последното обстоятелство веднага превърна нещастния докер от крадец в убиец, въпреки че самият той твърдеше упорито, че тук няма никаква измама и че пред очите на благородните сеньори-полицаи е сам министърът на културата...

Другите докери, в същото време, вдигнаха стачка с ултиматум техният нов колега да бъде незабавно освободен, защото този симпатията Ариени можеше да вдига такива фантастични товари, че шапката да ти падне... Той беше изнесъл на гръб сам почти една четвърт от днешната продукция, поради което няколко стари докери можаха да си починат в работно време. След мига на ареста, денгубата на пристанище Неапол започна катастрофално да расте, защото към стачкуващите се присъединиха и други докери, помислили, че стачката е за увеличение на надницата. Пристанищните власти поставиха пред полицията въпроса ребром и съмнителният докер, двойник на министъра, бе пуснат под гаранция, като полицията бдеше над разтоварището по-зорко от всякога. Най-после анализът на специалистите установи идентичността на сеньор министъра и полицията предаде делото в ръцете на медицината. Вестниците и телевизията обаче разнесоха тази случка мигновено, преди правителството да успее да наложи компетентното си вето. Замириса на такъв дивен италиански скандал, какъвто отдавна не беше се развихрял. Кумът на новия министър, който го бе издигнал, се уплаши за своето президентство. Надвиснаха черни облаци, във въздуха на Италия се разнесе остър дъх на катастрофа.

В двореца на Клаудио Ариени и у Ломбардови цареше суматоха и паника. Най-ужасното доказателство обаче от всички бе, че докерът бе написал едно открито писмо на съпругата си, в смисъл, че неговата

чест не му позволява да остане на министерския пост, понеже възгледите му за управлението на италианската култура не съвпадат с тези на сеньор президента и на италианския парламент. При това неговата голяма мъка — поради несподелената любов към скъпата на сърцето му — била избила в преминаването му на по-обикновена и нископлатена работа, далече от Рим. Накрая той канеше най-нежно и настоятелно съпругата си Вероника Ариени да отпътува незабавно в Неапол и да доживее честно с него дните си в скромното докерско общежитие. Коварни ръце успяха да преснимат тази пощенска картичка и я публикуваха във вестника на опозицията, след като последният вече бе обнародвал някакви необорими факти за «аферата на века»...

Тогава сеньора Констанца Ломбарди получи удар и почина. След погребението Вероника Ариени се върна при баща си, защото дворецът на съпруга ѝ беше станал обект на денонощни нападения от страна на армии любопитни и журналисти.

Професор Ломбарди изкупи и изгори целия тираж на своята книга с текстове от истинските евангелия, която на другия ден трябваше да бъде пусната по книжарниците. Веднага след това той освободи къщата и я предаде в ръцете на ония, които тъй много трепереха за нейната свята атмосфера.

Всички тези светкавични събития, които се разразиха само в един ден и половина, не подеждуваха ни на йота на хамалина Клаудио Ариени, който пиеше своето бордо в кръчмата «Ела Моряко!», разположена до един от най-хубавите неаполски плажове. Срещу него седеше един преставителен господин — явно не италианец — и с видимо удоволствие сърбаше кафето си с простия докер. Господинът беше в черен редингот и с черен панталон, пръстите му бяха отрупани с пръстени, а черните му, лачени обувки бяха някак странно смачкани отпред...

— Расте... — въздъхна той щастливо. — Наистина расте... И нагоре, и надолу!... Много скоро, най-после, ще мога да нося обувките си като всички нормални хора...

— Какво? — попита го докерът.

— А, нищо, нищо — смотолеви черният господин.

ЧАСТ ТРЕТА: ПРОМЯНАТА (ТРАНСФОРМАЦИЯ)

1.

Докерът Клаудио Ариени бе решил да остане на новата си работа още няколко дни. Той се надяваше да получи писмо от съпругата си. Денят на Черния Квант беше на прага.

— Веднага след земетресението ще трябва да приемеш парада на Черните Змии — каза гласът в сърцето на Ауриел. — Това става за пръв път в историята на човечеството.

— Черните резиденти винаги са марширували само пред Черната Кобра... А съвсем ли няма начин да се избегне земетресението?

— Ще стане, частично. По всичко личи, че Вероника Ломбарди още не е готова за тебе, нито ти за нея. Налага се да те свържа с Испанката от Париж. Досега тя сама се справяше със земетресенията. Този път без теб няма да мине. А за Кобрата-Лебед не се тревожи...

— Значи... аз съм Кобрата-Лебед... А Белите Резиденти? С Белите Резиденти кога? Нали и Бялата Честота има резиденти?

— Там няма никакви резиденти. Всеки отделен човек, всяко същество, всяка частица в тази Единна и Многообразна вселена е резидент на своята собствена същност. На своята група, на своята планета или звезда — на своя различен свят. Където и да се намира, резидентът на Бялата Честота има своя особен тон. Своята особена хармония, своя уникален, единствен във Всемира набор от обертонове и оберцветове, свое оберцствие. Всеки резидент на своята индивидуалност е агент на една с нищо незаменима ивица от спектъра на Истината — ивица, която никога преди това не е била и няма да се повтори. По нея другите могат да съдят за красотата на незнайния космос, който е започнал да се сътворява някъде в дълбините на безкрайността, само защото някъде е узрял човек, верен на своята истина. Ала, сине Мой на Тъмнината, Светлината и Виделината, погледни този прекрасен Всемир и разсъди: има ли някъде стълкновение между квадрилоните и квадрилиони Особени Истини?

Пред затворените очи на Новия Неизвестен се представи грандиозна панорама. Всички вълни и частици, всички заряди, кванти и спинове, всички странности и очарования; всички кварки, етериони,

атоми, сили, вещества и полета, всички съединения, структури, тъкани, органи и видове в природата, както и всички индивиди, общества и звездни системи летяха, ненакърними в своята безгранична хармония! И в този неизречим и неописуем свят, в това всепрекрасно единство на Многоликото Цяло, животът и смисълът на всяко движение той видя да се поражда винаги, неизменно и единствено само от едно: от стремежа на всеки полюс да се прелее в своята противоположност — да обмени с нея своя особен екстаз, да съчетаят своите истини — и пак да полетят по пътищата си, осияни от своята свобода. И в резултат на тяхната среща — да се роди ново чудо на Битието, нова ивица в спектъра на Истината; нов плод в неизбродната градина на Любовта. И чрез тази тяхна рожба, те самите винаги да се срещат когато поискат — където и да са отишли по шеметните пространства на свободите си!

— Е, кажи сега, виждаш ли някъде сянка от дисхармония? Има ли нещо такова в живота? — питаше гласът на сърцето.

— Няма, о свидни Учителю! Даже и страшните експлозии и превръщания на елементите в звездите издават музика!

— Така е, любими Мой сине на светлината и тъмнината...

— Не са ли тези две сили непримирими? Не са ли несъвместими слънчевият лъч и сянката на нощта?

— А как се съвместват светлината и тъмнината в просторите на предизгревния час? Нима не за това те кръстих Син на Виделината?

— Странно... За мен бе ужасно трудно да ги видя в едно. Та нали Черните Змии са вечните врагове на Белите Лебеди на Вселената?

— Вселена и Антивселена са полюсите на Моя Всемир. Могат ли да бъдат на нож Сянката и Светлината? Възможен ли е без тях животът на формата?

— Триъгълникът Космос-Вселена-Всемир... Сега нещата изведнъж ми стават ясни. Аз усещам, как Гласът на Сърцето протяга ръце към Гласа на Разума...

— Бъди сигурен, че не е далечен часът, когато ще усетиш, най-после, и Гласът на Волята.

— Аз мислех, че Великият Неизвестен е острието на Черната Воля... Че Белият Лебед е цветът на Бялата Воля.

— Черна Воля не съществува. Съществува само Черна Мисъл.

— А какво е тогава Черната Магия, Оръжието, Властта?

— Те нямат абсолютно нищо общо с Волята. А б с о л ю т н о н и щ о о б щ о! Това са мъртви форми, илюзии за величие, породени от пълно духовно безсилие. Това са изчадия на Личната Воля, която няма нищо общо с Волята! И «Бяла Воля» не съществува, защото, Воля ли е онова, което не се интегрира с тъмнината? Знаеш ли още колко големи неприятности имам с Личния Разум на Белите, Личните Чувства на Белите и Личната Воля на Белите?

— Личен Спектър?! У Белите?!!

— Разбира се. Именно Личен Спектър! Само да взимаш и нищо да не даваш — това е ясно, че е зло. Но когато всичко даваш, а нищо не взимаш — това непременно добро ли е? Ти знаеш ли колко войни и катастрофи са станали само поради нежеланието на Белите да приемат доброто на ония, които искат да престанат да бъдат Черни? Знаеш ли колко горещо е желанието на Мрака да стане Виделина и колко трудно е за Светлината да се смири до Виделина?

— Не затова ли толкова мощен е избликът на живот в часа на виделината? Виделината на деня и виделината на годината не се ли крият в самото преддверие на тяхното раждане?

— Точно затова и в часа на здрача нито капка енергия не може да падне отгоре. Няма нищо по-тъжно от светлината, която си отива, защото не е поискала да вземе от доброто на тъмнината. Мислил ли си някога върху стиха «Синове на тъмнината са по-умни от синовете на светлината»? Защото има и друг един стих: «Аз съм Виделината на света»...

— За първото много съм мислил. Баретите на Тъмния Спектър преминават през всички школи на Светлия Спектър. И обратно: Белите Лебеди на Вселената също завършват не само Белите Школи, но и черните. Точно затова не мога да разбера: защо, наистина, Белите, когато са на работа по света, често изглеждат много по-глупави от Черните?

— Това съвсем не е от глупост. Разликата е само във видимостта: Черните си служат и със своите методи, и с методите на белите; а Белите Лебеди на Вселената могат да си служат само с белите методи. Само онези, които са Синове на Всемира, могат отново да си служат и с двата метода...

— Това е много сложно... Как тогава да разпознаваме кои от кои са?

— По резултатите.

— Резултатите често са след векове...

— По-добре късно, отколкото никога. Важното е резултатът да бъде живот, а не смърт. Да бъде истина — а не лъжа. Да бъде любов, а не омраза. Да бъде свобода, а не робство. Резултатът може да бъде само един: съвършеният човек. А съвършеният човек се познава по това: той прекрасно се разбира и с Духа, и с Природата. Точно затова и става прекрасен. Неговата душа е възвишена, умът му — лъчезарен, тялото — младо. В очите на съвършения истината дивно просветва през благодтта и най-нежната обич — през правдата.

— Но Синовеите на Всемира получават поръчения да бъдат и ангели на смъртта... Аз лично само на това и съм учен — минал съм през всички изкуства на смъртта. Аз съм подготвен — ако получа нареждане — да унищожа и самото човечество, щом това е необходимо. И няма да ми мигне окото! За мене хората са леш. Всеки живее за своята правда!

— Работата е в това, че когато Синовеите на Виделината сеят смърт, жънат живот. Това е разликата. Ако син на Всемира убие, той е длъжен мигновено да възкреси убития. Черният Тумор на Вселената не владее това изкуство. По това ще познаеш неговите работници.

— Не те разбирам. Защо ги наричаш «работници»? Те са изцяло рушители — дори и когато привидно градят. Техните градежи непременно разрушават нещо: здравето, душата, природата...

— Ти забравяш най-великия закон. Закона за Равновесието.

— Аз може да съм резидент на Черното Смукало на Галактиката, но аз съм резидент и на Белите Лебеди. И те ме карат сега да те попитам — те самите още не разбират: как може Законът на Равновесието да е толкова жесток? Защо трябва да има болести, ужаси, катастрофи; защо трябва да има старост и смърт? Защо загиват толкова много невинни същества по земята?

— Странен въпрос... Невинни? Да загиват? — Не е регистрирано!

— Не е регистрирано?!!

— Не.

— Та това е чудовищно! А малките деца, които загиват при земетръси, бомбардировки? Аз, изглежда, наистина трябва да се лекувам... След случая Вероника Ломбарди нещо съвсем не съм в ред.

Няма да се учудя, ако започна и да бълнувам на сън. Нещо недопустимо и за най-проста барета...

-... Няма нищо чудовищно, сеньор Ариени... Ще се наложи наистина да ви полекуваме. Сеньори, вие всички чухте бълнуванията на този човек от половин час насам! Имаме и магнетофонен запис. Можем само да бъдем благодарни на господин Канио Бочерини, че ни сигнализира така навременно за възможното заболяване на министъра. Сега вече всичко е ясно. Вашето мнение, сеньори?

Хамалинът Клаудио Ариени отвори очи и видя своята малка стаичка в Неапол, пълна с важни господа и лекари. Не липсваха и журналисти. Чу се пак един глас:

— Наистина, повече от ясно... Ние можем само дълбоко да съжаляваме, драги колеги. Напрежението, това проклето напрежение! После идва стресът... и прочее... А какъв ум! Какъв талант! Какви възможности! И как се събират нещата на главата на човека понякога! Сеньора Ариени безследно изчезнала; професор Ломбарди — и той... Моля господа журналистите да останат накрая за специално интервю. Никак не е изключено, сеньори, някой сега да поиска големи суми за откупване на отвлечени...

— Ммм дааа... Сложно положение. Министърът засега не може да отговаря за своите финанси и притежания. Най-обикновена шизофрения, колеги. В случая — малко по-сложна форма. Разтрояване и даже мултипликация на личността; синдром на космическо величие; мъглява окултно-философска и поетична терминология с тежки поражения на мисленето...

— Сеньор Бочерини може да бъде спокоен. Министърът е в най-сигурни ръце. Ние ще го лекуваме — ако се наложи твърде дълго, — но накрая *ще имаме резултат*... Съобщете незабавно всичко това на професора. Той не желае да го приеме в собствената си болница, защото, знаете, не е удобно... Ако се случи нещо, после... хората ще говорят... И помолете го, моля, от мое име, да поеме материалните неща на г-н министъра в свои ръце. Това, прочее, не се налага само по съвест, но и по закон...

Двама силни санитаря в бели престилки хванаха здраво докера Клаудио Ариени под мишниците и го вкараха в линейката пред входа. Той не прояви никаква съпротива. Лекарският консилиум остана насаме с журналистите на съвещание и инструкции от специално

естество. В същото време сирената на болничната кола огласи в това тъй ранно утро всички квартали от двете страни на Виа Апия.

«И за какво беше всичко това? — питаше се министърът между двамата великани в колата. — Заслужаваше ли си цялата тази тупурдия само заради спирането на някаква си книга? Та аз имам всичката подготовка за президент на която и да е държава! Този пост дава най-големи възможности за саморазправа с Единната Енергия...»

«Нищо подобно — нахлу черната нощ като леден вятър в съзнанието му. — Акцията бе изпълнена блестящо! На този етап в света нямаше нищо по-опасно от книгата на Лучио Ломбарди. Сега вече можем да разчитаме на пълен успех. Ако внушението за майките бе успяло — то всичките ни планове, всички наши институции, цялото ни производство, всички държави — цялото наше хилядолетно дело щеше да хвъркне във въздуха! Това бе твоята защита на кандидатска дисертация и от този момент ти ставаш нашия абсолютен резидент на тази упорита планета. Черната вселена е готова да си затвори очите дори пред твоите циклични отсъствия, защото, в края на краищата, важен е резултатът. А твоите резултати са твърде добри!»

— Доколкото ми е известно, когато един черен резидент работи с белите изроди, той е длъжен да превключва и на бяла честота или на светлия спектър...

— В това е може би твоята фатална грешка, любезни. Резидент на планета не може да превключва на бели честоти. Това е специалност на Резидентите на Черните Звезди, а ти още не си звезден. Нас още никой не е успял да ни излъже! Ние познаваме формулата на онзи отвратителен мошеник от древността, който каза: «Незлобливи като гълъбите и хитри като змиите»... Уж учи денонощно изчадията си, че не друго, а истината щяла да ги направи свободни, а в същото време сам той е по-хитър от всички хитреци на вселената. Предупреждаваме те, «Безпогрешни» Аароне, че твоята тактика не може да ни заблуд!. Ние не можем да чуваме всичко, ала ние регистрираме твърде точно всички интервали на твоето отсъствие от Зоната на Побеждаващата Ентропия. Индикаторите на твоето съзнание в нашия Център напоследък твърде често включват тревога, и на психозаписите ти се белеят вече много широки ивици на подозрителна самоинициатива или вражески контакт. Ако и ти си предател — внимавай! Ще те размажем като муха!

Впрочем, ние сме спокойни засега. Твърде близък е празникът на поредната Валпургиева Нощ. Ще се пролее огромна, огромна порция кръв! Ще забучи още веднъж небивал ураган от раздвоена психическа енергия! О, мое царство на разединените светове, където всеки за всеки е вълк! Още една планета, още една звездна система съвсем скоро ще падне под неудържимия напор на моите хищници... Нападайте, разкъсвайте, ръмжете в безумен бяс, мои гладни и жадни побратими! Като не ни дават обич и любов доброволно, ние ще си ги вземем с пристъп! Нека и тая фантазия на неизречимите бели глупаци стане наша законна плячка. Не забравяйте — Законът е на наша страна! Щом като Съдбата развързва торбите с бесове, тя не може да не знае какво прави. И да е вярна легендата, че нашият господар е враг, трябва да му признаем: той е добър към нас... Напред, трупоядци! Напред, молци и ръжди на света! Нека впием зъби в онова, което може да се разяде!

— Сега вече ми харесваш — озова се Безпогрешният Аарон. — По едно време говореше като Белия Враг...

— Нищо подобно! Ни най-малко не ти се харесвам. Не се опитвай да ме работиш. Локалният Неизвестен преди тебе можеше да го въртиш на пръста си колкото искаш, но мене — не. Аз те назначих за резидент на моя главен стратегически обект не за друго, а защото просто в момента няма по-способен и подготвен от тебе и защото досега не си се изложил. Но ти не си ми никак симпатичен. У теб не съм регистрирал нито веднъж Свещеното Озлобление. Нито веднъж не си се настървил истински за защита или агресия на Своята Собствена Правда. Нито веднъж не си поискал Своята Собствена Плячка. Това, трябва да ти съобщя, смърди непоносимо на бялата гадост. Аз никога не изпускам този факт, когато работя с тебе!

— Резидентите нямат право на озлобление. Резидентите нямат собствена истина. Резидентите нямат собствена плячка. На това сте ни учили във всичките ваши школи на земята и в преизподнята.

— Тъй само се казва, любезни. Най-качествените резиденти обикновено са идеалисти. Въпросът е докато ги хванеш на въдицата. Аз не познавам такъв резидент в историята на Черната Дупка, който да не е държал, в края на краищата, на нещо свое. А ти твърде дълго се бавиш да се разпишеш в Центъра с честотите на настървението и жаждата за притежание! Просто чиста случайност е, че тебе още не

съм те подлагал на периодичните ловове, които устройвам сред моите правителства на земята, за да поддържам формата им и да не позволя там да се пръкне някой, който се гнуси от кръвта.

— Аз съм програмиран за резидент, а не за президент. Най-голямото щастие за резидента е да умре в името на Родината.

— Ти наистина си много хитър. Цялата сладост на битието е да се наложиш над другия, да го смажеш, да го унизиш! Цялата сладост е да излезеш по-прав! Цялата сладост е да имаш това, което не може да го има другият! Надмощие, Притежание, Слава, Намеса в природните цикли; Чест, Достойнство, Чувство за собствена непогрешимост — има ли по-мощни двигатели на Черната Вселена? Всеки отделен дъх, всеки удар на сърцето, всяка фибра на плътта трябва да се пълнят с тези сладости! Нима има нещо по-приятно от това да дадеш обещание и да не го изпълниш? Има ли по-голямо удоволствие от разиграването на глупаци? Нашият куклен театър в тази част на вселената е нещо умопомрачително смешно! Аз съм пуснал сега всичките си сценаристи и кукловоди да правят каквото си искат. И няма нито един журналист на света, който да не назовава полетата на моето действие с тяхното истинско име: «арена». Моите дресьори и акробати, моите шутове, жонгльори и илюзионисти карат всички народи да правят и невъзможното. Огромната публика на Черната Дупка има нужда от кръв и зрелища — и има моменти, когато съм я виждал да се побърква от смях. Да кажем, по складовете е залежала някоя калпава стока. Веднага някой от моите пусне слух: цените на налъмите и пуканките ще се повишават! — И веднага стотици хиляди шарани, на тумби, на тумби започват да висят по опашките... Или, изхитри се някой предприемчив юнак да направи салам от натурални лайна. И му избичи такава опаковка, такава сияйна реклама, че всеядното туземно население на градовете и столиците се изпопребива, освен всичко друго, да има и чисти лайна в хладилника си — даже и да знае, че са такива. От пикнята на микробите и разлагането на техните трупове моите специалисти правят такива напитки, които ми вършат прекрасна работа. Моите музикални и литературни говеда са стигнали до такива тънкости на естетическата и идеологическа педерастия, че даже и на мен ми се повръща като ги гледам... И макар че техните физиономии са заприличали много повече на гъз, отколкото на всичко друго, милионите телезрители могат да ги съзерцават с часове по екраните на

своите телевизори... Аз съм извънредно доволен от работата на моите агенти на земята... Струва ми се, че победата вече ни е вързана в кърпа. Ние се научихме идеално да управляваме органната мотивация и да използваме до максимум гангрениите на човешкия дух. Както му свириме, така ще подрипва, проклетото му «последно творение на всемира»... Само така ние ще изядем слънцата и ще уравним в прекрасна чернота Бунта на Неизчислимите Различия! Само така ще превърнем в додекафония и какофония отвратителната «полифония на световите и истините»!

— Аз съм готов да изпълня безпрекословно всички нареждания на Черната Кобра на вселената!

— Тъкмо това исках да кажа. След три дни, точно в 23,47 часа, ще настъпи един от най-решителните моменти в историята на Черната Галактика. Тукашната планета, знаеш много добре, е възлов ключкатализатор в системата на целия звезден остров; от нашата победа тук зависи въобще дали ще надделеем в цялата физическа вселена или не. Земята включва не само космическия катализ на Черната Дупка, но може да задействува и внезапна Обратна Реакция. Включи ли се шалтерът на Свободното и Обезпечено Майчинство — с нас всичко е свършено, само за 24 часа! А сега все още има голяма надежда да промъкнем вируси и в Новия Свят. Говоря открито! Мисли му! Такава чудесна т-конфигурация с такъв рядък стелиум в никакъв случай не е за изпускане! Обявявам пълна бойна готовност във всички поделения и по всички фронтове! Обявявам ерата на най-дивната бомба на геената огнена — генната инженерия. Още една крачка — и ние ще имаме превъзходни биологически работи. Психогенната инженерия не може да даде задоволителни резултати — в психиката на тия говеда има нещо, което ни се изплъзва. Но наложим ли с държавен закон генните фарманастройки, както наложихме ваксинацията... Ние вече пуснахме няколко експериментални генни бомби под маската на безобидни транквилизатори и други масови лекарства, като антибиотиците. Вече пипваме съвсем здраво центровете на ценностната ориентация и цензурата в човешкия мозък. Ако досега разчитахме почти изключително на холестерина, месните токсини и въобще кулинарната обработка, от днес настъпва нова ера в програмирането на човечеството. Ние ще си имаме роби, ще си имаме търтеи, ще си имаме и сексуални работи, не по-лоши от най-дивите нимфоманки. И

колкото по-верен е някой робот на нашата бъдеща, черна държава, толкова по-големи привилегии ще има той в потребителската програма на Центъра. Привилегии и Потребление — ето всъщност шперцове на Черната Кобра на Вселената!

2.

Линейката с болния докер, министъра на културата Клаудио Ариени, с вой влезе в частната психиатрия на професор Риналди. С нея заедно триумфално влязоха и надеждите на най-изпечения мошеник на италианската медицина и смъртен враг на Лучио Ломбарди, докторът по психиатрия професор Канио Бочерини. След успеха му с освидетелствването на прославения американски психиатър д-р Туинсън преди няколко дни, това бе вторият му крупен удар.

Сега вече имаше всички изгледи психозата на Клаудио Ариени да се развие с неподозирана бързина в най-остра форма и да доведе в кратки срокове до *необходимите резултати*.

В същия час отвън се донесоха нечовешки крясъци и рев на мъж, неподлежащи на никакво описание. Ариени погледна през решетките. Санитарите измъкваха от колата един болен, който внезапно успя да им се откъсне от ръцете, вдигна с невероятна сила една желязна пейка и я стовари яростно върху болничната кола. Издрънчаха стъкла, ламарината се огъна. Никой не смееше да приближи, защото лудият въртеше скамейката напосоки и току я стоваряше върху линейката. Санитарите на цялата психиатрия се видяха в чудо. Най-послед болният се умори и като видя на какво е заприличала колата, с голямо задоволство се изсмя и рече:

— Сто петдесет и девет!

Тогава глутница бели престилки се нахвърли върху него и го върза. Така поредният пациент биде тържествено въведен в едно от най-реномираните лечебни заведения на Италия.

— Сега вече цяло денонощие ще бъде по-кротък и от оправена жена — чу се гласът на единия от санитарите, дошли с линейката.

— Защо? — попита другият.

— Ами така. Като намачка някой автомобил или камион, после е спокоен един-два дни — не се гърчи и не припада. Когато пък успеел да подпали някоя кола, тогава кротувал по цяла седмица. А веднъж

направил катастрофа с 67 коли и камиони по пътя за Верона. После половин година си бил съвсем нормален.

— Че какъв вид лудост ще е тая? И аз взех малко да ги чаткам около докторите...

— Аа, аз... не ме интересува. Па и те, доколкото разбрах, нещо не могат да се споразумеят. Едни викат невроза било, други — психоза, знам ли...

— Я, я ми кажи кво точно прави? Само коли ли потрошава?

— Ами, то, не само коли... Всичко, което бръмчи. И мотоциклети — квото му падне. С водач, без водач — хич не му пука. Първо искали да го трепят, ама бил някаква птица, научна, та решили да го бутнат у лудницата — белким го оправят...

— И защо това с колите?

— Хайде па и тоя, защо! Има ли «защо» у тия работи? Просто му гръмнали бушоните както на всички други — и толкоз. Първо в къщи като си бил за пръв път му станало това — въпреки че уж му бръмчело в главата още от малък. Та не останала да не хвъркне през прозореца нито една бъркня, дете бръмчи. Това разни прахосмукачки, сушоари, перални, бъркачки за яйца — всичко долу! Та и транзистора хвърлил, и телевизора! Още не се били решили да го прибират. Ама когато един ден фанал да хвърля и жена си през джама — сигур и тя много бръмчала — едва я отървали женицата, значи... И тогава бегал. Крил се къде ли не... Що коли е оправил досега...

— Викаш... птица бил.

— Да бе, така разправят. И у документите му така пише: рицинизации некви, кой го знае. Откривал там нещо...

— Аха, рициново масло произвежда значи, ясно!

— Я па тоя, рициново масло! Не бе, риционизации ли беше, кво беше. И изобретения правел, патенти некви конструирвал в едно бюро... Не ги знам кви са тия патенти. Та тоя правел патенти, па един ден взел, че подпалил всички тия патенти — и своите, и чуждите — всичките изгорели. Чорт ги знае тия патенти от кво са, че изгорели без следа... Като ходих да го прибирам предпоследния път, видях само папки и чертежи — никакви патенти не видях...

— То, да ги прави тия работи, трябва да му се е случило нещо. Аз съм само два месеца санитар, ама тва го знам сигурно. То всяка крушка си има опашка. Та ти кво викаш му се е случило?

— Нищо не викам, кво да викам. И докторите не викат. Кво може да му се е случило? Съвсем наред си бил човекът. Всичкото му било топ — и един ден изведнъж почнало да му бръмчи. Ама да му бръмчи, ти казвам! Всички коли по улицата забучават, даже не в стаята му, ами направо в самия му мозък. И като му бръмчи така няколко часа — край, припадък значи. Гърчи се, гърчи се — и в несвяст. После му намерил цаката. Като излезе — че да му мислят шофьорите. Ти мани шофьорите, ами веднъж стрелял в един джазов оркестър! И като си направи така кефа — после известно време не му бръмчи...

— Е па нищо ли не говори? Те повечето приказват...

— А, приказва си. Всякакви дивотии. Да се пукнеш от майтап. Аз вика — създадох двигателя с вътрешно горене. И затова сега всички коли и самолети му бучели в главата... Вика, че щели да му бучат не само докато пукнел, ами въобще докато не направел на сол всички двигатели с вътрешно горене... Та заради тия приказки едни от докторите викат, че не било точно невроза... Пък и ушите си запушва, главата си също покрива с ризата или пижамата... Катастрофи някакви постоянно му се привиждат и от тях повече вреци, отколкото от самото бучене... Да не ти идва до главата, братко, такова нещо!

— Шизофрения значи, усетих още в началото. Те тия ги правят такива номера... И все те били виновни — я за тая война, я за оная... Я за некое земетресение, я за некая бомба... То по вините ги бива и циклофрениците...

— Знам ли... Един имаше при нас — като казваш за бомба — беше специалист по бомбите... Ама едни бомби бяха: ние, па и другите луди, се изпотръшквахме от смях. Аз, вика, съм изобретателят на брашнената бомба. Без мене държави щеше да има на куково лято. Това водородна, неутронна бомба, бактериологическа, тектоническа, метеорологическа бомба — те не били нищо пред неговата... Откакто е избухнала на земята — вика — моята, брашнената бомба, е изпотрепала повече хора, отколкото всички войни, земетресения и катастрофи, взети заедно... Като му треснаха няколко шока, мана да говори за брашнената бомба; ама скоро почна да дрънка, че се познавал лично със създателя на захарната бомба, който бил при най-строг режим, защото бил запалил два захарни завода. И викаше, че тия с бомбите сега всички били по лудниците и по затворите и той лично ги познавал... Представяш ли си?

— Я па да му се не види! Луд, луд, ама вярно — и при нас, сетих се, имаше една бомба. Нещо с «хол...» започваше, ама го забравих. Вика, че той лично бил научил човечеството как да се трепе със склероза и инфарти...

— — А бе кви ли ги няма... Кофти професия е санитарската, ама поне от липса на майтап не мож се оплака.

Клаудио Ариени прослуша още няколко разговора и монолога под покрива на новото си пребивание и се приготви да поспи. Преди това обаче много му се искаше да поговори с новия глас.

— Аз все още едно не мога да разбера — питаше се той и ходеше из килията. — Как, все пак, трябва да се различава доброто от злото? Как е възможно Интегралната Вселена да участвува в процеса на наказанието и да използва активно Черната Кобра? Защо въобще е необходимо всичко това? Как тогава обикновеният вярващ или атеистът ще могат да си затворят очите пред ролята на Бога като палач и касапин? Ето: човечеството може утре да избегне земетресението, но не виси ли над главата му трета световна война?

— Какво чак толкова си се разтревожил?

— Човечеството може да загине! Ако не война, след няколко десетилетия техниката ще го довърши окончателно.

— Тебе това доскоро не те засягаше. Ти беше готов на всичко. Дори и най-простата барета може да предизвика ядрен конфликт, без да ѝ мигне окото...

— Ти говориш като ония. А знаеш много добре: аз вече направих своя избор.

— Изглежда не си го направил още както трябва. Ако го беше направил, всичко щеше да ти бъде пределно ясно. Я погледни навън!

Без да става от леглото си, Ауриел се съсредоточи и излезе извън стените на лудницата — изведнъж, по всички посоки на света.

— Виж милиардите и милиарди бактерии, които изяждат последните остатъци от разкоша на есента. Чуваш ли ги как ядат?

— Разбира се, че ги чувам. Но... това не е смърт, а музика!

— Точно така. Някакъв извод?

— Всичко в природата живее и почива на цикли.

— Как се наричат тогава ония, които искат изкуствено да продължат живота през цикъла на почивката? Нужни ли са за тях чистачите на труповете?

— Абсолютно нужни! И не само за тях...

— Добре, а срещите, делата и живота на хората не живеят ли също на цикли? Ако някой иска да продължи периода на щастието си по-дълго време, отколкото му е определено, не трябва ли да се запознае с черните смукала на вселената?

— Очевидно да.

— Виж сега пък как стои работата със звездите... Вгледай се хубаво. Смени честотата на времето и свий пространството... Какво забелязваш?

— Много неща...

— Има ли нещо да се повтаря?

— Изглежда, че има: дишането.

— Точно така. Кажеш сега: има ли поне една звезда, която да е разширила някога обема си повече, отколкото е разрешено?

— Поне през последните 10 милиарда години — не откривам...

— Има ли тогава право «смъртта», когато регулира стремежа навън?

— Как прекрасно рухват звездите и галактиките навътре — към своя център!

— Именно прекрасно! Защото само точката може да бъде единната цел. Поривът към множеството не може да бъде прекрасен, ако един ден попречи на която и да е друга точка в пространството да стане голяма като нас.

— Разбирам. Мегаломанията също се регулира от смъртта.

— А сега внимавай. Надникни във всеки атом, във всяка тъкан, във всяка звездна система. Как още може да се нарече рухването навътре?

— Всъщност, закон на равновесието...

— Не съм се съмнявал в тебе... Не ти ли прави впечатление как педантично работи този закон на всички нива на живота?

— На пръв поглед има хаос.

— Само на пръв поглед. Но хвани група явления и ги проследи. Проследи десет, сто, хиляда... Точно така... Съвсем напосоки. Има ли някъде изключение?

— Удивително! Нито едно!

— Изводът?

— Всеки нарушител на динамичното равновесие е осъден на тормоз и на смърт...

— Видя ли някъде невинно осъден?

— Като че ли никъде. Даже и децата. Онтогенезисът и филогенезисът имат корени дълбоко във вековете.

— Въпросът седи и другояче. Забележи сега къде започва натрупването на грешката?

— Очевидно от мързела и своенравието. От липсата на справедливо отношение към всички. Върху това съм мислил много и много съм наблюдавал.

— Ти избърза. Но изводът е верен. Ти виждаш, че са нужни регулатори и ограничители на всички фактори, които поражда грешка в системата и процеса.

— Очевидно.

— Добре тогава: прав ли е тигърът, който разкъсва антилопата?

— Съвършеният ще се спаси; несъвършеният ще плати за своето несъвършенство. Но това ми се вижда жестоко. Ако природата не е нищо друго, освен един дресьор...

— Така е засега в тази зона. Можеше да се мине по друг път, но тук избраха най-трудния: изпълнението на личната воля. Между впрочем, хищниците, отровните животни, вредителите, не само абсолютно точно поддържат равновесието в природата, но уравновесяват и пороците на човечеството. Всяко животно — включително и домашните — е акумулатор на определен вид човешки порок; засега не говорим за добродетелите. Ето защо, при масовото избиване на животните и изяждането им от трупоядната част на човечеството, се освобождава огромно количество раздвоена енергия и съответните пороци се внедряват в хората. Но за малцината на тази земя, които не мислят частично и не мислят само за себе си, вирусите на Съдбата са изключени. Нарушителите на равновесието чрез лична воля и консуматорите на това нарушение до един попадат под Закона.

— В този смисъл, Черната Дупка не е ли «адът», където ще има «вечни мъки и скърцане със зъби»?

— Тази енергия, която се раздвоява, нали трябва да иде някъде? Трябва ли или не трябва да има червеи в този свят?

— В този смисъл, без Черните Смукала на Вселената ние бихме се задушили?

— Без отделителната система в цялата физическа зона животът е невъзможен. Има други светове, където циклите са затворени и там хората нямат отделителна система. Но ти разбери окончателно едно: ти вече не се бориш с противник. Ти координираш. Ти провеждаш координацията. Ти наблюдаваш всичко това. Ти си мозъкът на тази планета, който трябва да интегрира всички светли и тъмни огнища в динамично равновесие, за да има живот. Аз имам свои агенти, които изпълняват ролята на другите органи и системи; те ще управляват и изпитват света — включително и тебе — по своите особени начини — но ти си длъжен да интегрираш и съподчиняваш. Въпреки че в тази зона тук се върши неправда, все пак всичко е строго подчинено на космическата правда. Злото не може да отиде там, където по някакъв начин не е било вършено зло. Едно дете има своите корени във вековете...

— И все пак... равновесието е динамично!

— Разбира се. Това се нарича Изкупление. Ти знаеш на колко мегавата раздвоена енергия се равнява една капка кръв на Наставник. Но това — само в краен случай. В Рим или в Париж все още има надежда. Не само ти си от Моите...

В този миг вратата на стаята се отвори и на прага се появиха полицаи с автомати. Един от тях, макар и с брада, се видя познат на неаполския докер. Преди да влезе последният полицай, Клаудио Ариени видя в полумрака как бавно и неуверено пристъпва към него жена в черно. Брадатият отметна воала ѝ.

— Драги министри — каза един от въоръжените. — Госпожа Ариени ви моли да я освободите от ръцете на Мафията, с която в настоящия момент имате честта да говорите. И ако желаете — да излезете вие сам на свобода.

Душевноболният бе вече коленичил и прегръщаше съпругата си. Тя не каза нито дума, не направи никакво движение.

-Не зная дали има смисъл за мен... — каза най-после той. Ако тя иска... Иначе... нея... Каквото кажете, сеньори. Готов съм на всичко!

— Сеньората не е в състояние да говори, господин министри, защото се намира в твърде тежко психическо състояние. Цяла нощ група бандити...

— Не!!! — извика младата жена с неочаквана сила и се хвърли към говорещия, за да му затули устата.

— ...ние не сме в състояние непрестанно да пазим сеньората от възжеленията на бандитите, скитащи из Италия, господин министре... Вашето оставане тук е напълно безсмислено!

— Какво сте направили, идиоти такива! — извика на свой ред, вече наистина обезумял, Клаудио Ариени и автоматите мигом се вдигнаха към него.

— Не се горещи, приятелче, ако обичаш! Разбери добре: ти ни трябваш нормален, защото документ за дарение, подписан от теб, не е валиден, ако си тука. Утре вече твоята диагноза ще получи гласност. Що за тъпацина, Ариени, какво ще правиш повече тука? Сеньората има нужда от твоята защита, а ние — от твоите пари!

— Никой не гарантира, че диагнозата няма да бъде оповестена и когато изляза от тука. Могат да ме задържат всеки момент...

— Нищо подобно, миличък... В сумата на дарението влиза и делът на лекарската оценка... Не проумяваш ли най-сетне как стоят нещата?

— Колко искате?

— Ти излез веднъж, после ще поговорим...

— Необходими ми са пет минути, за да помисля.

— Може и десет, както обичате. Нас никой не ни пъди от тука.

Полицайте видяха как министърът на културата се замисли дълбоко, заставайки с гръб към тях. След малко, без да се обръща, той каза едва чуто:

— Свободни сте. Аз оставам тука.

— Както искаш... Вероника Ломбарди по закон разполага — ти знаеш с каква част от парите и ценностите ти, и недвижимите имоти. Може би не е далече часът, когато ще разполага с всичко — ние имаме доказателства, че ти не си никакъв Ариени и нямаш други роднини. Ние бяхме честни към вас, господин Кой Знае Кой — искахме да си спасите кожата. Не мислете, че сте ни кой знае колко мил и симпатичен, та затова. Можете да се отблагодарите на новия шеф, който дойде тази сутрин. Трябва да ви успокоя, че хората, които... Вероника Ломбарди... нали разбирате... Шефът ги очисти всичките. Беше като ненормален... Доста блестящо представяне на един нов шеф на Мафията... Въпреки, че беше с маска, имахме чувството...

— Млъкни бе, идиот! — проговори брадатият и се обърна към Клаудио Ариени. — Мене ме интересува, господине, защо постъпвате така странно? Нека говорим откровенно. Вие осъждате себе си на смърт, а сеньората — на лудост или самоубийство. Това е извън всякаква човешка логика — да оставим етиката и другото настрана.

Гласът на Клаудио Ариени, с който отговори, бе възглух и пресипнал. Никой не можеше да бъде сигурен дали в този момент господин министърът плаче или говори така по някаква друга причина.

— С вас, сеньоре, мога да бъда откровен. Зная, че ме имате за чудовище, но зная също така, че имате и причини да бъдете внимателен с мене...

— О никакви други причини, освен сеньората... Можете да бъдете напълно сигурен!

— Сеньората?

— Именно сеньората, разбира се. Тя ви обича, господине!

След дълго мълчание съпругът на сеньора Ариени отговори:

— Ще ми се да не се произнасяте върху неща, по които не можете да бъдете компетентен...

— Ега ти разговора! — изсмия се един от полицаите...

— Позволете ми да бъда откровен, сеньоре. Аз имам основания да се грижа за сеньорина Ломбарди и нещастният инцидент тази нощ... е моят най-голям пропуск... В търсене на вас аз изпуснах нея... Господине! Каквито и решения да вземете, аз искам да зная едно: защо направихте всичко това? Защо разбихте живота на толкова хора? Какви са вашите цели, ако ви е възможно да кажете?

— За разлика от вас, господине, и от всичката тази паплач по земята, аз не изпълнявам лична воля по лични планове и съображения. Освен това, пред никого от вас не се отчитам за това, което върша. Моите почитания, че усещате нещо по-голямо зад действията ми, но повече нищо не мога да ви кажа.

— Ето, виждате! Сеньората е заспала на земята, съсипана от всичко, което преживя през нощта. Не ви ли се къса сърцето? Интересува ме, като имате някаква мисия, каква е тя: мисия на звяр или мисия на дявол?

— Не е необходимо да се интересувате. Вие имате всички основания да ме ликвидирате, да оплячкосате богатството ми и да вземете Вероника Ломбарди под своя закрила...

— Що се отнася до богатството ви, от него се интересуват тия юнаци тука. Аз нямам нищо общо с това.

— Я па тоя! — обади се пак предишният полицай.

— Млъквай и си затваряй плювалника — обади се друг, — трябва да му се подчиняваме. Сам шефът го назначи за тази акция. Иначе... не знам дали ме разбираш...

— Ще рече, че ви интересува лично съдбата на съпругата ми? — запита Ариени.

— След като вас не ви интересува... Господине, има по-дълбоки неща. На сън сеньората говори само за вас. Вие не знаете, може би, с какво чувство, с каква нежност и обич споменава вашето име!

— Позволете да не ви вярвам.

— Както желаете. За мен това е един рядък случай. Такава огромна пропаст между съзнание и подсъзнае не може да се наблюдава често. Сеньоре, времето ни изтича. Трябва да вземете решение.

— Мога ли да разчитам на вашата грижа за съпругата ми до три дни? Тя ще ви бъде залог. Като начало, мога да ви дам двеста милиона в злато. Повече нямам в момента.

— Добре, сеньоре. Имате моята дума. Аз ще ѝ осигуря най-добри условия. Когато се събуди, ще започна и моята терапия за възстановяване връзките между кора и подкорие. Това е много важно, сеньоре...

— Любопитно старание. Доколкото усещам, вие имате основания да ѝ избиете тези бълнувания от главата — ако цялата тази легенда е вярна. Тя не ме обича, сеньоре, в това съм абсолютно сигурен. Една жена, която не може да обича онзи, който ѝ е определен от съдбата, заслужава най-жестоката съдба, докато не се отучи да държи на своето си.

— И вие затова я оставихте на произвола на съдбата?...

— Именно. И не само я изоставих. Всичко дотук се развива по мой сценарий. Не само тя, но и всеки, който поставя личните си чувства и каквито и да е било други мотиви или настройки над любовта и истината, ще си има работа с мене.

— Тоя вярно е мръднал — отзова се веселият «полицай».

— Трябва да го накараме да подпише преди да откачи съвсем — изсъска вторият.

— Вие сте, най-малкото, садист, господине — заключи брадатият и вдигна сенъората на ръце. — Пред мен всички! Зад мене — само Чезаре.

— Годподине — каза Клаудио Ариени, като хвана брадатия за лакета. — Признайте, че тя е говорила за мене не на сън, а при хипнотични сеанси.

— Е... ддда... Какво от това?

— Тогава оставам...

— Не ви разбирам!

— Моля ви, останете за малко сам тук. Имам да ви кажа нещо — каза Ариени и направи нещо.

Двамата резиденти седнаха на кревата. Брадатият каза:

— Подчинявам ви се само заради знака. Инак...

— Не става дума за подчинение. Ако беше това начинът, аз и неях да подчиня, както направих... оная нощ. Нещата трябва да стават съзнателно, доброволно, — с любов. Над всяка йерархия стои любовта. И само доброволният, съзнателен избор се зачита.

— Странна... любов... от ваша страна. Вероника е вече едно нищо!

— Един резидент няма право да бъде нещо.

— Вероника?!... Резидент?

— Да.

— Сега разбирам...

— Тя задържа стотици Готови от нейната вселена да дойдат на земята. Без защитата на Новата Култура сега земетресенията и войната са неизбежни. Тя започна добре, но не издържа главния изпит. Моля ви да ми помогнете. Ако до два дни тя не разбере кого точно обича, катастрофата е неминуема.

— Какво... предлагате?...

— По всичко личи, че сътресението с бандитите, които после сте ликвидирал, не е могло да й подействува. Апропо, оправихте ли хората?

— Да, разбира се. Живи са до един.

— Те вече не стават за нова терапия... Наплашени са... Да минеш през самата смърт...

— Тогава?

— Тогава... Още няколко последователни операции. С различни хора — от най-низшите слоеве. Събери разбойници, цигани, ако се наложи — и хиперсексуални типове от лудниците...

— Още веднъж?! Това е ужасно!... Или вие сте ужасен...

— Още по-ужасно е половината Европа да потъне!

— Господи — ужас!... Какви механизми!...

— Така е, драги. Да задържиш любовта, да си внушиш толкова силно, че не обичаш — до такава степен, че любовта да замръзне жестоко и ти да говориш с Любимия си от вековете като с най-обикновен приятел, като с неприятел, като с враг... Знаете ли какво значи това?!

— За съжаление, зная. Цели звездни системи... Даже цели галактики... Да но, все пак това не може да става насила! Сам поетът казва: неразцъфналия цвят не можеш да го разтвориш с пръсти...

— Това е така. Обаче, когато един цвят е разцъфнал от дванадесет века, а не иска да се оплоди, не ние, а Съдбата... И това го прави не от жестокост, а от най-нежна любов. От най-нежна грижа за чистотата на тази душа и за спасението на останалите. Но това не може да го разбере нито един от вас. Моите почитания към вашата психиатрическа гениалност, но позволете ми да ви кажа, че вие още не сте стигнал и до психохирургията...

— Хирургията ме отвращава въобще...

— Точно затова! А цялата природа много често си служи с нея.

— Не зная дали това е точно природата... Природата е нещо безкрайно деликатно и нежно...

— Сега не е време за спор. Приемете това, което ви казвам, за инструкция. Още днес, когато се събуди, ако насън не е бълнувала за мене... пуснете й още веднъж бандити...

— Тя е бременна, сеньоре! Само аз зная, че е от вас. Не държите ли случайно на един космически плод...? Та след първия... случай... как не е абортирала — това е чисто чудо... Това бяха седем души, сеньоре! Тя е могла да полудее!

— Стига! — извика извън себе си Ариени и хвана брадатия за ревера, като го разтърси. — Такава му е била съдбата на този... «плод» — щом като цели дванадесет века се бави да се появи! Религиозни стереотипи и аристократична маниакалност не се избиват тъй лесно!

Ако Съдбата сега я остави, кой знае още колко столетия... А вие знаете: земята е пред гибел! И не само земята!

— Добре, сеньоре... На мене ще ми бъде много трудно... Вие разбирате...

— Разкрийте ѝ се в най-тежкия момент и ѝ предложете подкрепата си и любовта си, ако тя не успее да разпознае все пак сродната си полярност... Включително... всичко — макар че след тези операции... тя може би най-малко три години ще бъде фригидна. Аз съм готов на всичко, за да се изпита за последен път — включително и да я оставя на друг. Сърце, което не може да се откликне незабавно на всички нива без изключение по волята на Цялото — още повече — на онзи, който е неговата единствена космическа полярност — е обречено знаете на какво. Аз съм бил вече свидетел, сър. Вие познавате най-почитаната християнска светица. Тя можа да стигне до оргазъм на всички нива към онзи, който ѝ бе определен — и то само половин час, след като се наложи да бъде подложена на групово обругаване не в казарма или лудница, а направо в пъкъла! И трябва да ви кажа, че в такова идеологическо извращение, каквато е една канонизирана светица, любовта се реставрира най-трудно; но веднъж реставрирана, тя е нещо неудържимо! Всъщност... вие може би не знаете. Има не само свръхнови звезди, но и цели свръхнови вселени. За да се превърне една Черна Дупка на Вселената в Свръхнова Вселена, необходимо е една канонизирана светица да се пробуди за любов. Това е.

— Разбирам, сеньоре. Ако ви повика насън... няма да пускам следваща група...

— Не насън, а в будно състояние!

Когато двамата мъже излязоха на двора и на улицата, петимата полицаи спяха кротко на паважа. Вероника Ариени я нямаше.

3.

Първо усети как се издига високо над земята, а после изведнъж издигането спря. Тогава, в бляскавата синева на небето, се яви един ангел. Това не бе ангел, а папа Сагитиниус I, който ѝ каза:

— Скъпа дъще на Милосърдния, Бог реши да те спаси от ръцете на Лукавия. Ти пострада достатъчно много и изкупи греха на Санта Чечилия и Исус Великолепния. Великолепието и външната красота не могат да доведат до друго, освен до погибел. Истинският праведник често трябва да мине през геената огнена, за да възлюби Господа окончателно и завинаги, с всичката си душа. Лукавият мисли, че нему се пада делът да спаси вселената, но твърде много се заблуждава. Вселената е спасена отдавна, светът е изцяло в ръцете на Бога и въобще няма какво друго да се спасява, освен останалите малцина избрани на тая земя. Последвай ме сега, дъще на Троеликия, да видиш жилищата, които Той е приготвил за чадата си! Само който приеме Духа и се отрече от плътта, може да бъде пуснат в Царството Божие!

«Това още не е Царството Божие, а Царството на Духа Божий — отвърна бляскавата синева от всички страни. — Отец Сагитиниус не знае това.»

Изненадана, Вероника искаше нещо да запита, но ангелът продължи:

— Тук цари пълното съвършенство и любовта към Истината. Само чрез изповядване на Истината, тук можем да бъдем свободни. Тук се пътува из всички светове само чрез енергията на Истината. Запомни това.

«Истината и Мъдростта са крила на Любовта, а Любовта е самото тяло. Отец Сагитиниус още не знае това» — отвърна блясъкът през синьото на небето. — «Затова тук ще видиш само такива ангели, които не умеят да се жертвуват. Но без тези ангели светът щеше да бъде нищо.»

«Не съдържа ли в такъв случай този свят и истината за Любовта?» — понечи да попита Вероника Ариени, но не ѝ достигна смелост.

«Истината за Любовта е последното, което се узнава най-накрая. Но дори и самите елохими не знаят цялата истина за Любовта. Защото истината, сама по себе си, е определена, а Любовта — не.»

Ангелът, който приличаше тъй много на папа Сагитиниус I, хвана Вероника Ломбарди за ръката и двамата полетяха не нагоре, а на всички страни. През тях се понесоха навътре милиарди и милиарди звездици и се губеха в една блестяща точка, която гореше тъй силно, че не можеше да се издържи, ако се гледа направо в нея. Същевременно, Вероника чувствуваше нарастването на някакво тъй силно пронизващо чувство за вътрешна свобода, че от страх можеше всеки момент да загуби съзнание. Това бе нещо като падане не надолу, а от всички страни — падане, което се сменяше изведнъж с чувството за летене, за разширяване. От ангела до нея не бе останало нищо. Тя само усещаше, че той се разраства заедно с нея и океаните от мрак и блясък свистят беззвучно отвънка-навътре не само в нейното съзнание. Бесен вятър като при планински върхове фучеше със синя ведрост отвсякъде и Вероника все повече и повече губеше опора и всякаква представа за време и пространство.

И все пак тя усещаше, че дълбоко нейде в гълбините на съзнанието ѝ се върти Земята! Постепенно скоростта на разширяване се намали — и после изведнъж движението навън спря.

— Господи, каква красота! — възкликна отец Сагитиниус. Колко пъти съм минавал от тук, но само *съм знаел*, че това е Зоната на Вечните Плодове. Едва-едва съм съзирал светли контури. А сега, когато и ти дойде...

Вероника, която вече виждаше не само напред, а на всички страни — и същевременно обемаше със съзнанието си цялата сфера — преживя странно, могъщо чувство. Едновременно съзерцаваше, чуваше, вдъхваше и усещаше с необикновено опиянение най-външния пласт от земната атмосфера, където разширяването им беше престанало. И разбра, че думата «атмосфера» съвсем не значи «сфера от въздух», а «сфера от дух». Извънредно бавно, почти незабележимо, разширяването започна пак отново, но така, че душата на италианката преживяваше всички милиарди и милиарди елементи на всеки следващ надпласт.

Първо тя преживя златистата сфера, съставена от безброй причудливи сталактити, сталагмити и сталактони от светлина. Във

всеки блестеше една още по-ярка нишка, която към средата се удебеляваше. Нишките се губеха и концентрираха във фокуса, където се намираше земята — т.е. дълбоко в самата Вероника. Тя усети, как всяка нишка се свързва с един човек. Ярките ядра на сталактити, сталагмити или сталактони вибрираха или трептяха, с различни честоти и изпращаха златисти импулси навътре и надолу към човечеството. В някои се забелязваха неописуемо красиви образи на хора, които се усмихват насън. Но те бяха толкова малко, че Вероника можеше да ги преброи. И само като си помисли за това, видя едно число. Беше шестцифрено. Няколкостотин лица пък бяха с отворени очи и всички едновременно поздравиха с голяма обич новодошлата. Както своите пещерни отражения, небесните образувания растяха с векове. Мисълта на отец Сагитинус обясняваше, че красотата е израз на истината и че всеки човек, който приеме истината, с течение на вековете става красив и прекрасен. В сталактитите зрееха лицата на хората, които са се посветили на небесните истини; в сталагмитите сияеха образите на много възвишени същества, слизаци от други светове, за да добият съвършенство чрез земните истини. А в сталактоните Вероника не можа да види нито едно лице. Там течаха постоянно, с бясна скорост нагоре и надолу, безброй светлини — и образ можеше да се появи в ядрото на сталактона само при специално съсредоточаване и повикване. За тази сфера, разбра пришелката, няма никакво значение с какво точно се занимава човекът или ангелът — векове или хилядолетия. Мерило за това, дали той се е занимавал с истината или не, е оформеността на неговата красота. Най-странното беше, че никъде Вероника не можа да открие грозно лице. Там, където със стотици и стотици години даден човек не е имал нищо общо с истината, неговият прообраз не бе безобразен, както е на земята, а само замътен и неоформен. Но контурите на неговата бъдеща красота прозираха през мъглата на земните или небесните илюзии.

— Скъпа сестро, прекрасна светице Вероника Божествена! Благодаря на Бога от всичкото си сърце и душа за милостта Му да ми даде да видя зримо чрез теб всичко онова, за което знаех само дълбоко в духа си. Дойде великият час да видя и с очите си как трудно и бавно расте в човечеството любовта към истината. Достатъчно е дори само една вечна истина да постигне човек през един свой живот, за да порасне сталактитът му в тази сфера с цял милиметър!

— А какви са тези висулки, които се образуват буквално пред очите ни? Някои дори не мога да проследявам с поглед — падат като светкавици!

— Не зная, пресвята. Казвали са ми, че напоследък отгоре слизат архангели и още по-висши чинове, които бързат да спасяват човечеството...

Постепенно светът наоколо коренно се измени. Сега в пространството заблестяха ослепително милиарди оранжеви звезди, една от друга съвършено различни. В кехлибарената атмосфера на новия пласт, съвсем неподвижни, тези звезди излъчваха, при все това, такава интензивна оранжева светлина, че на моменти Вероника трябваше да затваря очи и да си почива. Когато привикна, тя различи, че лъчите на всяка звезда бяха строго различни. Изключено бе някъде у друга звезда един вид лъчи да се повторят. Нещо повече — в една и съща звезда, макар и с една неизменна основна форма — всеки отделен лъч се променяше в безброй неповторими оберформи и оберструктури. Всъщност, Вероника не знаеше дали е уместно да се наричат «лъчи» тези неизброими нишчици, които излизат от всяко светило и които са толкова тънки, че едва се виждат, но при все това рязко се отличават от него и от фона му със своята яркост и ослепителна острота. Не винаги строго радиално излизат те от всяка звезда — понякога се завиват спиралообразно, понякога имат вид на протуберанси, а другаде изплитат блестящи изображения на цели светове. У едни тези нишки-лъчи се отдалечаваха, образувайки сложни орнаментални структури, у други — сферични таблици със символи, у трети — архитектурни ансамбли от звуци и ритми. И всички безчислени нишчици на всяка звезда бяха едновременно и от частици, и от вълни, и от нещо друго. Всяка вълна, частица и вихър, носейки образа на сърцето, от което се е родила, отново и отново изглеждаше невероятно различна от всяка друга. Във великото си различие, всички те плуваха съвършено свободно една през друга, намирайки своя път винаги и безпогрешно, в пълно съгласие с целия свят! И наистина, сякаш живи човешки сърца пулсираха вътре в тези оранжеви звезди, изпълваха цялата сфера със своята особена хубост и даряваха, като извори, тайните на света, които бяха открили дълбоко вътре в себе си. Както всички звезди по вселената, и оранжевите слънца или се разрастваха, или се смаляваха. Разрастващите се стигаха своя краен

предел, а смаляващите се, едно след друго, ставаха невидими, за да избухнат отново и в нови гами в някоя друга точка на Битието. Накрая Вероника можа да различи една трета категория слънца, които се държаха много особено. Растяха едновременно и навътре, и навън непрестанно. При тях като че ли не действуваше законът за ограничаването на радиуса, нито пък стигаха до пълно изчезване. Със своите нишки-лъчи, огънати по най-странни начини — и безкрайно навън, и безкрайно навътре, — те излизаха видимо от пласта на тази сфера, гмурваха се дълбоко към центъра, където беше земята с човечеството и излизаха, далече нагоре, към множествеността на вселената...

— Това са Незнайните Ангели — долови Вероника тихите като зефир думи на отец Сагитинус. — Всичко, което създават, не носи тяхното име, но името на Създателя... Нови души, нови атоми и елементи, нови цветя и плодове, нови звезди и планети, нови култури — всичко това те творят, криейки се от възхищението ни...

«... Да, те са безсмъртни и вечни, както и Съвършено Красивите, които видя малко по-долу. Но и за тях, както за другите, все още има неща, които не могат. Едните не могат да пожертвуват своето съвършенство, а другите — своето творчество. Затова те са граждани на духовната вселена, а не на Божествената — говореше някой друг в душата на посветената. — Същото е и с най-висшите ангели от този голям свят. Те не могат да се откажат от своята дейност, от доброто, което правят и от правдата, която раздават, ако Бог ги помоли да изменят на естеството си. Макар и съвършени в тези области на Духа, те са съвсем неспособни да се пожертвуват... И това не е тяхна вина. Това е същината им, защото са част от йерархията на Битието.»

Все така бавно, Вероника Божествена и папа Сагитинус I се разширяваха и навлизаха в нова сфера. Тя представляваше нещо като многоетажен, пространствен лабиринт, като безкрайна, светла пещера, където нямаше нищо случайно. Всичко беше изваяно в изящни форми от непознат, матов материал, светец отвътре. На места стените представляваха монументални конструкции от множество заоблени кубове в най-свободен порядък; другаде имаше цели гори от тръби или дървета, съединени на групи — на групи, отдолу и отгоре, като съединенията бяха на най-различни височини. И всичко това — пулсиращо, звучащо и сякаш изпълнено с мисъл, живо. Отделни

планини от кристални или шуплести композиции се въртяха бавно около собствената си ос, но така, че почти винаги пролуките между тях създаваха един безкраен пещерен лабиринт. Вероника за миг си представи какво би било, ако тя бе птица, която лети между тези прекрасни скулптурни и архитектурни ансамбли — и изведнъж се видя размножена на хиляди птици, които летяха лудо и щастливо през зали и пролуки и писъците им отекваха като при скалист морски бряг! Понякога отделните масиви се отделяха един от друг на по-големи разстояния и плуваха като абстрактни скулптури-астероиди под гигантски, дванадесетцветни дъги, а друг път се доближаваха тъй плътно, че птиците едва намираха пролуки да се освободят. Имаше периоди, когато десетки птици оставаха затворени в мехури, шупли или други, най-фантастични по форма, кухини — докато всеобщото хармонично движение не разтворише заключените пространства. Вероника имаше чувството, че цялата тази гигантска сфера, далече-далече около планетата земя, се върти като странен калейдоскоп в ръцете на някакви вечни закони на равновесието, мярата и абсолютната красота. Всеки кубически милиметър от този свят носеше зародиша на нещо възвишено и прекрасно, което трябва да се посее един ден в душата на земното човечество. И в целия този сферичен пласт, дебел няколко километра, Вероника можа да открие само стотина отражения на вечни ценности, родени вече на земята.

Тя летеше, обезумяла от щастие и свобода, през този нов свят, разпиляна на хиляди лястовици, а отец Сагитиниус — на безчислените гълъби. На два или три пъти те се вдигнаха над горната граница на този удивителен пласт, но веднага се гмурваха отново надолу, защото небето над тях представляваше плътна, гореща стена от белоснежна лава или плазма. И наистина, «гмуркаха» е точната дума, тъй като местата, откъдето те можеха да се върнат, представляваха причудливи езера от кипяща пяна сред стъклената повърхност на цяла сфера. Белият ѝ гланц отразяваше всички опити на огъня, който я обгръщаше на височината на облаци, да проникне със своите мълнии и протуберанси в нея.

— Колко жалко — отекна гласът на хиляди гълъби под сводовете на лъчезарния пещерен свят.

Но лястовиците нищо не чува, защото продължаваха да се лутат и стрелкат, полудели от възторг.

— Това е нашият свят! Това е нашият свят! — викаха те и виковете им отекваха в храмовете от красотата като звън от неделни камбани. — Ние ще останем тук — завинаги, завинаги, завинаги!

— Няма да останете! — отвърна един познат глас. — Видяхте ли, сеньори, че това не е никаква каталепсия! Моля, подайте още глюкоза!

— Клиниката на Ватикана никога не е твърдяла, че сеньората е изпаднала в каталепсия. Но ние имаме свои методи, господа, и много ви моля да не се бъркате. Извън територията на Светата Църква...

— Виждам аз резултата на вашите методи!... Нищо не е в състояние да ви избие от главите тия светопрестолни, целомъдрени глупости. Хавери, по-високо оръжието — и покажете на отчетата с кого си имат работа. Омръзна ми да се разправям с упорити калугери и попове!

— Ако очите на Непогрешимия не бяха налегнати от толкова непробуден сън... Вие ще си платите, сеньори! Бандити такива!

— Идете събудете папата, да видим какво ще направи. Хайде де, шубелии такива!

Вероника Ариени усети как някаква властна сила я повлече главоломно надолу, а огнените езици на страшната плазмена сфера я подгониха от всички страни. С милиарди гласове техните парещи мълнии викаха след нея:

— Ще спираш развитието, а? Ще спираш развитието! За какво се мислиш ти, никаквице! Цял един свят, със стотици хиляди Синове Божии, очаква само твоето благоволение. Блокирала си пътя ни към земята и мислиш, че не можем да изпепелим твоята сфера, а?!

Падането изведнъж се забави и Вероника, загубила ума и дума, видя как бързо потъва през оранжевите звезди. В една от тях тя видя, само за миг, как се мярна образът на великия Франсуа Леоне, който замахна с четката си и я докосна право в сърцето. Пронизваща бяла болка мина като искра през него и тя усети, как то цялото пламна. Гонещите я мълнии изведнъж изчезнаха. На мястото на звездите се появиха познатите сталактити, но сега между тях плуваха развълнувано цели планети. Това са Далечните Светове — прокълнтя разтревожено гласът на отец Сагитинус. — Много близко са дошли изведнъж — такова нещо никога не е било!

— Те са вече на прага ни и търсят контакт — отвърнаха в хор безброй малки човечета, застанали пред всеки сталактит, сталагмит и

сталактон. Всички те бяха напълно еднакви и Вероника разпозна в тях образа на Брадация, който беше разстрелял нейните похитители. Кой знае защо, той навсякъде бе с бяла престилка и автомат в ръце. А в лицата на всички тъй дребни пазители на пещерния свят можеше да се разпознае образът на д-р Фенимър Туинсън.

— Скъпи Фенимър, моля ви се от цялата си душа, спасете ме! — чу отчаяния си глас Вероника Ариени.

— Никакво спасение! — вдигнаха се дулата на хилядите автомати към нещастната италианка. — Докато не пропуснеш свободно Космическия Огън през своята Нормативна Сфера, ти ще бъдеш плячка на бандити и психопати!

— Нищо не може да стане насила, чуваш ли, Фенимър! Аз трябва да бъда твърда и неизменна, защото моята най-чиста същност е Моралният Устой. Няма да го бъде вашето, ако ще и светът ми на прах да стане! Докато мен ме има, то всеки, който се хвърля срещу стените на моите канони, сам се обрича на гибел. Недейте нарича «зло» и «неправда» реалните структури на Битието. Рано или късно всеки бяс ще се срещне с мен. Аз никого не убивам, защото съм порядък, хармония, красота. Трупове, които виждате под моите стени, са трупове на самоубийци.

— Върви тогава по дяволите! — викнаха всички д-р Туинсъновци и автоматите от всички страни блъвнаха огън.

— Майчице, Санкта Чечилио! — викнаха хиляди лястовици от смъртна болка и полетяха главоломно надолу с главата. Пространството изведнъж стана черно като катран и единственият признак на живот бе проклятието на Брадация, което кънтеше и откънтяваше като ектения на служба:

— Няма друг закон, освен Законът на Любовта!... Може вселената на каша да стане, но Законът на Любовта ще пребъдва винаги!...

В гъстата атмосфера на абсолютния мрак Вероника потъваше все по-бавно и по-бавно. Сякаш не въздух и даже не вода, а някаква лепкава, тежка маса я обгръщаше от всички страни. Лъснали голи, червени мъже с рога и опашки, и много косми бавно се приближаваха към нея, смееха се като обезумели. — Сега ще видиш — викаха диво те, — сега ще видиш какво ще направим! Щом ти беше малко оня път, сега тука ще видиш!

— Клаудио! — извика Вероника Ломбарди и изведнъж се събуди. Лицето на младата жена бе изкривено от ужас.

Клаудио Ариени се надвеси над нея и хвана ръцете ѝ. Неговата вечна съпруга го гледаше с неизразима жажда и покорство.

В същия миг на отсрещната врата се показа представителят на Бога на земята — непогрешимият вожд на най-праведното Христово войнство — папа Сагитиниус I. Вероника Ариени го видя. Тя направи внезапно толкова рязко усилие, че скъса каишите, системата с глюкозата се разхвърча на всички страни и в следващия миг Клаудио Ариени не видя как се намери на земята.

— Отче, избави ме от Сатаната! — извика тя с див глас, падна възник и отново изгуби съзнание.

— Сеньори, по всичко личи, че Христовото чадо трябва да остане на лечение в Христовата обител — сухо каза папата.

— Има и други лечебни заведения, светейши... — отвърна Братият.

Настъпи напрегнато мълчание. Автоматите на полицаите сега бяха обърнати към всемогъщия отец на Църквата и към отчетата от неговата охрана, които, обезоръжени, гледаха уплашено.

— По всичко личи, че Островът^[1] ще потъне — каза министърът на културата.

— Не, не е задължително — каза на свой ред Братият и се обърна към папа Сагитиниус I. — Ваше светейшество, държите ли на тази жена!

— Повече от всичко на света! Тя е моята врата към Бога, към Вярата и към Далечните Светове.

— Тогава танто за танто.

— Какво искате да кажете?

— Заменяме Вероника Ариени срещу публикуване пълния текст на този манускрипт.

Д-р Фенимър Туинсън подаде на папата един свитък. С пълно спокойствие и величествена осанка папа Сагитинус I разгъна древния пергамент. На челото му избиха едри капки пот.

— Тоест, срещу моето папство!... — заключи той мрачно.

— Евангелието да се преведе и набере незабавно, да се пусне по книжарниците и из всички манастири и килии на Ватикана в срок до 12,00 утре на обяд! — отрязва Туинсън, даде команда на хората си и те

го последваха. — Г-н министре, вземете съпругата си на ръце. Папата ще я получи в момента, когато излезе книгата.

— Господи, Иисусе Христе! — не издържа най-после папата.

— Нали обичате Бога повече от Църквата? — бяха последните думи на Брататия.

---

[1] Има се предвид Англия (б. а.) ↑

4.

До вечерта на другия ден цяла Италия, Испания, Ирландия, Франция и Латинска Америка буквално полудяха. Всички манастири, само за няколко часа, опустяха — и стотици хиляди монаси и монахини се срещнаха по средата на пътищата между техните обиталища. Едно огромно количество граждани, които бяха посветени в тайно монашество или в прелестите на моногамията, изчезнаха от своите затвори и побягнаха към горите и парковете, а много благонравни семейства престанаха да съществуват. Не липсваха и катастрофи по шосетата. Полицията бе напълно безсилна.

Великият Неизвестен, който все още не бе предал напълно обязаностите си на новия приемник, бе в пълно отчаяние. Той се мяташе в истерия и вече няколко пъти беше изпадал в епилептичен шок. Скубейки косите и дрехите си, нещастният дявол викаше с неистови крясъци към някого за милост, ревеше и се задавяше от ридания — и това продължаваше вече няколко часа. Когато, най-после, се умори до смърт, той изпадна в дълбока ипохондрия и басът му прогърмя като оръдие в пещера:

— Война! Трета световна война!

Тогава един глас каза в сърцето му:

— Стани, сине мой Йехудаиле, и събери отново книгата, която разкъса!

«Расте! — възкликна в себе си старият дявол — наистина, колко бързо расте! Още няколко месеца — и змията ще захапне опашката си! Старче, не очаквах от тебе такава милост!...»

Великият Неизвестен се изправи — и за пръв път от осем хиляди години насам започна да произнася молитва. Стените на зданието над него рухнаха бавно и тържествено, в пълна тишина и с гръмотевичен грохот. Във въздуха, още дълго време след като всички пращинки от срутването се бяха утаили, витаеха като живи, странно сияещи, стотиците късове хартийки от една книга и тихо се подреждаха в страници, а страниците — в книга. След това книгата полетя над руините, мина по няколко улици край главите на смаяните римляни,

завивайки през крайните квартали към едно поле. Дълго време децата тичаха подир нея и подскачаха да я хванат, без да обръщат внимание на виковете на уплашените бабички, но най-после уморили се я изгубиха от очите си. Книгата кацна в средата на порутена синагога от древността, потънала в размисъл и коприва. Никой, който би попаднал случайно край усамотеното място, не би могъл да каже къде точно се намира то: край Вечния Град или в древна Юдея.

Бавно книгата се разтвори и започна сама да се чете. Прощумя една страница. Страница първа.

ЕВАНГЕЛИЕ ОТ МАРИЯ МАГДАЛИНА

София — 111 г., 122 г. (1975, 1986 г.)

ГЛАВА 1.

1 Евангелие от Мария Магдалина, последна ученичка на Благия, първа несретница и блажена от Неговото несметно стадо!

2 Пророци и апостоли ми жигосаха душата с петно на позора; сестри и отци ме наричат презряна, най-първи Христови поборници ме оставиха клета, несретна на улицата.

3 Припадам навеки пред Твоята Истина, Отче; отварям сърцето си пред заветното миро на Словото, спечелена и съкрушена във вечността!

4 Хвърляха пръст и камъни, наричаха ме блудница и смет Вавилонска, раздираха одеждите ми и ме плюеха най-позорно.

5 Кой си Ти, Праведнико от Назарет и Светецо от красна Емазия, Който опрости греховете ми?

6 Подобно на роб от Небесното Царство, смирено що ходиш и благославяш?

7 Кой си Ти, Пратенико?

8 Ревнителите на старото учение рикат, подобно на лъвове, а на устите им пяна излиза: «Зъб за зъб, око за око!»

9 На кого приличаш, щастливий, препасаний с Истина, о, с благодост загърнатий и обкичений с доброта?

10 Я не преобръщайте Слово и Правда на празно тулумище, ей, казвам ви, съдници мои и Негови!

11 Него осъдихте, Първия, не моята жалка направа.

12 От Него взехте с кошове, а после с шепи пресявахте!

13 С ковани каруци отнесохте — с менци ръждиви предадохте.

14 Ей, стара съм вече и сама на света, изоставена, ала Господ с мен се не съди — на вас забрани да говорите.

15 Кой ли не поруга името Му, кой ли не преиначи думите Му — колко зърно остана сред плявата?

16 Поучете се, мои родни сестри во Христe, поучете се и се кайте — Бог е над нази Съдник единствен, няма други, освен Бога.

17 Я се вижте на какво сте заприличали!

18 Откъде взехте тая кожа охлабена — печена или смазнена?

19 Риба ли не проядохте, месо ли не позволихте на децата си и на себе си?

20 Кой разреши това, Спасителят ли?

21 Откъде тая ходба прегърбена, тия луни по шията, тия коси трошливи и побеляващи?

22 Слъзливи стават очите ви, пана се крие на устните ъгли; плачлив става гласът ви, плачлив или груб като римски крясък.

23 Отде това змийско блясъче в погледа?

24 Що ви Христос говори толкоз години, а сега сте по-стари от всеки езичник и бирник, простете ми?

25 Не ли правдата ваша надви над Правдата Негова?

26 Пак се препъвате, пак се делите и мразите — всеки пак водител иска да става, а правдата може ли правда да се нарича, щом убивате някой с очи като с камъни?

27 Совесть и срам може ли някой да има, щом замеря своя пръв брат от стадото с думи и мисли сурови?

28 Не ли Той сам каза: «Прощавайте седемдесет и седем пъти по седем»?

29 Как ще любиш врага си, щом кат своя си, от една трапеза с Иисуса, сега не можеш да гледаш?

30 Как, народе, да вярваш, когато ти сам беше на стъгдата и мнозина чуха и помнят Неговите думи?

31 А писаха точно обратното; съвещаваха се и съкращаваха, обмисляха и прекрояваха — не можело то, Господ наш Истий, такова нещо да каже...

32 Мъка гложде сърцето ми, о, множество сестри мои, и ангели — през вас още много нозе ще минат, да ви потъпчат наравно със земята.

33 Още много пророчици Божии и Любими на съд ще ги пращат и на кръст ще разпъват от злоба.

34 Ако някой все още има ухо да слуша — надайте ухо, о, Христови невесте, — Бог сам сега повелява правдата вся да разкажа, та да не погинат и малкото, които останаха верни.

35 Тогава бях още срамница — прикривах се от Бога в сърцето си, вярвах по-силно от всички, че съм безсрамна наистина.

36 О, как ме би оня, същият, когото обичах от цялата си душа!

37 Първи не ми беше, но аз ли съм виновна, че сърцето обича подобно на извор?

38 Подобно на кучка ме рита той по лицето, понеже робиня не ме искал, а парите му аз не желаех.

39 Натири ме, насъска слуги срещу мене, народ се собра посред бял ден.

40 О, аз цялата пламтах от страх и от срам, мъже и юноши ме блъскаха и късаха дрехата ми; първи мъжете се занавеждаха камък да търсят!

41 Отде се взе в тоя час, Повелителю?

42 Ах, приятели, мои приятели, помните ли как тълпата се разцепи на две?

43 Сякаш Божий камшик-светлина беше плюснал, та се дръпнаха всички!

44 Светлина като слънце вървеше отгоре — от косата улица; тълпата замлъкна, понечи да мръдне — не можеше.

45 И тогава Той тихо изрече прочутите думи!

46 Един по един се съвземаха, камъни падаха от срам по земята; неми и румени от срам и не знам какво още си тръгваха, съвсем опустя улицата.

47 Тогава, о славно мигновение, Той, Небесният, сам приближи до мене и ме погали по косата.

48 О, сестри мои, трижди нещастни и трижди блажени, така плаках тогава, така много плаках, станала прах във Нозете Му!

49 А беше настанала вечер.

50 На смирна ухаеше въздухът, чуваха се далечни крясъци на птици.

51 Собра се народ отново, но сякаш невидими бяхме с Христос за очите им.

52 При нас стоеше само един — приятелят Му Йоан, —

53 първият, който чу най-главната мъдрост, та аз чух как веднъж Учителят каза: «Ето, между вас стои един, който не ще вкуси смърт, докле не дойде Царството Божие в сила!»

54 Трима няма в света в единение, които съгласни с тази мъдрост да бъдат.

55 Ала в тоя миг ние станахме трима: аз разумях, а апостол Йоан Му повярва.

56 Просветна небето за миг и ние видяхме всите му власти, и сили, и ангели!

57 Потоци от слънце и мир ги обливаха — те напрягаха дух, та да могат да чуят Учителя; а в небето, да чуеш, значи да можеш да разбереш.

58 Тогава разбрах аз, негодната, що е Учителят на Земята и що е Небесен Учител.

59 Където и да се каже Словото, то се разнася, подобно на светкавица, по всички небеса и земи на Праведния!

60 А Той ми каза насетне: «Много са на света и в небето ангелите; божества и светии от Бога даже, но живота не разумяват и на драгостта земна слагат печат на позора.

61 Тия все са богати на мнения и от гордост са препълнени, ала по-скоро камилска връв ще мине през иглено ухо, нежели богат с чуждо бреме да влезе в Царството Божие!»

62 Рече тогава кротко Учителят и ме попита: «Обичаш ли онзи, с когото предрагост обменяш?»

63 «Всякога го обичам, Господи!» — отвърнах Му аз пламнала.

64 «Нали нивга не искаш нищо от никого?»

65 «Нищо от никого не съм искала, Господи! Никога!»

66 «Хубаво ли ти е с него и на него с тебе сякогаш?»

67 «Хубаво ми е, пророче; о, как ни е хубаво, Господи!»

68 «Иди си тогава с мир, Жено, и не грешни друг път да мислиш, че си грешна!»

16.10.122 г., 09,50 ч., София — Изгрев

ГЛАВА 2.

1 Онзи, Когото разпнаха и Който възкръсна из мъртвите, живя сред овцете Си просто и свято.

2 Мнозина Го слушаха, неколцина се посветиха в Словото на Мъдростта, ала само един прие вечен живот.

3 Това е светият брат и апостол Йоан, по-чист от всяко знание на небето и на земята.

4 Създаден от Дух и вода, той срещна Учителя докрай, до дъно, до сърцевината на Неговото Слово.

5 Той ме заведе при Него, той ме очисти от срамните думи и мисли, с които синовете на Лукавия охуват дъщерите на Бога.

6 О, аз, блажената и сломената заради Христа! О, аз, просителката на милост от Йоановите приятели! О, аз, последната ученичка на Благия на тази земя!

7 Последна в очите на пророци и апостоли, ревниви пазители на старото, асирийско и вавилонско учение.

8 Тъй учи Христос в последните Си дни на земята по онова време:

9 «Истина, истина ти казвам, ти си оная, която Бог избра да спаси този свят от погибел!

10 Радвай се, дъще Сионова! Царството Божие не е приемало до ден днешен жена или майка от тази земя, ала ти, Магдалино, си дошла вече съвсем до самия му праг.

11 Чуй сега Словото на Небето:

12 Истина, истина ви казвам, жената ще спаси света, а не мъжът и пророците!

13 Духът на Любовта Божия живее в душата ѝ,

14 Владетелят на ада още държи здраво сърцето ѝ.

15 Но Новата Ева вече се ражда, свободна от дявола..

16 Слушайте, слушайте, Мои сестри небесни!

17 Слушайте, девизи, жени и майки!

18 Слушайте Словото Божие и немейте!

19 Аз дойдох на земята чрез жената на Йосифа.

20 Жена свята и непорочна, чиста и кротка.

21 Чрез нея се роди Божието Слово, дошло от Живия Бог.

22 Но има девизи, жени и майки, още по-горни от нея.

23 Множество досега този свят е убивал, множество е онеправдавал до смърт.

24 Девизиците на небето не раждат деца от плът.

25 Жените на небето имат един любим през всички времена на вечността.

26 А небесните майки чисти и святи са до свършека на света и след него.

27 Ако имате много щастие и блаженство заради детето, което сте добили, вие сте Майки Божии.

28 Майките Божии зачеват в тайно, живеят сами и нямат един дом с бащата.

29 Майките Божии зачеват по любов, любят само Бога и нямат друг съпруг, освен пророк и апостол.

30 Онзи, който се роди от Майка Божия, няма име бащино и фамилно.

31 Той има само едно име, духовно, и тъй го зоват по цялата вселена: „Син Божий“.

32 Роденият от Майка Божия грях не прави и има живот вечен.

33 Майките Божии са благи и смирени по сърце, озарени от кротост и осияни от милост.

34 Аз, Иисус от Витлеем, не се родих от Майка Божия, защото беше определено да пострадам.

35 Ако се бях родил от Майка Божия, нямаше да бъда бичуван и разпнат.

36 От Майка-светица се родих сега, в този век на неправди и гонения.

37 И още два пъти ще дойда на тази земя чрез Майка-светица.

38 Когато земята роди, най-последно, след много векове, една Майка Божия, тогава аз ще дойда чрез нея като победител без врагове.

39 И тогава ще снема Царството Божие на земята во веки веков!

40 Но още дълго на тази земя няма да се роди Майка Божия, защото голям е грехът на Ева.

41 А Майка Божия е това: зачева от апостол, зачева по любов, живее сама, не се жени за съпруга си и не иска да живее с него.

42 Майка Божия е това: за бащата на своето дете мисли като за Бог, не го учи, не го хули, не го онеправдава.

43 Всака негова дума, всеки жест, всеки поглед и всяко дело негово, за Майката Божия са трепет Божий и закон Божий.

44 И биват заедно насаме двамата само веднъж в месеца няколко дни.

45 И никога, през всичките години, в очите им няма укор и упрек, нито искане и молба, нито болка и мъка.

46 А през всичките тези години на велика любов и обич, никой друг, освен Бог-Отец, не знае за тази женитба.

47 Защото най-главната козна на дявола, запомнете, е тая: да бъде явна любовта между двама пред трети.

48 По-велико от Майките Божии едно е: Синовете Божии.

49 Освен тях всичко живо, навсякъде, се покланя на Майките Божии.

50 Но гдето царува дяволът, Майките Божии са в немилост, а Синовете Божии ги зоват незаконнородени.

51 И времената на лукавите духове ще се свършат в оня миг, в който вие освободите от земните грижи Майките Божии.

52 Отнине само едно е важно: търсете Майки Божии да им се поклоните!

53 Едно е важно: множете благата за Майките Божии!

54 За Майките Божии давайте всичко: ако потрябва — и живота си дори!»

55 Тъй говори Христос на мен, Мария от Магдала, когато вече си отиваше от тази земя.

56 Но Учителят много още ми е говорил за жените и майките на Новия Йерусалим —

57 новите жени и майки, които се учат сега при Него в небесното царство —

58 живите основи на Едем, който отново трябва да се разцъфти на тази земя.

59 Говори ми Божият Син и за Майките-светици, които стоят един чин по-долу от Майките Божии.

60 Не са още родени от Бога Майките-светици, но велика е тяхната обич.

61 Ако можеха Майките-светици да живеят сами със Светите Деца и ако никой не знаеше кой е баща им на земята, Светите Деца щяха да бъдат Синове Божии, а Майките-светици — Майки Божии.

62 Само Божият Син — Христос, Господ наш — може да се роди от Майка-светица и да си остане Син Божий.

63 А Майка-светица — това е: от пророк и апостол зачева; зачева по любов, посреща свято и с радост носенето на плода, а свялото си чедо кърми три години.

64 Физически Майката-светица три години не се свързва с мъжа си, но живее само за рожбата своя.

65 И радост, която не се предава със земни думи — Божествена радост, — изпитва Майката-светица всеки път, когато мъжът ѝ отсъства от къщи.

66 Тъй ме поучаваше Господ наш Иисус Христос за Майките-светици.

67 А има още и Праведни Майки, които са един чин по-долу от Майките-светици.

68 Това са Майки на праведници, велики и всеотдайни Майки, които хранят сами децата си, докато навършат седем години.

69 И хранят ги с жито и фрукти всякакви и изворна вода им дават.

70 А който се опита да храни децата праведни с храна от убито животно или от мляно жито и сладости, този човек е враг най-опасен.

71 Праведната Майка е майка-тигрица за враговете на детето си — срещу тях тя се бори с нокти и зъби, но живота на своята рожба запазва!

72 Жени и майки, помнете: онази от вас, която не иска да ражда грешници и престъпници, ревниво пази чедото си от храните на ада и го огражда от хищници.

73 Тъй учи живият Господ, с Когото съм много говорила.

111 г. (1975 г.), София — Изгрев

ГЛАВА 3.

1 Така ни учи Светлината на Новото Царство Божие — и учи ни предълги години.

2 Тогова, Който учеше народа на съвест небесна и обич към ближния, разпнаха на кръста и Той възкръсна след три дни.

3 Празниците на Христовото присъствие почнаха после — ведно с кланета и кръстове, и арени. Понеже Учителят каза:

4 «Който яде от плътта Ми и пие кръвта Ми, той ще се насити!»
А кой пи и яде?

5 Радостната аз — не унивах и слушах дума по дума словата Му, понеже Го любех по-много от всичко на земята и на небето.

6 А когато апостолите се разсейваха или спяха по време на Слово тълм и духом, Господ на мене само говореше, понеже аз нивга не заспивах.

7 Не заспиваше само и Неговият любим ученик Йоан, който не ще вкуси смърт, докле не дойде Царството Божие в сила.

8 Такава е тайната на Словото мъдро небесно: лей се пред всички, но един по един богати телесно заспиват, а богати от мъдрости — тоже.

9 Нищи духом, подобно на мене, от много не разумява, но чуе ли Божие Слово — слухти му духът до примирание!

10 Затова и аз, братя мои и пламенни мои сестри во плътта на Христа и во виното,

11 чух, разбрах и запомних навеки онова, Тайното Слово, що минава през уши на светии подобно на вятър; през ума на апостоли — сякаш порой е дошъл и отминал, та всичко зараства безследно.

12 На този, който невинно седеше от дясната страна на Христа, писанието му после преправиха.

13 А на мен и през ум не ми идваше да седна нещо да пиша — как аз, последната и грешната, онази, с клеймо на порока?

14 Та аз и тогава, при кладенеца, и чак до деня на Голгота, не разбрах думите на Пречистия, та се мислех за мръсна и душевно прокажена,

15 та надничах по време на Слово съвсем най-последна, облечена в проста дреха и с покрито лице като прокажена.

16 Само от време на време, слушайки Словото как се гъне като небесен балсам върху душата ми — рана,

17 чувайки неща, които разбирах, и може би аз само разбирах, Учителят очите Си вдигнеше и отдалеч ме поглеждаше като манна и огън!

18 Много ми харесваше това, дето Господ ни казва: «Ако имаш две ризи...», ала Бог Си повдигне очите и нежно се усмихне само на мене.

19 Понеже аз прочувах от време на време и слушах в сърцето си: «Не говоря само за ризите...»

20 После, разливаше се нещо неизказано сладко в гърдите ми, щом прошепнеше Той на ума ми в някой отдих преди друго слово: «Не

само душата и тялото си;... който иска да спаси и честта си, и доброто си име...» — и колко още неща Той ми каза — ...

21 Никой още не бе говорил така, в нито една синагога, в нито едно учение — нито пустинници, нито пророци, нито мъдrecи и светители.

22 Всякой бързаше да спаси себе си, честта си, имота си, своето дело, своята истина и своята съвест — сиреч плътта и душата си. Никой не знаеше, че така и плът, и имот, и душа ще погинат.

23 Никой не разумяваше що значи: „Напуснете роднини, баща, майка, мъже и жени — и тръгнете след Мене!“

24 Никой не разумяваше що е Христос: Син Божий! Ала Бог е Любов, а Синът Му е проявление.

25 Що е това да раздаваш и що е това проявление?

26 Що значи да извадиш окоето си, когато те съблазнява? Съблазън пък що е? Що е грях плътски и грях на душата? Не е ли най-главният грях да не послушаш Бога в сърцето си?

27 Истината приех, сестри и братя на Истинния, и Истината ме направи свободна!

28 Аз имам ключовете на Царството; и Йоан ги има — понеже бяхме трима с Иисуса Христа, Сина Божий.

29 Там, където са двама — каза сам Чистият, — там съм и Аз; но малцина пък знаят що каза за тримата — у трима е ключът на Царството!

30 А Царството Божие не е на небето, нито на земята. Царството Божие е вътре в нас.

31 Ако вътре в нас ние решим да правим волята Божия, на небето ще има Царство Божие, и на земята ще има Царство Божие.

32 А светило под шиник не стои! „На земята“ и „на небето“ — това е едно. Светлината трябва да свети, а ние — да раздаваме.

33 А много, много ми е говорил Иисус от Назарет за Сестрите Божии, Майките Божии, Любимите Божии.

34 Праведни Майки също има, Майки-светици също познаваме.

35 Но сега няма истина, по-важна от Словото, затова ще ви кажа какво Той сам говори.

36 Приемете Словото Божие чисто и точно:

37 „Истина, истина ви казвам: няма по-горни в Царството на Отца Ми от Любимите Божии!“

38 Те не раждат деца от плът, а родят ли — превръщат се в Майки Божии.

39 Може на късчета да ги разсечете — те не се отказват от Отца, това им е всичкото!

40 Ала не се разкъсва на късове пламък небесен; никой никога не е видял някой да опетни Любима Божия.

41 Има Невести Божии, има Съпруги Божии — тях опетняват, когато са на земята, ала Любима Божия — никога!

42 Невестите Божии правят това, що Отец им диктува в сърцето — и тогава обикват; ала обикват Отец на земята, когато е в тяло на някой осиян.

43 Невеста Божия не може да диша без отец Божий, всеки миг на него отдава, от него се наслаждава, на него се възхищава!

44 Няма, няма Невести Божии по манастири и хладни стаи момински — там обитават Девите Божии, ако нивга не остаряват.

45 Слушайте вие, Невести Божии, онемейте от Словото Божие!

46 Ако има отци на земята, няма и век да мине — Царството Божие на Земята ще слезе.

47 О, невести, невести на Славата Божия, де сте, радост Моя, ненагледна и румена?

48 Посети ли Отец някой мир, слиза в сила и огън бушуващ! На отците нищо не се опира; на отците нищо не се отказва — пръв е Отец Ми измежду всичките!

49 А тая, която отец обикне и възлюби, тя му вярна остава навеки и никой друг не познава.

50 Ако ти си Невеста на Бога, рабиня на отец Божий приставаш — очарована, слисана, вечно заета с Него.

51 Първият и последният, Цялото и Частта, Началото и Края, Всичкото Битие и всичките чудеса — само в него, отца, намираш, и за тебе друг бог няма извън него!

52 Там, дето отец премине — никнат слънца и светли обители!

53 Там, дето Отец се явява, хората и природата, небето и световите се съюзават за обич и подвиг.

54 Невеста Божия няма друг ум, няма друга душа, освен Отца й!

55 Невеста Божия следва отец Божий по петите навсякъде, вярва му и го боготвори, търси го и го намира, сънува го нощем и денем пребивава с него в душата си.

56 Усъмни ли се само за миг в съюза им — в безконечната мъдрост и истина на своя избраник, — той изчезва в небето за нея, той си отива.

57 Опетни ли с петънце от съмнение сянката му — отпиши я такава Невеста Божия, тя е обречена!

58 Плодовете на Отец на земята отци Божии ги раздават — а Невести поемат кошовите.

59 Ех, ти, славна Невесто, къде си — с дарове да те обсипя? С дивни звезди да ти пътя постеля; с трон да издигна светилището, дето аз да седя, а ти на Мен да слугуваш!

60 Вечни ангели и сили небесни ще сложа отдясно ти! Адски цербери и стихии ще треперят отляво ти!

61 Ала няма още Невести на печалното земно позорище, няма;

62 няма Марии смирени — с косите си нозете да Ми осушат; с предани сълзи от радост душа Ми да стоплят — на Мен, Който ще стана множество!

63 Тъй проронва слова Отец в сърцето Ми; а отците самотни все още се хранят с видения — никой няма да ги посрещне; никой няма на крака да им стане...

64 Рукне нейде помен от Невеста Божия, но при някой друг, понегоден отива;

65 блесне нейде отзвук от Невеста Божия — втора Невеста посегне, та го затули.

66 Не се търпят Невеста с Невеста, обикнат ли един отец Божий. По това, казвам, са по-долни от Моите, Любимите Божии, на които е Царството Вечно предел безпределен.

67 Приемете сега повей от Истината — истина за Любимите Божии — искри от пламъци; пламък от искрата Божия!

68 Любимите Божии само Бога обичат и любят — а това значи всички и всичко, и всякога всекиго.

69 Няма миг или вечност, когато те не обичат — туй е Любима на Бога!

70 Те се отдават на Бога и само на Бога, сиреч на всичко.

71 Неизменно тревожат сърцата с пламък божествен; вихром минават, но отминават,

72 а се връщат при онзи, който копнее за свобода и върши добро непрестанно.

73 Бог изпраща Любимите Божии там, дето някой се мъчи — търси пролука, но не намира; вика богати за помощ — ала богатите не помагат.

74 Силно заливат сърцата и вашите храмове те с блага неизречими, ала после се дръпват навътре — от Бога роса да поемат!...

75 С обич и преданост вечна ви носят живота Му, а преданост значи предан да бъдеш на всички, а не на някой отделен.

76 Ако всеки е предан на всички — тогава чистотата поклъва; ако всеки раздава на всички — храм чистотата изгражда.

77 Преминеш ли — дай; преминат ли — вземай — това е смисълът на живота.

78 Бъди отворен за всички и всеки, подобно на извор — тъй, подобно на извор, и теб някой ще напои душата; и на балсамораздавеца — балсам ще положи в раната.

79 Няма, няма, наистина няма чистота по-светла от тая на Любимите Божии, понеже Любима Божия може да бъде и Невеста Божия, без да престава да бъде Любима Божия!

80 Значи — отец си имат и много Любими Божии, но се възвръщат при него след цял ден раздаване.

81 А отец, който има такава невеста, не е само отец, но го зоват богоравен.

82 Ето, предадох ви повей от повей на чистата мъдрост Божествена, която е мъдрост за любовта.

83 Само оная мъдрост, която е мъдрост за любовта — казваше Благият, — Отец ни приема;

84 само оная истина Отец ни отсява, която е истина за любовта.

85 А свободата — това е плодът на истината; семката на плода — истината за любовта!

86 Ония чисти сърца, отдали се с всичка сила на Бога, векуват вечно в Отца ни — и Той свобода им дарява!

87 Те не могат да отминат някого, що е протегнал ръка за помощ;

88 а ръката, която ги сграбчва, изсъхва веднага на място...“

89 Тъй ни учи Христос на земята и на небето.

90 И ние, със брат Йоан, се на много Царства Небесни наситихме;

91 на колесници небесни и без колесници пътувахме,

92 Христови народи небесни много посетихме...

93 А царството звездно на Бога — широко е!
16.10.122 г. (1986 г.), 10,00 ч., София — Изгрев

БЕЛЕЖКА ЗА РОМАНА

Тази книга има още 2 тома, които не са написани и ще бъдат дадени само когато бъде отпечатан първият.

Във втория том се срещат представителите на втората шесторка зодиакални знаци — водните и земните. Завръзка, интрига, кулминация, развързка — всичко е подчинено на тригоните, секстилите и опозициите между тях, разиграни психологически и литературно. Това са испанката-тантристка в Париж, която минава за суперпроститутка, но става моногамна, когато се появява „Сандокан“ от Изтока, мултимиллиардер и учен-ботаник, голям специалист и в областта на храненето, ювенологията и геронтологията. Кръстосват съдбите си и един вечен затворник (кавказец или индус), създател на световна тайна полиция в защита на майките и децата, с резидентката от противоположната вселена — най-красивата египтянка на света, подобна на Нефертити; и един поет от Швеция, бивш битник или хипар и наркоман, с една еврейка — въртяща зашеметяващ бизнес и виртуозка на един нов музикален инструмент.

В третия том 12-те резидента на вселени се сливат в един Човек, който става гражданин на Космоса и помагач на Космоса, Природата и човечествата във върховия миг на Мутацията на Вселената, в която андроидите изгарят, а хората с Искра Божия стават безсмъртни...

ПОСЛЕСЛОВ

ОЩЕ ЕДНА ЗАГАДЪЧНА КНИГА

Първата част на „Професии за резиденти“ на ААА-1^[1] изплува и в България. Странна е съдбата на този роман, ако въобще е роман — може сериозно да се оспорва и жанрът, и произходът, и композицията му. И, въпреки всички въпросителни, хора тук, в Русия и на Запад изглеждат изумени не само от философията и сюжета му, когато го четат или им го разказват, но и от внезапните промени в живота им, настъпващи с докосването им до него и до текстове, свързани със същия автор. Разбира се, тук няма да засягаме тази страна на легендата, носеща се около това явление, защото подобна „реклама“ би заприличала на евтините трикове напоследък и у нас, привличащи наивници. По-приемливо за интелегента и свръхинтелегента е подсъзнателното въдействие на ААА или неговата теза за необятната сила на една лична любов между две сродни души на земята, която е в състояние да произведе мутация на цяла галактика, на целия космос! Това наистина не е ново и по линия на субективния идеализъм, на магизма — от най-древни времена до днес: спомняме си, например, един фантастичен разказ на украинеца Морочко за героя му Ерзя („Името ми знаете“), който спасява галактиката ни от ентропийна смърт, поемайки удара върху себе си. Още преди 30 и повече години субективните идеалисти във физиката се изказваха публично, че като погледнем слънцето, то вече не е същото, защото психични вълни и частици са излезли от окото ни и са променили с нещо същността му. Но в работата на ААА не става дума за нищожни промени: тук само един миг на разпознаване, любовен взрив и сливане със сродната душа решава съдбата на вселени. Драмата на Хайнрих Ендербург /Федя Людмилини, Клаудио Ариени, Аарон Безпогрешния, Ауриел и пр. — да не изреждаме тук резидентските му имена към всяко земно и космично разузнаване, на които служи, играейки си с всички за собствено удоволствие/ е драма на дявол, човек, ангел и бог едновременно, поради неспособността на друг космически резидент — представител

на собствената си вселена — да се откликне незабавно и до последния си атом на зова на любовта, на космическата необходимост. Това е Вероника Ломбарди, дъщеря на италиански професор, който „разсекретил“ оригиналите на Свещеното Писание в тайниците на Ватикана и се готвел да ги издаде, а това щяло да продуцира незабавно ядрен взрив от единна психическа енергия у милионите читатели — и Черната Дупка на галактиката нямало да получи последната порция раздвоена психическа енергия, доставяна от работата на нейните агенти в инферналната ни култура и цивилизация от 8000 години насам — и нямало да може да глътне съвсем наскоро и нашето слънце... Усещате ли дъха на фантасти като Френсис Карсак: помните ли как ония метални крокодили се построяваха един върху друг на стълбове-на стълбове, с глави, насочени към слънцето, когато успеят да направят десант на планета като Плутон? Така те изпиват всяка звезда и небето постепенно потъмнява, ентропията на космическия вампиризъм побеждава, понеже всички човечества били със синя кръв и не можели да се съпротивляват, но се намерил и един уникален землянин, с червена кръв, за който полето на интервентите не било смъртоносно... Тогава целият всемир заложил само на малката ни планетка! „Мая за абсурд“ — както я определя един от текстовете, протекли чрез автора на „Професии за резиденти“.

И какво точно е това: неоренесанс, неоромантизъм, магически реализъм, диабололизъм, окултно-мистична фантастика? Или фантазмагории на графоман като „Белия Лъв“ в нашата психиатрия?... Трудно е да се каже.

От най-древните митове и легенди за грехопадението, през „Просперо“ на Шекспир и „Каменния гост“ на Пушкин, през превъплъщенията на Фауст, Вагнер и Мефистофел, та чак до Уайлд, Гогол, Достоевски, „Майсторът и Маргарита“, Томас Ман, Хесе, Ричард Бах или нашумелата напоследък и у нас „Операция Троянски кон“ на Бенитес, тази вечна тема неудържимо избликва през вековете и съзнанията или изригва като вулкан, за да тревожи света с непримиримотта на човешкия дух!

Заглавието е подвеждащо за всички ония, които биха искали да си попълнят библиотеката с последното „криминале“, трилъър или екшън. Нищо общо с тривиалния, кървав натурализъм и картонената конфекция от плоски фигури на сексбомби и супермени. Идеята за

свръхчовека лъха силно от всеки образ в това „нещо“, което само условно наричаме „роман“. Той и композиционно е само резюме, суров материал. Но героите му съвсем не са Нитчевите свръхчовеци, а такива, които, изглежда, преминават през горнилото на Шпенглер. И — в един драматичен момент на инвазия на Запада в най-пошлия му вид у нас — те говорят за фактическия залез на Запада и за една концепция в духа на Достоевски: човекът е свръхценен единствено във великата полифония от истини; Дяволът не е вече лош, той е спечелен на страната на Доброто; и сега, със сизифовски усилия, изправя собствените си грехове и погрешки, макар и често с класическия си реквизит и арсенал. Защото знае, че скоро тази вселена ще избухне.

Очевидна е астрологическата канава на сюжета и композицията; авторът преднамерено издава пристрастието си и в самите фамилии на 6-те героя на първия том (или част, което е по-коректно): полунемецът Хайнрих, т.е. Ариени — Ариес („Овен“), в единство и борба с една класическа „Везна“ — Вероника Ломбарди; Франсуа Леоне („Лъв“) — в диалектическа опозиция с руския монахиня Амения (Русия е под „Водолей“); американецът Туинсън (Туинс — „Близнаци“; самата Америка е под тази зодия) — като достоен опонент и допълващ образ на папа Сагитиниус I (Сагитариус — „Стрелец“), герой от английски произход (Англия тук минава за Юпитерианска страна под знака на Кентавъра или Стрелеца). Не е необходимо критикът и сведущият читател да е много печен, за да съзре уелото заплитане и разплитане на интригата, строене на кулминацията и развързката по опозиции, тригони и секстили — изключително интересен композиционен и психологически подход с ключовете на астрологията.

От откъслечните сведения, които имаме, авторът е изригнал този феномен само за 3 или 4 денонощия и не е имал възможност да го редактира. Бидейки ту по върховете, ту зад волана, на релси или зад решетките, „отвсякъде гонен, навсякъде приет“, както бихме казали ние, той е извършил едно чудо, като ни е оставил този продукт: идея за сага, пресована в микророман, който не може да се нарече и роман: литературоведите и стилистите могат да се разправят с него, както си искат; но други — в момента в Америка — твърдят точно обратните неща.

И наистина, следите на ръкописа се губят в САЩ още от края на 70-те години; на титулната страница се чете „1978“, но се говори, че

още през 1975 г. в един социалистически писателски съюз той е бил четен и обсъждан от членове на международния му отдел. Крупни специалисти по златото и скъпоценните камъни в Ню-Йорк (разбирай — „разведчици“) го държат като странна ценност в библиотеките си; за романа на ААА, като за „явление“, е докладвано и на едно най-висше духовно лице с мисия в Америка, което е замесено и в „голямата игра“... Романът посещава и Англия и става достояние на ръководни органи в тайната и явната британска и не само британска полиция. Интересно, все опира до полицията, разузнаването и религиозните среди — странна комбинация... В трета страна, на 3 пъти, изземват „Професии за резиденти“ от частни домове и арестуват читателите му...

Нима не е подобна неясната съдба на знаменитите записи от Кумранските пещери? Ватиканът или други заинтересовани набързо ги „смотаха“ и изфабрикуваха версия за отмъкването им от „разбойници“ и от „мафиоти“, само и само Библията и Евангелието, не дай си Боже, да излязат в оригинал.

Езотеричните, еретичните свещени текстове, от древността до днес нямат чет, но малкото от тях, видели бял свят или предавани от ухо на ухо; възстановявани, ако потрябва, чрез озарение свише, са качвали неотменно по кладите, предизвиквали са дъжд от куршуми, давали са паспорт за Космическо Гражданство!

За всеки истински българин, закърмен с песните на Орфея и бунта на княз Бениамин — великия еретик и Учител, създал богомилството (Боян Мага), а оттам и цялата европейска култура — книгата на ААА ще бъде една нова тема за размисъл, идея-канава за развитието на безкраен роман от желаещите читатели.

Трудно е да се гадае дали въпросният „ААА“ въобще ще е в състояние да напише останалите части (или томове) на странното си произведение. Говори се, че той и досега се крие, не желае да се говори за личността му и взема всякога всякакви мерки да остава неизвестен. Колцина са успели, по същия начин, да се свържат лично с легендарния Карлос Кастанеда? Нека се похвалят!

Когато не кариерата и тщеславието (или нагонът за „бестселър“) са двигатели на посветени, ползващи псевдоними или подставени лица, човечеството започва да говори за продукти на космически бунтари и пришълци. Други ги определят като напълно побъркани,

писанията или диктуванията им — за „мистификации“, а публикуващите ги — за още по-„откачени“. С една дума — „лубочная“, долнопробна самодейна литература...

Това е и българска специалност, между впрочем. Ганьо Балкански, в ролята на цензор, вечно компетентен и инквизитор, все още счита великия Петър Берон, с неговата „Панепистема“ и „Славянска философия“ и всичките му дебели томове на 4–5 езика за „карикуатура на гения“, „Веда Словена“ — за „изчерпан въпрос“, а Петър Дънов — за тъмен субект, интересът към когото трябва — дори и в ерата на „посттоталитарната демокрация“ — да лишава майки от децата им по юридическа процедура.

Не се чудете тогава защо издателите на настоящата книга съзнателно не дават повече сведения за автора на „Професии за резиденти“. Последният имал и други „произведения“, които, според сведенията ни, наброяват десетки томове, но обиколките му из Унгария, Русия, Турция, Швейцария, Италия, Латвия, Германия и пр. досега не допринасят за неговото саморазкритие. Притежателите на екземпляр от тази му книга в Ню-Йорк наскоро са направили видеоинтервю с него и са представили филма и една друга негова книга (той твърдял, че бил само „проводник“) пред ръководство на крупен стратегически отдел на НАСА. Специалистите станали инстинктивно на крака, движени от най-различни чувства. Шефът на отдела възкликнал: „Такова нещо няма досега в света, това надминава всичките ни очаквания! Не подозирахме, че от такава малка страна...“

На читателите можем да кажем, че имаме, все пак, някакъв канал за връзка с автора на „Професии за резиденти“ и че той не възразява продължението на романа (или идеята за сага, както го нарича сам той) да стане обект на свободна игра на ентузиастични писатели и даже киносценаристи — професионалисти и любители. Ако той би поел продължението, би описал още 6 героя — представители на „водните“ и „земните“ зодиакални знаци — и би ги срещнал с първите 6 („огнените“ и „въздушните“) според всички правила на социално-психологическата и литературната аспектология (наука за ъгловите взаимоотношения на обекти в пространството).

Накрая той би обединил, под формата на окултна или мистична фантастика, всичките си 12 героя в една свръхкосмическа личност, нещо като Велик Посветен или Учител. По света съществуват романи

и разкази и в този дух. В случая обаче не се касае непременно за романистика и фантазмагории, понеже останалите продукти, дошли чрез същия автор (който категорично възразява срущу тази му квалификация, считайки себе си само за нещо като медиум, подобно на Блаватска, Крижановска, Ричард Бах или Конкордия Антарова) съдържат маса сведения и прогнози, които, както по всичко личи, се осъществяват.

Бързаме да поднесем на българския читател тази книга на ААА преди другите издателства, с надеждата, че тя ще подготви съзнанието ни за следващите книги от същия „автор“, които са под печат в САЩ, Русия, Латвия и другаде.

Съобщиха ни, че ААА лично не е съгласен романът му да бъде отпечатан и разпространяван по правилата на пазарната икономика и инфлацията. Това издание тук той счита за значителен компромис и настоява интересуващите се от другите му книги да бъдат снабдявани отсега нататък само даром или по системата на личните ръкописни копия. При това, далече не всеки ще може да получи текстове: трябва да се изпълнят и други условия и кандидатите да са преминали през пълен цикъл „дистанционни наблюдения“... Това било необходимо, за да се направи селекция на хората, които щели да напуснат тази планета преди Голямото Подпалване.

25.11.1995 г.

---

[1] ААА-1 — „Анонимен автор (или артефакт) N1 на Асуин“ — международно движение ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.